

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 62

Ple del Parlament

Sessió 33, primera reunió, dimecres 22 d'octubre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre si està d'acord amb la pujada de la quota dels autònoms que proposa el Govern espanyol 317-00165/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'adoptar mesures per a garantir la protecció social i una jubilació digna als treballadors autònoms 317-00167/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre la reducció de l'estructura política de l'Administració 317-00168/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre les prestacions concedides per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència a joves extutelats davant la necessitat de recursos econòmics dels catalans 317-00162/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures de planificació ecològica per a afrontar les emergències del canvi climàtic 317-00161/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre si està a favor de prohibir la compra especulativa d'habitatges i de limitar el nombre d'habitatges per persona 317-00166/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió dels efectes de la dana a les Terres de l'Ebre mentre assistia a la desfilada del Dia de la Hispanitat a Madrid i sobre la manca de proximitat en la seva actuació de govern 317-00163/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració i els efectes del fracàs de l'oferta pública d'adquisició del Banco Bilbao Vizcaya Argentaria sobre el Banc Sabadell i la situació de l'estructura del sistema financer de Catalunya després del resultat de l'operació 317-00164/15	15
Pregunta al Govern sobre la repressió a les mobilitzacions i la connivència amb l'extrema dreta 310-00274/15	16
Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció als menors 310-00277/15	18

Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors autònoms 310-00278/15	19
Pregunta al Govern sobre la situació del català 310-00271/15	21
Pregunta al Govern sobre la gestió d'emergències 310-00272/15	23
Pregunta al Govern sobre el primer sector 310-00273/15	25
Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria d'habitatge 310-00275/15	26
Pregunta al Govern sobre la situació epidemiològica de la dermatosi nodular contagiosa 310-00276/15	28
Pregunta al Govern sobre el programa de llengua àrab i cultura marroquina 310-00267/15	30
Pregunta al Govern sobre l'Any Gaudí 310-00268/15	32
Pregunta al Govern sobre el desenvolupament de la bioeconomia 310-00269/15	33
Pregunta al Govern sobre la participació en la Setmana Europea de les Regions i les Ciutats 310-00270/15	34
Pregunta al Govern sobre l'ús del gas pebre en les protestes 310-00266/15	36
Decret llei 18/2025, de 23 de setembre, pel qual es crea el Fons Extraordinari Addicional 2025 per als Ens Locals 203-00024/15	37
Decret llei 19/2025, de 30 de setembre, de mesures extraordinàries en l'àmbit de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient 203-00026/15	50
Projecte de llei dels instruments de provisió del sistema públic de serveis socials (debat de totalitat) 200-00008/15	63
Proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració 202-00060/15	76
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la repressió exercida contra dones menors d'edat pel Patronato de Protección a la Mujer entre 1941 i 1981 252-00013/15	86
Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2006, de 10 de maig, del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge (debat de totalitat) 202-00030/15	97
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica 300-00184/15	109
Interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans 300-00192/15	116
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies 300-00194/15	124

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 33.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 18/2025, de 23 de setembre, pel qual es crea el Fons Extraordinari Addicional 2025 per als Ens Locals (tram. 203-00024/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 315, 118).
3. Decret llei 19/2025, de 30 de setembre, de mesures extraordinàries en l'àmbit de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient (tram. 203-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 325, 11).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració (tram. 202-00060/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 315, 28).
5. Projecte de llei dels instruments de provisió del sistema públic de serveis socials (tram. 200-00008/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 142, 10).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2006, de 10 de maig, del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge (tram. 202-00030/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 154, 49).
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la repressió exercida contra dones menors d'edat pel Patronato de Protección a la Mujer entre 1941 i 1981 (tram. 252-00013/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació (text presentat: BOPC 232, 45).
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (tram. 300-00184/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans (tram. 300-00192/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 300-00194/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'adaptació dels municipis de les Terres de l'Ebre als impactes del canvi climàtic (tram. 300-00196/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica (tram. 300-00198/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre polítiques educatives (tram. 300-00197/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos (tram. 300-00195/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de treball (tram. 300-00199/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords del pacte d'investidura en matèria de rehabilitació (tram. 300-00193/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya (tram. 302-00150/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar (tram. 302-00151/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge (tram. 302-00152/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics (tram. 302-00153/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic (tram. 302-00154/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (tram. 302-00155/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa –silenci, si us plau– en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i dues diputades han delegat el seu vot per aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell per a la sessió del dia 22 d'octubre i en la diputada Mònica Sales i de la Cruz per a la sessió del dia 23 d'octubre. La diputada Ariadna Urroz Segura, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. El diputat Joaquim Calatayud Casals, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió del 22 d'octubre. Així mateix, la diputada Júlia Calvet Puig, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a la sessió del 23 d'octubre. Finalment, el diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió d'avui al matí.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 1.328 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. I comencem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si està d'acord amb la pujada de la quota dels autònoms que proposa el Govern espanyol

317-00165/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell, que té la paraula.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El Govern espanyol ha manifestat amb claredat, justament crec que va ser aquest dilluns, abans-d'ahir, aquí a Barcelona, que la fiscalitat dels autònoms que tenen menys ingressos romandrà inalterada.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Les realitats, fins a dia d'avui, president, són dues. La primera, que vostè en la quota dels autònoms ha estat callat –a no ser que avui l'hi haguéssim preguntat Junts per Catalunya. I la segona, que Pedro Sánchez, de rectificació en rectificació, continua apujant la quota als autònoms.

Entre Pedro Sánchez i Catalunya, vostè sempre tria Pedro Sánchez. A Catalunya hi ha 600.000 autònoms. Qui els defensa? Perquè ja ha quedat clar que vostè no. Junts per Catalunya sí que ho fem. Vostè és a Madrid quan no hi ha de ser, com va passar el 12 d'octubre amb la dana de l'Ebre, i, en canvi, no diu res quan ho ha de dir, com passa amb els autònoms, com passa amb rodalies, com passa amb les inversions de l'Estat a Catalunya. Silenci, silenci i silenci. O diuen una cosa i en passa una altra, com amb habitatge, que teòricament negociaven el traspàs de la Sareb i acaba sent una col·laboració en la gestió.

El Govern de Pedro Sánchez recapta més impostos que mai, els catalans paguem més impostos que mai, i la vicepresidenta del Govern espanyol, el «Govern de la corrupció», com diu ella, només sap dir que els autònoms catalans es forren. Ja n'hi ha prou! Els autònoms no es forren; moltes famílies no arriben a final de mes. I la seva proposta és apujar impostos? Tapen la seva mala gestió i el dèficit fiscal amb més impostos.

Junts, com molts catalans, diem que ja n'hi ha prou. Per això avui hem registrat una proposició de llei per rebaixar l'IRPF i eliminar l'impost de successions i donacions. Els catalans, com els autònoms, necessiten algú que els defensi.

President, desperti's de la seva anestèsia: se sumarà a la proposta de Junts d'abaixar impostos o seguirà aplicant al dictat l'agenda de decreixement dels Comuns?

Sabem i vostè sap que, en política, en moments complicats com la pandèmia, s'han de prendre decisions difícils, que no agraden. I quan arriba l'oportunitat s'han de posar les coses al seu lloc.

President, se suma a abaixar impostos o es queda amb el decreixement dels Comuns?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

En relació amb els autònoms, crec que suquen pa en un plat que no hi ha oli, perquè ha quedat perfectament aclarit el que hi ha.

Ara, si vostè vol parlar de fiscalitat, no hi tinc cap inconvenient. La fiscalitat que tenim a Catalunya i a Espanya està 2,7 punts per sota de la mitjana de la fiscalitat de la Unió Europea -2,7 punts per sota. Ho dic perquè sento a vegades expressions d'«infern fiscal»; a tot Europa, més infern que aquí. I està 3,2 punts per sota de la fiscalitat mitjana de la zona euro. Parlem de fiscalitat, perquè si volem serveis públics a l'alçada dels serveis públics que tenen els països que formen part de la Unió Europea, haurem de tenir una fiscalitat en la mateixa mesura, no? O és que volem serveis públics com els de Dinamarca i fiscalitat com la de..., no ho sé, Malta? Això jo no sé fer-ho. I crec que vostès tampoc.

I la fiscalitat que nosaltres defensem és una fiscalitat progressiva: qui més té, més paga. I els autònoms, que són persones, efectivament, que molts d'ells, no tots..., no tots -no tots-, n'hi ha diferents tipus, però molts d'ells tenen una fiscalitat o una economia que no està entre les més afortunades, doncs, tenen dret, efectivament, a tenir una fiscalitat ajustada a les seves circumstàncies.

I sobre la Sareb, jo crec que hem donat un pas endavant, perquè en aquest moment serà el Govern de Catalunya que gestionarà tretze mil habitatges i tres-cents solars. I crec que això respon a una demanda que hi havia en el país, no?

Jo no hi tinc res més a dir, senyor Batet.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'adoptar mesures per a garantir la protecció social i una jubilació digna als treballadors autònoms

317-00167/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president.

President Illa, com va anar la desfilada del Dotze d'Octubre? Va poder veure de prop el marrà?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sap vostè que el meu capteniment ha estat sempre de respecte a les institucions. I vaig fer el que crec que he de fer com a màxim representant de Catalunya, que és anar a uns actes en nom del Govern de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

President, ara que per fi han admès que el que passa a Palestina és un genocidi, ja comença a ser hora de no participar en celebracions d'un dia que va suposar l'inici d'un altre, de genocidi.

Però, miri, jo avui li parlo de la desfilada perquè la seva assistència vostè la inscriu, com ha dit ara, en allò de la normalitat institucional. Miri, si el seu viatge hagués servit per defensar Catalunya i els seus ciutadans, encara en podríem parlar.

Però quina casualitat, quan just l'endemà el Govern espanyol, del qual el seu partit en forma part, anunciava una mesura que anava directament contra la base d'una part importantíssima del nostre teixit productiu: els autònoms; més de 570.000 persones que situen Catalunya per sobre la mitjana espanyola i europea en treball per compte propi i que configuren un grup molt divers, sí, però amb un pes en la nostra economia i a la nostra societat importantíssim, i que comparteixen entre ells la duresa d'haver d'aixecar cada matí, sovint en solitari, la persiana del seu negoci.

L'increment lineal de les quotes que va anunciar la ministra ha hagut de ser modificat al cap de pocs dies després de comprovar l'alt nivell de rebuig i enuig que va generar. I a això em dirà, com ha dit ara vostè, que van rectificar. Doncs benvinguda sigui la rectificació.

Però, president, ja n'hi ha prou! Ja n'hi ha prou de globus sonda; prou de canvis improvisats i anunciats per sorpresa. Els autònoms no poden viure pendants d'ocurrències i estirabots. Necessiten previsibilitat per tirar endavant la seva activitat, que massa sovint acostuma a ser, desgraciadament, molt fràgil o precària.

Li deia durant el debat de política general, president, feia dècades que el PSC no tenia tanta capacitat d'influència en el PSOE, i on eren vostès quan la ministra anunciava aquestes mesures?, on era el ministre Hereu, militant del PSC? Perquè no l'hem sentit, com tampoc l'hem vist a vostè.

Li demanem, president, una vegada més, que deixi de fer de portaveu del PSOE a Catalunya, que deixi de tapar les vergonyes del Govern espanyol i que exerceixi de president de Catalunya i defensi els interessos de la seva ciutadania.

I, en aquest cas, president, li exigim que es posi clarament i faci les gestions oportunes, les que calgui, fins i tot trencar la disciplina de vot, per garantir el tracte just als nostres autònoms i autònomes. Perquè amb la reculada de la ministra no n'hi ha prou; cal que s'afrontin d'una vegada per totes i amb diàleg, evidentment, les mesures per garantir que aquest col·lectiu tingui una protecció social i unes jubilacions dignes i justes. Perquè s'ho mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, crec que ho he aclarit i he sigut explícit amb la resposta que he donat al senyor Batet. Crec que aquest tema ha quedat perfectament aclarit, la política fiscal del Govern d'Espanya, amb la que jo coincideixo, amb els autònoms. I crec que, a més a més, el registre d'actuacions dels governs de Pedro Sánchez durant set anys en matèria de fiscalitat marquen una línia clara de fiscalitat progressiva i de prendre mesures per afavorir justament les classes treballadores i les classes mitjanes. Aquí està el Govern de Catalunya, eh?

Sobre la influència, no sé si en tinc molta o poca, però, en tot cas, tingui la que tingui –no sé si he dit mai aquesta frase en públic–, soc més partidari d'exercir-la que d'exhibir-la. Així em captinc.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reducció de l'estructura política de l'Administració

317-00168/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente.

¿Considera que en Cataluña debe reducirse la estructura política de la Administración?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la intervenció del president de la Generalitat.)

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En cualquier sociedad con listas de espera de más de un año o miles de niños yendo al colegio en barracones, debería estar prohibido por ley incrementar la estructura política. De hecho, usted mismo, señor Illa, en el informe Trilla de 2021 prometió reducir gasto superfluo en acción exterior, comunicación o protocolo, pero está haciendo exactamente lo contrario: no solo no ha suprimido ni uno solo de los más de doscientos organismos públicos, sino que no para de incrementar una estructura cada vez más parasitaria, voraz e insaciable: grupos de expertos, observatorios... Cada mes uno nuevo, cada mes más despilfarro.

En Cataluña no se gobierna; en Cataluña, se observa. Y yo también les he estado observando, señor Illa, atentamente, y he visto que les encanta reunirse y observar: se reúnen, observan y comunican que en julio habrá novedades. Llega julio, pero la novedad no llega –se les ha echado el verano encima. Entonces se reúnen de nuevo, observan de nuevo y anuncian que antes de Navidad habrá novedades, y así podrían estar hasta el infinito, pero mientras tanto –eso sí– con disciplina soviética van colocado a todo socialista viviente en la Administración pública.

Nosotros le proponemos medidas concretas para ahorrar gasto superfluo y dedicarlo a educación y sanidad: supresión de los *consells comarcals* para convertirlos en consejo de alcaldes sin estructura política –mitad de gasto, mejor servicio–; supresión de la estructura política de la Autoridad Metropolitana de Barcelona –mitad de gasto, mejor servicio, pero, sobre todo, señor Illa, le animamos a desempolvar su propio informe Trilla; en ese asunto, le apoyaríamos. En definitiva, le animamos a cumplir *su* programa electoral en esta materia y, si lo hiciera, le apoyaríamos.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El Govern que presideixo ha presentat un pla de millora de l'Administració, i en concret una mesura –a la que espero que doni suport el seu grup– per implementar la direcció pública professional –per implementar la direcció pública professional–, recolzada per més de tres-centes entitats de la societat civil catalana. Espero que aquesta cambra, en el moment oportú, hi doni suport i el seu grup també. Aquesta és la línia que tenim nosaltres, de fer una administració eficient amb els recursos que necessiti.

Sobre alguns consells que m'ha donat a mi –i que jo li agraeixo i els prenc en consideració–, crec que faria bé, per solidaritat de partit, de donar-los a alguns companys seus i col·legues seus que governen algunes comunitats autònomes, que algun problema de gestió tenen, per exemple, en matèria de no tenir els suficients recursos per fer front a incendis forestals o, per exemple, en matèria de sanitat pública. Vull

ser enormement curós –vull ser enormement curós–, però vostè potser pot tenir més llibertat per donar aquests consells que em trasllada a mi, a ells. Els hi fan més falta ells que a mi.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prestacions concedides per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència a joves extutelats davant la necessitat de recursos econòmics dels catalans

317-00162/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en a Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, recientemente hemos conocido que la Generalitat, es decir, *su* Gobierno, ha perdonado 4,7 millones de euros a ex-MENAs que cobraban una prestación a la que no tenían derecho, pero que usted les adjudicaba. Eso demuestra, en primer lugar, que la gestión de su Gobierno es un auténtico caos y que usted sigue avanzando en ese camino de tirar el dinero de los catalanes por el sumidero del despilfarro político en forma de paguita para los MENAs.

Usted, a la vez, exprime a los catalanes –sí, exprime a los catalanes–: impuestos de países nórdicos y servicios de países tercermundistas. Usted no perdona ni una multa; usted no perdona ni un impuesto; usted saquea 365 días del año a los catalanes. Pero es importante que los catalanes sepan que, a la vez que saquea sus bolsillos, usted regala a los ex-MENAs 778 euros al mes. ¿Cuántos estudiantes catalanes tienen una prestación similar? ¿Cuánto dinero podríamos destinar para becas comedor, para ayudas de transporte, para reducir las listas de espera o para incrementar las ayudas a la dependencia, señor Illa? Usted siempre repite que no tiene dinero para vivienda, que no tiene dinero para ayudar a los catalanes que más lo necesitan, que no tiene dinero para reducir las listas de espera, pero le sobra dinero para regalarlo a los que entran de manera ilegal, muchos de ellos mintiendo sobre su edad y que llenan de inseguridad nuestras calles. Es decir, lo de siempre. Para los catalanes, ni una condonación de deuda, ni una excepción, pero para los extranjeros, pensión completa, impunidad criminal. Y yo le pregunto: ¿Por qué su Gobierno siempre pone por delante a los extranjeros que a los catalanes?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ni es perdona cap deute a ningú, ni es dona cap tracte de favor a ningú. Es tracta la gent amb dignitat, reconeixent a tothom els mateixos drets i exigint a tothom els mateixos deures. S'han donat les explicacions oportunes d'unes quantitats que no es podien reclamar a aquestes persones; no s'ha perdonat cap deute a ningú. Fa vostè molt malament de barrejar les coses de forma demagògica.

Però miri, la millor resposta al seu plantejament *equivocat* i divisiu es diu Ahmed Mansur –es diu Ahmed Mansur–, que és una persona que va venir de Ghana travessant cinc països i que va rebre fa pocs dies el premi de la Formació Professional Catalana; una persona que s'ha integrat i que ajuda a tirar endavant el país. És la millor resposta a la seva coacció de mentides i falsedats.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, yo entiendo que usted esté nervioso y lo denota en su respuesta. Sí, sí, están nervioso. Están nerviosos porque están perdiendo la calle. Están nerviosos porque están perdiendo los barrios. Están tan nerviosos que usted no lo reconoce y miente en público, pero luego resulta que en los chats de la consejería de Interior resulta que nos dan la razón. Que los datos que digo yo en sede parlamentaria *son* verídicos y usted lo niega en público. Dígallo, señor Illa, ¿de verdad que en Barcelona no son ocho de cada diez los detenidos de extranjeros? Dígallo.

Pero vayamos a lo importante, porque lo de la DGAIA no es un desajuste, como dijo su consejera; no, no, es corrupción. Y demuestra lo de siempre, que ustedes son implacables con la gente honrada y la gente trabajadora e indulgentes con los delincuentes y los caraduras. Y esto se tiene que acabar y se va a acabar, señor Illa. Le guste o no. Más pronto que tarde los vamos a sacar de todos los gobiernos y vamos a darle la vuelta absolutamente a todo. Acabaremos con su corrupción y acabaremos con que pongan a los extranjeros por delante de los catalanes.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Però si quan poden governar, se'n van dels governs. (*L'orador riu. Alguns aplaudiments.*) Que còmode que està dient el que està dient des de l'oposició, perquè quan poden governar se'n van i se'n van ràpid. Baten rècords, sortint corrents. Així no s'aixeca un país.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures de planificació ecològica per a afrontar les emergències del canvi climàtic

317-00161/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, 2018, inundacions a Terres de l'Ebre; 2019, la riuada del Francolí amb quatre persones mortes i dues desaparegudes; 2020, borrasca Gloria; 2021, aiguats al Montsià i al Baix Ebre; 2023, més inundacions a Terres de l'Ebre; 2024, una dana i la incompetència de Mazón, que va deixar 229 persones mortes –ahir sembla que trobaven, de fet, un nou cadàver–, i a Catalunya també força aiguats..., 2025, el temporal Alice, que torna a causar estralls a Terres de l'Ebre.

A veure, de gota freda, n'hi ha hagut sempre, però no amb tanta intensitat i, sobretot, d'una manera tan recurrent, i és que la Mediterrània s'està convertint pràcticament en una mar tropical. Estan molt bé els ajuts puntuals que vostès estan aprovant, president, però jo crec que la primera pregunta que ens hem de fer és: Podem reduir aquestes tempestes incontrolables? Podem reduir aquestes emergències? Doncs sí, podem fer-ho reduint les emissions, i això vol dir més renovables i més ràpid, i també no ampliant l'aeroport del Prat.

President, ampliar l'aeroport del Prat és una molt mala idea perquè lo que vol dir significa incrementar les emissions i, per tant, incrementar l'escalfament global i, per tant, incrementar també les tempestes incontrolables; ampliar l'aeroport del Prat és anar en contra de la prosperitat de la qual vostè també tant parla i de la realitat.

I la segona pregunta que també ens hem de fer és: sabent que arribaran, com ens preparem per a aquestes emergències? Doncs, primer, actualitzant el sistema d'emergències –tenim lleis que són del segle passat i cal internalitzar el 112–; i, president, també actuant sobre l'urbanisme. Què fem amb el quinze per cent de les persones que ara mateixa viuen en zones inundables? S'està parlant d'expropiacions. Ja comencem a parlar dels primers desplaçats. A nosaltres ens preocupa; ens preocupa moltíssim que aquesta gent no es quedi amb una mà davant i una al darrere. Necessitem certes, seguretats; que les cases, que els negocis siguin una alternativa real. No els podem deixar sols.

I la segona cosa, president: no podem seguir construint en zones inundables. Tenim el Calderí a Mollet, el pla urbanístic Ribera-Salines a Cornellà, els voltants de les Tres Xemeneies a la desembocadura del Besòs. He citat tres zones inundables amb plans urbanístics i no podem tornar a repetir els mateixos errors, així que li demanem planificació ecològica i no solucions puntuals.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora Albiach. El primer que hem de dir és que el temporal Alice, afortunadament, no va deixar cap dany personal a les Terres de l'Ebre i, un cop més, si m'ho permet, agrair i felicitar els cossos d'emergència del conjunt del país per la reacció que van tenir; també al capteniment dels grups d'aquesta cambra, que van oferir el seu suport i el seu ajut al Govern i als cossos d'emergència.

Hi ha tres o quatre línies d'actuació. Vostè diu, primer, home, fer el que puguem per disminuir el canvi climàtic i les emissions. Completament d'acord; simplement recordar que som 8 milions de 8.000 –8 milions de 8.000–; per tant, tampoc no ens pensem que a Catalunya, amb 8 milions d'habitants, podem tenir una incidència en 8.000. Ara, estem al capdavant d'això. Sí, són 8 milions de 8.000, és a dir, tenen molt més impacte les decisions que puguin prendre països molt més grans que nosaltres. El Govern meu s'ha mostrat sempre màximament atent a prendre totes les mesures que s'hagin de prendre per disminuir el canvi climàtic i totes les infraestructures –també l'aeroport de Barcelona– que estem tirant endavant en aquest sentit, *totes compleixen rigorosament* requisits de respecte mediambiental –totes, totes. Ho he dit, i l'acord que vam fer per ampliar el Prat contempla uns topalls en emissions. Forma part de l'acord que vam presentar en el seu moment.

Dos, adaptar-nos. El Govern ahir, justament, va aprovar tirar endavant una inversió d'uns 57 milions d'euros, al voltant de 50 milions d'euros, per fer trenta-set actuacions en matèria de canalització i endegament d'aigües a les Terres de l'Ebre. Forma part d'un treball que ens vam trobar fet per part de l'anterior Govern. A l'Agència Catalana de l'Aigua, efectivament, arran dels aiguats crec que va ser el 2021, es va encarregar un treball a l'Agència Catalana per dir què s'ha de resoldre aquí de fons, la canalització d'alguns barrancs. L'hem recuperat i hem posat fons per poder-ho endegar, prendre mesures estructurals en aquest sentit.

I tercer –i últim–: no es construeix res en aquest moment a Catalunya, ni durant els darrers anys, no es construeix res en sòl inundable. I quan hi ha estudis que avalen que no hi han les condicions, es canvia d'emplaçament; per exemple, l'hospital nou que farem a Tortosa s'ha canviat d'emplaçament justament per aquesta raó.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si està a favor de prohibir la compra especulativa d'habitatges i de limitar el nombre d'habitatges per persona

317-00166/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

President, fa quatre dies deien que, amb el seu Govern, en la qüestió de l'habitatge serien ambiciosos i que anirien a totes. Tanmateix, em sembla que potser al seu equip se li han passat almenys dues publicacions importants d'aquestes que no les finança la patronal de l'habitatge: la primera, un informe de fa deu dies que deia que és perfectament legal prohibir la compra especulativa –de fet, que és perfectament constitucional, que creiem que això segurament al seu Govern li interessi–; la segona és una enquesta en la que explicaven que la gran majoria de la població està a favor de limitar el nombre d'habitatges que pot tenir qualsevol persona. És més, hi ha una majoria dels seus votants, dels votants del PSOE, que està a favor de limitar a un o dos habitatges el nombre que pot tenir cada persona.

Per tant, les dues preguntes es desprenen d'aquí: està el seu Govern a favor de prohibir la compra especulativa?, estan disposats a que limitem el nombre d'habitatges que pot tenir una persona mentre n'hi hagi qui no en té a Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. No m'ha passat per alt cap de les dues qüestions que vostè menciona: ni l'informe que s'ha fet –per cert, crec que encarregat per una institució metropolitana sobre el que vostè anomenava «compra especulativa»– ni l'enquesta que vostè menciona. I, de fet, des dels respectius departaments del Govern s'està estudiant, sobretot el primer informe. Jo mateix vaig parlar amb el conseller per analitzar aquest informe.

El meu Govern el que està a favor és de posar per davant de tot l'habitatge com un dret i, per tant, prendre aquelles mesures que legalment siguin pertinents i siguin possibles per afavorir això, per afavorir que primi el dret d'accés a l'habitatge. I crec que hem demostrat prou ambició en aquest terreny i no ens hem tancat en cap cas a estudiar qualsevol mesura. Ara, estudiar-les bé i anar amb seguretat.

Per tant, el meu Govern, tot allò que es pugui fer amb un cert realisme i amb versemblança de que pugui ser una política efectiva per garantir l'habitatge com un dret, ho farà. No en tingui cap dubte.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies, president. Nosaltres hem demostrat també en aquesta legislatura que estem disposats a anar amb tot i que som ambiciosos amb la qüestió de l'habitatge. El problema és que les coses no poden quedar en promeses buides, perquè per desgràcia... –i això no li competeix només al seu Govern–, però, per desgràcia, en aquest Parlament s'han fet sempre moltes promeses i se n'han complert molt poques. Per tant, mantenir-nos en la idea de que seguirem estudiant és un problema quan avui, ara i aquí, ja tenim famílies que han de fer comptes amb si paguen l'ortodòncia del nen petit o si paguen la universitat pel gran. I mentrestant lo que tenim són rendistes, que a més a més sagnen la meitat del sou dels catalans, perquè aquest és el vertader infern fiscal que vivim: el d'un impost que ningú ha decidit, que és l'impost a la vida, que és actualment el que hem de pagar cada mes a l'habitatge.

I mentrestant, una dreta que es vanta de dir que aquí les úniques persones que es persegueixen són les persones honrades, mentre, en canvi, l'especulació i el frau en el dret a l'habitatge, els incompliments respecte al dret a l'habitatge –perquè el dret a especular no existeix– cada dia segueixen més impunes. Per tant, la nostra proposta és que ara i aquí avancem per prohibir que l'habitatge serveixi per especular. Que qui vulgui especular, truqui a Milei i li preguntin per comprar criptomonedes. Que qui vulgui especular, acumuli coses; si poden ser, no casos de corrupció, que sembla que també estan molt de moda.

Ara i aquí a nosaltres ens trobarà per dir que, si l'habitatge és un dret, que sigui una llei, que no es pot especular amb ell i que es limitin ja el número d'habitatges que pot tenir una persona i que pot acumular una persona mentre no n'hi hagi per a tothom. Per tant, les dues línies haurien de ser ara i aquí, o tots o ningú.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que el meu Govern ha llançat missatges clars en matèria d'habitatge, ha dibuixat i ha presentat una política clara i ambiciosa en matèria d'habitatge. I crec que no se'ns pot dir només que estem estudiant. Crec que hem pres mesures concretes. Per exemple, no és la meva Administració, però gràcies a decisions d'aquest Parlament de Catalunya doncs Barcelona ha anunciat la prohibició de pisos turístics; hem posat en marxa el pla d'emancipació; hem posat en marxa el bo jove; hem posat en marxa un projecte de construcció d'habitatges important; hem arribat a un acord amb la Sareb. En fi, estem activant tots els mecanismes. He parlat de mesures d'intervenció de mercats, si convé. Estem aplicant una llei de l'habitatge amb una disminució de les rendes. I m'he obert a estudiar-ho tot.

Ara, estudiar-ho vol dir estudiar-ho. Mesures noves com les que vostè planteja avui aquí, ja les estem estudiant i hem de tenir abans la certesa de que són viables i de que són efectives. Si la tenim, ho comunicarem. I oberts com sempre a parlar d'aquesta qüestió amb tothom.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió dels efectes de la dana a les Terres de l'Ebre mentre assistia a la desfilada del Dia de la Hispanitat a Madrid i sobre la manca de proximitat en la seva actuació de govern

317-00163/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mentre Catalunya patia un temporal que posava en risc patrimoni, infraestructures i persones, vós éreu a Madrid saludant una cabra. No hi ha cap escena que il·lustrí més bé el poc compromís del seu Govern amb Catalunya. Sembla que l'agenda institucional espanyola sempre té preferència; els catalans, que demanin tanda i que s'asseguin i esperin. Aquest és el concepte. Ens parla de política de proximitat, però es passa el dia als aeroports agafant vols pagats amb diner públic i, en acabat, es reivindica com a molt viatjat, eh? N'hi ha per llogar-hi cadira.

Mentre el temporal colpejava Catalunya, vostè somreia a Madrid tot celebrant la Hispanitat i, per tant, l'assassinat indiscriminat d'indígenes. En acabat, les enquestes parlen de desafecció política i pèrdua de confiança en les institucions. A algú li estranya? Mentre el poble lluitava contra la pluja, el vent o les rieres revingudes, vós batallàveu per un lloc a la tribuna. Com es gestiona un temporal a set-cents quilòmetres de distància, senyor Illa? D'això seu sí que en podem dir governança telemàtica. Esperem que no li falli el wifi.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El conseller Dalmau, la mateixa nit de diumenge, es va desplaçar a les Terres de l'Ebre. La consellera Parlon, la mateixa nit de diumenge, es va desplaçar a les Terres de l'Ebre. Jo vaig estar en una reunió del comitè d'emergència des del vespre. Vaig estar tot dilluns a les Terres de l'Ebre. M'he reunit amb alcaldes. Durant tota la setmana passada, cada dia de la setmana, un conseller del Govern ha anat a les Terres de l'Ebre. Dimarts vam aprovar un primer paquet d'ajuda de 10 milions d'euros i ahir vam aprovar un paquet per millorar la situació. Això es diu eficiència i gestió. Això es diu eficiència i gestió.

Ara, vostè té una..., concep una Catalunya en què que vol expulsar els catalans d'origen andalús. Vostè vol expulsar de Catalunya els catalans d'origen extremeny. Vostè vol expulsar de Catalunya els catalans d'origen murcià. Vostè vol expulsar de Catalunya els catalans d'origen gallec. Vostè vol expulsar de Catalunya els castellans d'origen madrileny, i jo no. I jo respecto totes les maneres de pensar i de ser de Catalunya. Aquesta és la Catalunya real, no la que vostè planteja.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A qui aspiro a expulsar de Catalunya és a l'Estat espanyol, a l'Estat francès i a l'Estat islàmic, amb qui vostè combrega. No he discutit en cap moment el paper dels consellers. Sé que van ser al peu del canó. Li he discutit la seva, de presència, perquè vós sou la màxima autoritat d'aquest país –mal que ens pesi a molts–, i un espera dels seus representants polítics, del seu màxim representant polític, que en situacions de crisi, doncs, sigui al peu del canó, coordinant la resposta i prenent les decisions, no pas al país veí en desfilades militars retrògrades.

Per altra banda, i veient-lo ignorant i menyspreant la llengua nacional d'aquest país, en la inauguració del congrés World in Progress 2025, ja es deixa entreveure que vós no serviu Catalunya, sinó aquells que la volen sotmesa i estabornida. Continueu governant telemàticament el país, que ja ens trobarem presencialment a les urnes.

Mori el mal govern i visca Catalunya!

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Aquí té el llistat de les actuacions en aquest moment en marxa a les Terres de l'Ebre per ajudar els ciutadans i ciutadanes. Això no és un govern telemàtic, això és un govern real i efectiu. I el president de Catalunya va estar on havia d'estar en tot moment. No jugui amb això, no jugui amb això.

I si vol defensar Catalunya i vol defensar el català, s'equivoca si ho fa atacant les institucions del seu país. Hi insisteixo: Catalunya és de tots. I vostè va contra els catalans d'origen extremeny; vostè va contra els catalans d'origen andalús; vostè va contra els catalans d'origen gallec; vostè va contra els catalans d'origen murcià; vos-

tè va contra els catalans que no són nascuts aquí. La Catalunya real va per un altre costat. Per això, el seu projecte polític, senyora Orriols, fracassarà.

El president

I la darrera pregunta al president de la Generalitat també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració i els efectes del fracàs de l'oferta pública d'adquisició del Banco Bilbao Vizcaya Argentaria sobre el Banc Sabadell i la situació de l'estructura del sistema financer de Catalunya després del resultat de l'operació

317-00164/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Senyor president, president Illa. El capital no té fronteres ni banderes, és ben sabut. Tanmateix, i no obstant això, hi ha una bona munió de persones a Catalunya que celebrem que no hagi reeixit l'OPA, l'oferta pública d'adquisició, del BBVA sobre el Banc Sabadell. En primer lloc, respirant amb alleujament, com és normal, els treballadors i treballadores del Banc Sabadell. En segon lloc, crec que ho fan diversos sectors productius del país, les petites i mitjanes empreses, els autònoms, que saben que és bo que hi hagi institucions financeres –privada, en aquest cas– que tenen arrelament, coneixement del territori i que tenen una línia d'actuació que afavoreix l'accés al crèdit, al finançament per part d'aquesta estructura econòmica del país, que és com és, que té les característiques que té a casa nostra i també, és cert, arreu de l'Estat.

Per tant, li volíem preguntar quina és la valoració que fa vostè d'aquesta oferta pública d'adquisició; un cop conegut el seu resultat, quins creu que són els seus efectes, i com veu vostè l'estructura del sistema financer a Catalunya després d'aquest fracàs de l'OPA?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Pedret, doncs, jo crec que, com la majoria de grups d'aquesta cambra, fem tots una valoració positiva del desenllaç d'aquesta operació pública d'accions, d'aquesta OPA del Banc Bilbao Vizcaya Argentaria al Banc Sabadell. Una valoració positiva, perquè ha estat el posicionament majoritari d'aquesta cambra, perquè és important que hi hagi una entitat financera amb seu a Catalunya d'origen català que, a més a més, té una manera de fer banca molt propera a la petita i mitjana empresa, que és clau en l'economia catalana. I penso que, a més a més, les administracions públiques van fer el que havien de fer per garantir l'interès general, fos quin fos el desenllaç. Però el desenllaç concret que hi ha hagut, doncs jo crec que és el més positiu possible per Catalunya.

Ho dic perquè d'aquesta qüestió, que n'hem parlat molt i abastament en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra, a vegades amb angioxa, i què passarà i què passarà i què passarà?, doncs quan té un desenllaç positiu també és bo que ens en fem ressò. No tant per tenir actituds ni molt menys eufòriques; simplement per constatar que, quan es fan les coses com s'han de fer, doncs els resultats són positius.

I en aquest sentit volia dir-li també que d'altres aspectes que són claus per Catalunya: el finançament, l'habitatge –del que ara parlàvem fa ben poc– o la millora d'infraestructures, com per exemple l'aeroport, tindran el mateix desenllaç si sabem

tots fer el que hem de fer, és a dir, treballar amb rigor, treballar a vegades amb discreció, amb objectius clars per fer avançar el país en un context de canvis molt importants que hi han en el món que ofereixen a Catalunya moltes oportunitats que, si fem les coses ben fetes, milloraran la nostra manera de viure i el nostre benestar.

Gràcies, senyor Pedret.

El president

A continuació, obrim el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la repressió a les mobilitzacions i la connivència amb l'extrema dreta

310-00274/15

La primera és sobre la repressió a les mobilitzacions i la connivència amb l'extrema dreta i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Bon dia, senyor Garriga, que ara he vist que aquesta tarda vindrà al meu barri a amenaçar una escola pública envoltat d'un exèrcit de mossos d'esquadra. Allà hi serem els veïns i veïnes del sud de Sabadell per donar-li la benvinguda.

Dit això, consellera, fa uns dies li preguntàvem des d'aquest faristol quin era el seu model d'ordre públic, si era el de les càrregues indiscriminades, les detencions arbitràries i l'ús de gas pebre com a eina habitual de dispersió que van exercir els mossos d'esquadra el 3 d'octubre. La resposta, malauradament, sembla que va arribar el 15 d'octubre. Per això li torno a preguntar: considera que la brutalitat policial exercida contra la vaga per Palestina és el seu model d'ordre públic? Creu que l'actuació dels mossos va ser correcta? Va autoritzar vostè les càrregues i l'ús de gas pebre? Fa algun tipus d'autocrítica? I, finalment, obrirà o ha obert una investigació interna sobre aquests fets?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia, president, president de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats, diputades. Diputat, la policia de la Generalitat de Catalunya, Mossos d'Esquadra no té connivència amb cap organització, és respectuosa amb el dret de protesta, garanteix els drets de les persones que es manifesten. De fet, totes les manifestacions que es van donar a Catalunya durant els darrers dies, vull felicitar a tota la població que hi va anar, que es va manifestar, que va mostrar el seu suport a la població de Palestina, que va estar mobilitzada, que va actuar de forma pacífica. Però com vostè bé sap, hi ha determinades persones que van a les manifestacions i no tenen un comportament pacífic.

Normalment, com bé sap, la divisió de mediació de Mossos d'Esquadra intenta, quan aquestes manifestacions són comunicades, mediar, conèixer el recorregut, protegir els que s'estan manifestant, protegir les persones que no volen exercir el seu dret de protesta. Som un país democràtic i això ho hem de garantir. Però quan hi ha situacions en les quals es tiren artefactes MacGyvers, s'envaeix la línia policial, es posa en risc establiments, comerços on hi ha presència de persones, l'ordre públic, les unitats d'ordre públic, amb l'ús de la força proporcional, intenten en tot moment evitar danys majors i minimitzar riscos. Això és el que fa la policia de Catalunya, el Cos de Mossos d'Esquadra.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Miri, consellera, s'ha de tenir molta frivolitat i molt poca vergonya per respondre el que ha respost ara mateix.

El dia 15 d'octubre hi havia diputats i diputades d'aquest Parlament que l'estaven trucant demanant explicacions per segons quines actuacions, i vostè tenia la gosadia de dir que responien a actes violents. Que no ha vist les imatges? On era vostè el 15 d'octubre?

Per això li demano que respongui clara i senzillament: li sembla acceptable que agents dels Mossos fumiguin –fumiguin– amb gas pebre directament a la cara a persones assegudes a terra? Li sembla acceptable carregar contra persones desarmades i arrossegar-les per terra? No ha vist les imatges? Li sembla admissible situar per damunt dels drets fonamentals de manifestació i de vaga els interessos d'un estat genocida i el dels seus equips de bàsquet?

Miri, el 15 d'octubre el principal element de risc per a l'ordre públic no va ser la ciutadania mobilitzada, van ser els Mossos d'Esquadra, que van estar a punt de provocar incidents greus. I si no ho van fer és per la magnitud i la determinació de la mobilització popular, per lo qual nosaltres també felicitem la gent. Per això volem que aclareixi d'una vegada si aquest és el seu model. El seu model és colpejar, és ferir persones assegudes a terra, és utilitzar indiscriminadament gasos irritants, sí o no? I si no ho és, encara pitjor; els Mossos fan el que volen? Els Mossos actuen sense cap tipus de control polític?

Miri, el mínim que pot fer és deixar d'amagar-se, és donar la cara, és demanar disculpes, és fer autocrítica, és prohibir immediatament l'ús de gas pebre i obrir les investigacions que pertoquin. Qualsevol altra resposta és un pas enrere pels drets i llibertats i la posa a vostè en una posició política insostenible.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Acostumo a amagar-me poc, i acostumo a donar la cara. Vostè fa determinades acusacions que no es corresponen amb la realitat. Si vol, jo li explico el que va passar el 15 d'octubre al carrer Tarragona amb violència generalitzada, llançaments contra els agents, atacs i assalts a diferents establiments, cremes de contenidors, agressions a agents de la Brigada Mòbil, intentar trencar la protecció que es donava als diferents establiments, i evidentment, davant d'aquestes situacions, per sort, no hi ha control polític de la policia, almenys amb el Govern del Salvador Illa, nosaltres no controlem políticament la policia; mal, mal anirà un país quan es controli la policia políticament. Les decisions són professionals i es prenen d'acord amb criteris tècnics, d'acord amb protocols que estan homologats i que permeten, en aquests casos, utilitzar la mínima força, la mínima força possible per provocar el menys dany possible. Parli vostè amb els agents de la Brimo, que li explicaran directament. *(Veus de fons.)*

El president

No entrin en debat.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Parli amb ells que li explicaran perfectament, i se n'adonarà que en molts casos, l'única manera de protegir els drets, també dels manifestants, fent referència a les dos-centes persones *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* que es van situar...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la gestió del sistema de protecció als menors

310-00277/15

La següent pregunta és sobre la gestió del sistema de protecció als menors, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Señora consejera, ¿qué balance hace de su gestión al frente de la nueva Dirección General de Prevención y Protección de la Infancia y la Adolescencia?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Membres del Govern, diputada... Doncs fem un balanç francament positiu. Aquest Govern és el primer des de fa dècades que ha volgut fer un abordatge integral a la Direcció General de Protecció a la Infància, que portava pendent moltes dècades, de fer una reforma integral, d'anar fins al final i de posar tots els mitjans perquè els menors a Catalunya tinguin els serveis públics d'excel·lència que es mereixen.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. *Consellera*, pues tiene usted muy poca memoria o mucha autocomplacencia, por decírselo de manera suave, que luego siempre se nos quejan del tono. Los tienen mal acostumbrados sus socios.

Mire, vamos a ver, que dice usted que llegan hasta el final. Yo le quiero hablar hoy de la Fundación Resilis, investigada por un presunto fraude de prácticamente 5 millones de euros, millones que salen de los bolsillos de los catalanes y que, visto lo visto, la Generalitat los despilfarra que da gusto.

Mire, en 2023 un trabajador de la DGAIA denunció que esta fundación cobraba ayudas para extutelados que ni siquiera tenían acogidos, de hecho, es que algunos de ellos no vivían ni en Cataluña. ¿Qué pasó después de esta denuncia? Que Resilis siguió cobrando y el trabajador que denunció fue acosado y amenazado hasta tener que recibir la protección de la Oficina Antifraude.

También la Sindicatura de Cuentas constató múltiples ilegalidades en la contratación pública de la DGAIA, donde, ¡oh, sorpresa!, de nuevo fue Resilis la mayor beneficiada, fundación cuyo gerente había sido concejal de Esquerra Republicana y al que Esquerra Republicana nombró, nada más y nada menos, que director de la DGAIA. Puertas giratorias y contratos a dedo; menudo chollo tienen montado algunos.

El entramado con el tercer sector y las ayudas a los más vulnerables dan para hacer una buena auditoría –y digo «buena», no de esas que hacen ustedes mismos. Y, por cierto, algunos mucho renegar de la colaboración público-privada hasta que, claro, pueden trincar algo.

Mire, usted, senyora Martínez, se sacudió la culpa diciendo que todo eso había ocurrido bajo el mandato de Esquerra Republicana. Bueno, pues bien, ahora ya estamos bajo su mandato. ¿Y qué es lo que han hecho? Darle otro medio millón de euros a la Fundación Resilis. ¡Premio a la corrupción! ¿Que no decía el presidente Illa que

a Catalunya, qui la fa, la paga? Se ve que lo entendimos mal, es que en Cataluña a quien la hace, le pagan. Medio millón de euros, señora Martínez, ¡qué vergüenza!

Y encima se crea aquí una comisión de investigación para todo este escándalo y otros peores, y se la reparten entre Esquerra Republicana y el Partido Socialista para tapar las vergüenzas. Una burla al Parlament y a todos los catalanes. Así que yo le vuelvo a preguntar qué balance hace de su gestión, porque todo esto que yo le acabo de explicar no es un mero fracaso administrativo, es un escándalo político, moral y auténticamente vomitivo.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, miri, jo en dos minuts no li puc resumir les hores d'explicacions que ja he donat al Parlament en diverses compareixences amb relació a l'informe de la Sindicatura de Comptes i també en roda de premsa, més d'una hora responnent totes les preguntes sobre la refundació de la DGAIA i la construcció de DGPIA. Però deixi'm que li'n faci un breu resum.

Molts d'aquests informes fan una foto del passat. Hi ha molts àmbits on l'àmbit de la concertació de places ja està solucionat des de fa temps. Altres àmbits, com per exemple la gestió de les prestacions, l'hem passat a la Direcció General de Prestacions Socials. Des de fa mesos la prestació dels tutelats es gestiona en base a dades i creuaments automàtics. Això implica que hem pràcticament erradicat la problemàtica de fons dels pagaments indeguts. I aprofito per anunciar que l'1 de novembre la Direcció General de Prestacions Socials gestionarà íntegrament aquesta prestació per fer-la en base a dades d'interoperabilitat. Això què demostra? –és un dels components, però n'hi ha molts altres–, que aquest Govern ha abordat amb valentia la transformació d'aquesta direcció general per posar-la, per fer-la, per gestionar-la en base als més alts nivells d'excel·lència. I això ja és una realitat i ja està passant, ho vulguin veure o no.

Com deia, en els trenta segons no em dona temps a explicar tota la resta de canvis amb reforços de personal dins de la direcció general, creació de noves unitats de suport, desplegament d'un pla integral amb els estàndards de *compliance* al sector públic més elevats... Potser els aniria bé, a vostès que tant critiquen els comitès d'experts, d'escoltar una mica més quines són les millors pràctiques a nivell internacional, que és precisament el que aquest Govern està fent. Transparència total i centrats en millorar la gestió, que ja està sent una realitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) des de fa temps.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors autònoms

310-00278/15

La següent pregunta és sobre la situació dels treballadors autònoms, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, ¿qué medidas fiscales ha implementado su Gobierno en favor de los autónomos catalanes?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Molt bon dia, diputat. Doncs sap que els autònoms són una figura importantíssima a Catalunya en el seu teixit econòmic, més de 500.000 autònoms que tenim a Catalunya. Molts programes que estem desenvolupant i que ja fa temps que desenvolupa la Generalitat de Catalunya per consolidar-los, per formar-los, perquè creixin, perquè l'important aquí no és que es mantinguin com autònoms, sinó que siguin capaços de créixer... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora*) ...i permet la contractació d'un treballador per aquests autònoms i molts programes que ja fa temps que desenvolupem per enfortir-los.

És veritat que és un dels col·lectius estratègics de l'economia catalana, però també és veritat que és vulnerable, i per tant, hem de reforçar, sobretot, com dic, amb formació, amb creixement, i tenim una oficina virtual que enfortirem en els propers mesos, justament per donar tots els serveis que necessiten.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

No le preguntado por el programa, *senyora consellera*, para eso le habría preguntado al *conseller d'Empresa*, le he preguntado sobre medidas fiscales, pero ya le contesto yo: ni una, *consellera*. Eso sí, el inefable presidente Pedro Sánchez nos ha intentado colar otro sablazo fiscal, otro hachazo fiscal, esta vez a los autónomos, a esos que cada día levantan la persiana, crean empleo, pagan sus impuestos y sostienen a este país mientras el Gobierno les da la espalda. Otra subida de impuestos del Gobierno de la corrupción, y ya van noventa y siete. Un gobierno que se dice progresista pero que solo progresa en vaciar los bolsillos de los españoles; un gobierno socialista que mantiene mercenarios en los medios públicos, que se alegran de que haya menos autónomos. En definitiva, impuestos de primera, pero servicios de tercera.

Y aquí, en Cataluña, ese golpe es todavía más duro porque se suma a un infierno fiscal que abrasa a los autónomos, a las pymes y a cualquiera que intenta prosperar. Aquí el mérito se castiga y el fracaso de su Gobierno y de los que le han precedido se premia con donaciones de deuda trampa.

Y mientras tanto, ¿qué hace Salvador Illa? ¿Qué hace su Gobierno? ¿Callar y obedecer a Sánchez, como siempre? ¿Ser el delegado del sanchismo en Cataluña o el presidente que defiende a los autónomos? No se puede servir a dos amos: o se está con Sánchez o se está con los autónomos catalanes.

Desde el Partido Popular lo tenemos muy claro, menos impuestos, menos trabas y más respeto a quien trabaja. Programa de impuestos cero para los nuevos autónomos, rebajar el tramo de IRPF, eliminar tasas inútiles y garantizar que la Administración pague a tiempo, no cuando le convenga. Porque cuando hay un autónomo le va bien, a Cataluña le va mejor. Y si ustedes no lo entienden, no es que estén lejos de los autónomos, es que viven en otro planeta.

Así que, señora Romero, piense bien su respuesta. Más de medio millón de autónomos catalanes están escuchando y están hartos de ser una hucha con patas. Ya es hora de defenderlos, pero no con palabras, sino con hechos.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Senyor diputat, hauria de fer aquesta intervenció a Madrid, potser està fent vostè punts amb el senyor Feijóo, perquè la majoria de les coses que vostè parla són competències..., sí, són competències del Govern central i no del Govern de la Generalitat. Ja ho entenc que, a vostès, Catalunya els importa molt poc. Tant és així que està fent preguntes que nosaltres no li podem respondre perquè són competència de l'Estat. I si les vol, ajudi'ns, per exemple, amb la reforma del model de finançament, en

què el Govern de la Generalitat demana més capacitat normativa per poder fer moltes de les coses que vostè diu.

Perquè les quotes de la seguretat social no són competència nostra –no són competència nostra– i el Govern ha fet una proposta... (*veus de fons*), sí, i ha rectificat –això és la política, també és rectificar–, i ha fet una proposta als agents socials i econòmics per no augmentar les quotes de la seguretat social a aquells que guanyen menys, fins a 1.167, euros, i a la resta entre 1 i un 2,5 per cent, és a dir, una actualització, podríem dir. Actualització que, per cert, també va fer el Govern del Partit Popular en els vuit anys que va governar.

Per tant, escolti'm, no diguin mentides, no facin aquestes afirmacions totalment hiperbòliques, perquè, escolti'm, no és veritat el que vostè diu. Ara s'ha fet una proposta, sí, rectificant, és veritat –i em sembla que rectificar està bé en política, tant de bo es fes moltes més vegades–, i ara buscant l'acord i el consens amb els agents socials i econòmics. Això és el que fem.

I després vostè conegui ben bé quina és la capacitat normativa de la Generalitat, que ni la tenim en seguretat social ni en elements impositius per als autònoms.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del català.

Pregunta al Govern sobre la situació del català

310-00271/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, la setmana passada van condemnar l'Ajuntament de Vic per demanar un nivell massa alt del coneixement del català per ocupar una plaça de treballador a l'ajuntament i, per Junts, aquest és un nou cas de la persecució judicial que pateix el català i de catalanofòbia.

I davant d'aquest fet, que ja ha passat en altres ajuntaments i li pot passar ara al Parlament de Catalunya –d'aquí, tot el suport, president–, li volem demanar, conseller, quin és el seu posicionament, perquè no l'hem sabut trobar, no l'hem escoltat. Ja han marcat amb Funció Pública els canvis necessaris del decret per protegir el català a l'Administració pública?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Deixi'm començar per recordar que l'objectiu 2.1 del pacte nacional per la llengua és garantir que els treballadors de les administracions locals i de les empreses municipals tinguin tota la competència lingüística i els coneixements dels drets i deures.

No sé si m'està fent una proposta perquè incorporem alguna mesura específica. Però si és això el que vol fer, són molt benvinguts a entrar al pacte per poder-ho tractar conjuntament.

En tot cas, mentrestant, el que ja hem fet és posar-nos en contacte amb l'Ajuntament de Vic –de fet, ja hi hem parlat com a mínim dues vegades– per abordar de quina manera podem resoldre aquest problema que s'ha generat, per garantir, com dic, que tots els treballadors de l'Administració catalana respectin, estiguin en condicions de respectar els drets lingüístics de la ciutadania.

El president

Per repreguntar, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Conseller, Vic és una ciutat que sempre ha estat capdavantera en la defensa del català. Aquest mandat, per exemple, com en altres municipis, s'ha creat la regidoria de llengua per treballar transversalment en tots els àmbits i garantir el català; una tasca que fan i demostren dia a dia pel bé del país i en benefici de la cohesió social. I ho faran també ara defensant-se d'aquesta sentència fins al final.

Ara bé, les preguntes que ens fem davant d'aquesta sentència són: és excloent, és discriminatori que es demani per treballar a l'Administració de Catalunya, a Catalunya, un bon coneixement de la llengua del teu país, assegurar que el ciutadà es pugui dirigir a un treballador de l'Administració plenament en català? Que demanar un B2, que senzillament requereix demostrar un grau suficient per expressar-se de forma precisa, fluida i correcta, sigui massa, de veritat?, quan només tenint l'ESO ja tens acreditat un C1. I amb les dificultats que viu el català actualment, l'Administració del país no és la que ha de ser exemple i referent?

Perquè, conseller, quan en el seu pacte nacional, que no hem signat, diu que s'ha de garantir que el personal de l'Administració tingui el coneixement adequat del català, com ho concreta això? O bé quan diu que també ha de ser el català la llengua habitual de comunicació interna i externa de l'Administració i el seu propi Govern no ho compleix en els seus actes, quines mesures pren, conseller?

Conseller, des de Junts li demanem fermesa i determinació, perquè fins a dia d'avui no ens dona gaire confiança ni credibilitat. I si hi sumem el poc compliment del seu propi Govern del pacte nacional, sincerament no creiem que la seva conselleria tingui prou força, sigui prou útil per protegir i defensar el català.

És així, conseller?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Política Lingüística.

(El conseller comença a parlar sense fer ús del micròfon.)

Enguegui, enguegui el micro, si us plau.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Cada vegada que diuen que no s'està complint el pacte nacional per la llengua, bàsicament el que fan és quedar malament vostès. Els explicaré per què.

Primer, perquè, tal com ara mateix li acabo d'explicar, hi ha un objectiu molt clar d'aconseguir que tots els treballadors de l'Administració estiguin en condicions de respectar els drets lingüístics.

En segon lloc, queden malament vostès per un fenomen que és fàcil d'explicar. Mirin, quan van decidir no signar el pacte per la llengua, ens van explicar que ho feien per dos motius: d'una banda, perquè esperaven a veure què passava amb el Tribunal Constitucional, i, per una altra banda, per veure què passava amb el català a les institucions europees. No ens van dir que no estaven d'acord amb les mesures, bàsicament, perquè les havíem treballat entre tots i en aquells moments no podien dir que no estaven d'acord amb les mesures que havíem treballat.

En tot cas –en tot cas–, cada vegada que insisteixen en aquesta línia jo crec que fan visible que per vostès el pacte té bàsicament dos defectes. El primer defecte és que no l'han liderat vostès. I el segon defecte és que posa de relleu totes les coses que haurien hagut de fer durant tots els anys que han estat al Govern (*remor de veus*) –aquest decret és de l'any 2002– i que no han fet.

El president

Silenci, si us plau. Senyores i senyors diputats, és excessivament freqüent que quan un membre del Govern respon o un diputat interpel·la hi ha interacció, hi ha di-

putats i diputades que s'hi adrecen quan no tenen la paraula. Per tant, els demano el màxim respecte quan hi ha un diputat o un membre del Govern en ús de la paraula.

Pregunta al Govern sobre la gestió d'emergències

310-00272/15

La següent pregunta és sobre la gestió de les emergències. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president.

Consellera Parlon, per què en els darrers episodis d'aiguats a les Terres de l'Ebre envien les primeres alertes a les sis de la tarda al Montsià, a les vuit del vespre al Baix Ebre, quan feia moltes hores que plovia i algun barranc ja estava desbordat?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, diputada. Això és una mica complex d'explicar. Ara ho faré, en el temps que tinc, lo més fàcil possible. De fet, les alertes sempre s'envien quan tu tens un avís tant d'intensitat com d'acumulació que se situa en la franja de síntesi, és a dir que tindràs acumulacions d'aigua per sobre dels dos-cents litres, per una banda, i, per altra banda, representa que està plovent, quant a intensitat, per sobre dels quaranta litres en mitja hora.

En el moment en el que es va fer el primer avís va ser en una situació prèvia de tres de sis, tant d'acumulació com d'intensitat. Això què vol dir? Que en aquest moment no s'activen alertes.

Si que és ben cert que des de divendres s'estava informant la població i els ajuntaments d'aquelles mesures que s'havien de prendre d'autoprotecció –evitar activitats a l'aire lliure...–, perquè la predicció meteorològica, que mai no és una ciència exacta, deia que plouria i plouria amb intensitat. Per tant, aquest és un punt important.

A les cinc i mitja de la tarda, per ser exactes a les 17.28, hi ha un avís d'observació de sis de sis, que això vol dir que plourà moltíssim. I en aquell moment es requereix un temps mínim de l'operativa per activar l'alerta, i s'envia l'alerta.

Per tant, es va fer lo més ràpid que es va poder, i es va evitar, crec, en aquests casos, alguns desplaçaments posteriorment quan s'activa l'alerta a la resta del territori. És la manera que Protecció Civil té de fer-ho i pot fer-ho quan l'avís és d'observació. I en intensitat i acumulació, no es dona una circumstància per enviar l'alerta.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, consellera. Som conscients de la complexitat de la gestió i està bé que puga admetre que el 12 d'octubre no tot va funcionar correctament. Les alertes van arribar tard, com també va arribar tard el president de la Generalitat, que, com ja hem dit, va preferir anar a la desfilada de la Hispanitat, sense sentir-se interpellat per la previsió meteorològica de risc que ja hi havia a una part molt important del país.

Però més enllà d'aquesta mala decisió del president, hi va haver disfunció en aquestes alertes, que tampoc no tots els ciutadans van rebre als seus mòbils.

En quines millores treballen per evitar que hi haja ciutadans que no les reben tot i tenir ben configurat el dispositiu? Què estan fent perquè la xarxa de telecomunicacions siga de qualitat arreu del país, cosa que no passa, per exemple, ara en al-

gunes poblacions del Montsià de les que s'han vist més afectades? Quins protocols preveuen per poder afinar l'enviament d'alertes en el moment adequat i trobar així l'equilibri entre la sobrealerta i l'alerta justa?

És evident que el context de canvi climàtic incideix directament sobre el nostre dia a dia i comporta episodis meteorològics greus cada cop més freqüents. També és evident que comptem amb un equip d'emergències i de seguretat que són excel·lents –i des d'aquí els agraïm novament la feina ingent. Però també cal reconèixer que s'han de fer ajustos –de protocols, d'actuacions i de diverses eines.

Com bé sap, des de Junts vam promoure un debat específic sobre la gestió de les emergències fa nou mesos aquí al Parlament, amb alguns acords encara per complir. En aquell moment se'ns va acusar d'oportunistes, i el temps, malauradament, ens ha donat la raó, perquè en els darrers vuit anys les Terres de l'Ebre hem patit sis episodis extrems. I això no va d'anar-hi quan hi ha una emergència i de marxar-ne quan suposadament s'ha solucionat; això va d'actuar, va de mirada de país en xarxa per prevenir i per gestionar.

I va també, consellera, per combatre el discurs, per exemple, del conseller Dalmau, que va deixar ben clar que el Govern marxaria de les Terres de l'Ebre quan estaria feta la reconstrucció, i deu compartir que un govern de la Generalitat mai no ha de marxar ni de les Terres de l'Ebre ni d'enlloc del país. Potser el va trair...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Mònica Sales de la Cruz

...el subconscient, però... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, diputada; ja li he comentat que la meteorologia no és exacta i fa a vegades molt complicat activar les alertes com ens agradaria, i a vegades, doncs, vas més justa, a l'hora d'activar-la, que és el que va passar a Montsià. Ho hem de fer seguint el protocol. No ens podem saltar el protocol, perquè, si no, no serviria de re enviar l'alerta, si no està plovent, i per tant això generaria moltes dificultats.

Per tant, les alertes van complir amb la seva funció. Si la predicció és més exacta, les podem enviar abans. En el cas de la resta de comarques, les vam activar. Per què? Perquè encara que estaven a quatre de sis, havia plogut molt al Montsià, i això ens va ajudar a evitar determinades activitats a l'aire lliure i minimitzar riscos.

Dit això, el tema de les companyies. Amb el CTTI ja s'està treballant per revisar quines són les companyies que detectem que tenen pitjor cobertura i que, per tant, hi ha operadors, persones que no els arriba l'alerta al seu telèfon mòbil.

I quan el conseller Dalmau diu que no marxarem de Terres de l'Ebre, s'entén perfectament...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...que és en la... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és sobre el primer sector.

Pregunta al Govern sobre el primer sector

310-00273/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. En primer lloc, voldria traslladar el nostre suport i escalf a totes les explotacions que han patit un buit sanitari.

Diputats i diputades, no són prou conscients del que això suposa. El ramat és casa. El ramat és una raça única creada per tu i els teus avantpassats. Molts animals no només tenen un número, sinó que tenen nom propi, criats a biberó, i mascotes dels petits de la casa, i d'un dia per l'altre t'aixeques i la granja és buida. Això és el que estan patint els nostres ramaders.

Conseller, disset granges buides i gairebé tres mil caps de bestiar sacrificats. I per part seva, bones paraules i atencions, però molt males gestions. Ara tot són presses, però l'important era avançar-se. I no serà que els ramaders no el van advertir. El 3 d'octubre, primer positiu i primera reunió, on no sabien ni com aplicar el protocol. A la segona, van arribar a negar la necessitat i l'eficàcia de vacunar. I fins quinze dies després no s'han dignat a presentar un pla de vacunació per tot Catalunya. Quinze dies perduts. Per què? Per no justificar que no tenien prou vacunes? I no s'excusi amb el *ministerio*, perquè PSC a Catalunya i PSOE a Madrid són lo mateix.

Dinou dies després encara no hi ha vacunats el cent per cent dels animals del primer focus. Però, mentrestant, vostè fa bandera de la velocitat a la que s'està vacunant.

Per no parlar de la gestió de la palla, el pinso i els fems, o de que els animals han de travessar mig Catalunya per ser incinerats, o de com els estan sacrificant. Ni tan sols són capaços de qüestionar-se tècnicament si matar animals sans és prou efectiu.

I els diners. Vostè va anunciar 4 milions d'euros, i els números es fan ràpid: tres mil animals sacrificats a dos mil euros de mitjana per animal són 6 milions. Per tant, ja li'n falten 2 a dia d'avui. Així que deixi de vendre fum.

La situació és molt greu i, per tant, avui no li faré una pregunta, sinó un prec. Davant la falta de previsió i la mala gestió, vostè, com a màxim responsable del departament, només té un camí: conseller, vostè el que ha de fer avui és dimitir.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. President de la Generalitat, diputades, diputats, primer de tot, li ha faltat una cosa, un missatge d'agraïment i de suport a totes les persones que avui..., centenars de persones que a les dotze comarques afectades (*alguns aplaudiments*) per les restriccions, els professionals, els centenars de professionals que estan treballant en aquests moments amb criteris rigorosos de professionalitat..., estan treballant dia i nit per fer front a aquesta emergència. Evidentment, un missatge de suport al conjunt del sector agroalimentari de Catalunya, als ramaders de la part afectada, però de tot Catalunya, i també del conjunt de l'Estat, que ahir també, en una reunió amb consellers d'agricultura, doncs tothom està molt pendent d'aviam què és el que farem.

Jo els demano tres coses al conjunt del país: responsabilitat amb les paraules. Plantegi's si les seves afirmacions ajuden el sector. M'és igual el Govern de la Generalitat. Les seves afirmacions desconcerten el sector. (*Veus de fons.*) Senyor Batet, si us plau, és prou seriós, això. Si us plau, respecte. Confiança...

El president

Si us plau, conseller. Li he aturat el temps. Els torno a pregar que quan un conseller o un diputat està en ús de la paraula, els demano, els exigeixo que no interrompin. Pot continuar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Missatge de confiança al conjunt del sector, que ens en sortirem. Ens en vam sortir amb la grip aviar, ens en vam sortir amb la pesta porcina africana i ho vam fer seguint el criteri científic, professional i complint un reglament europeu més o menys dur, però que s'ha de tirar endavant. L'alternativa al que vostè comenta és una catàstrofe econòmica, rural, sectorial i ramadera. I una irresponsabilitat fer una crida a no complir les restriccions per contenir el focus actual. *(Aplaudiments.)*

En aquests moments, cal contenir la propagació del focus i la millor manera de fer-ho és mantenir les restriccions de la mobilitat als buidats sanitaris en una malaltia extremadament contagiosa, extremadament contagiosa. Jo li demanaria que parlés amb els professionals del Cresa, els millors professionals en sanitat animal d'Espanya; que parlés amb els tècnics del departament; que parlés amb els professionals sanitaris; que parlés amb tot el sector que ha estat informat des del dia u. Sí, s'ha de vacunar. Sí, tant de bo es pogués vacunar més ràpid. Sí, tant de bo haguéssim pogut començar a vacunar el primer dia de detecció del focus. Sí, tant de bo existís la vacunació preventiva. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* A la Unió Europea –si us plau– no està permesa la vacunació preventiva.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Conseller, compte amb tergiversar les meves paraules perquè sempre he parlat de decisions tècniques i, per tant, som prudents. Així que el problema no són les meues paraules, sinó les seves accions. Menys indignació i més acció.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats en matèria d'habitatge.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria d'habitatge

310-00275/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera Paneque, al debat de política general, el president Illa va tornar a anunciar grans xifres, en aquesta ocasió més de 200.000 habitatges nous. Però construir per construir no resol la crisi de l'habitatge i ens preocupa tornar a caure en el vell mantra de la manca d'oferta, com si el problema fos només que no hi ha prou pisos, quan en realitat gran part del problema és que hi ha massa especulació i un mercat desfermat. Cada cop que a Catalunya s'han construït habitatges de forma massiva, els preus han pujat. Per tant, si no es regula, si no es posen límits a qui acapara habitatge, construirem molt, sí, però perquè uns pocs continuïn omplir-se les butxaques perpetuant la desigualtat existent. Per tant, consellera, un anunci atractiu, un altre anunci atractiu però a la vegada un altre anunci del seu Govern sense massa concreció i sense un pressupost que ho acompanyi.

Per això, li preguntem: com pensen desplegar aquesta proposta, amb quins recursos econòmics i amb quin calendari d'execució?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputada, permeti'm primer que li faci un incís, perquè vostè parlava de construcció massiva i, efectivament, hem de construir aquest parc públic d'habitatge protegit *permanent*. Aquesta és la gran diferència respecte a polítiques anteriors. Permanent de lloguer assequible. Això és el que farà precisament el contrari del que vostè diu. No es va a un model d'especulació, es va a un model públic, de construir per primera vegada a Catalunya un parc d'habitatge públic *permanent*. Aquesta és la gran diferència amb les polítiques del passat i això és el que ens permetrà assolir –jo crec que aquest és un objectiu compartit amb vostès– aquest quinze per cent d'habitatge públic que ens ha de permetre equilibrar el mercat privat amb el mercat públic. Per tant, aquest era el primer esment.

Respecte a la qüestió a què feia referència, efectivament, hem fet una anàlisi de totes les àrees en desenvolupament, en diferents graus de desenvolupament. N'hi ha dues primeres que tenen algunes necessitats de petites obres d'urbanització o aprovació de plans de gestió. Aquí tenim un primer paquet de cinquanta mil habitatges. Pensen que aquí, a diferència del pla Cinquanta Mil, hi ha habitatge lliure i habitatge protegit, aproximadament un quaranta per cent d'habitatge protegit. I un últim paquet que, aquí sí, necessitem fer tot el planejament o modificació del planejament actual que ens dona aquesta xifra total de 214.000 habitatges.

Quin és el calendari, vostè em preguntava. Doncs el 27, 28 i 29 que aquest sòl es vagi transformant en solars per a continuació anar construint, com li deia, aquest parc d'habitatge públic protegit.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Parlant d'anuncis, consellera, divendres vam veure com n'escenificaven un altre, però una vegada més sense cap concreció. I aquest cop en relació amb la Sareb, una qüestió de justícia, de consensos amplis i llargament reivindicada per Esquerra Republicana i per aquesta cambra, que fins ara l'únic gest que havia tingut per part del Partit Socialista era per impedir que aquesta iniciativa prosperés tant al Parlament de Catalunya com al Congrés dels Diputats, i per impedir que la Sareb retornés als ciutadans l'esforç que van fer sense voler-ho per rescatar la banca. Amb aquest anunci, doncs, sembla que rectifiquen malgrat el temps perdut. Ara bé, consellera, també volem saber com es concreta aquest acord que han signat. Qui assumirà els costos de rehabilitació d'aquests immobles, la majoria en un estat deplorable? Quins usos tindran? Quina serà la distribució territorial d'aquests immobles? I una qüestió de manca d'ambició que ens preocupa, i molt, perquè no n'hi ha prou amb gestionar aquests immobles, sinó que cal que passin a ser propietat de la Generalitat de Catalunya o d'aquells ajuntaments que ho han liderat fins al moment i cal que també s'hi puguin acollir.

Per tant, consellera, construir habitatge públic, sí, on sigui necessari. Però cal fer-ho acompanyat d'una regulació efectiva del mercat que faci inviable l'acaparament especulatiu d'habitatges com a actiu financer. Per tant, tornar a les velles receptes del ciment i del totxo, augmentar les ajudes al lloguer sense posar-hi límits, o facilitar la compra sense instruments fiscals adequats per evitar acumular propietats no resol el problema de fons, sinó que alimenta l'especulació.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies. Vostè ho deia i és així: celebrem-ho com un èxit col·lectiu; si és que és així. Durant molts anys hem demanat aquest traspàs d'actius de la Sareb a lo públic, a la ciutadania de Catalunya. Per tant, celebrem-ho. Si això no és un mèrit només d'aquest Govern, si és que diferents governs han tingut diferents consecucions. Celebrem-ho, per tant, com un mèrit col·lectiu. Amb el seu grup parlamentari estem treballant qüestions d'habitatge que crec que van en el bon camí, amb algunes qüestions, doncs, que estem d'acord.

Vostè em preguntava alguns detalls d'aquests..., de la signatura d'aquest protocol, que li haig de dir que el Govern ho ha celebrat d'una manera molt ferma, perquè finalment això permet tretze mil habitatges més a aquest parc d'habitatge públic protegit i tres-cents solars –que no és poca cosa–, tres-cents solars que continuaran també la seva tramitació per a la reserva dels solars.

Tres apunts ràpids sobre què significa. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) És una negociació complexa que finalment assoleix el seu objectiu. A distància curta dona tranquil·litat a tretze mil famílies...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació epidemiològica de la dermatosi nodular contagiosa

310-00276/15

La següent pregunta és sobre la situació epidemiològica de la dermatosi nodular contagiosa. És formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per fer-ne la substanciació té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Vagi per endavant tot el nostre suport al sector ramader del país. Conseller, el passat 3 d'octubre es va detectar el primer focus de dermatosi nodular. Avui ja en tenim disset. El nostre grup ja ha registrat una sol·licitud de compareixença seva per poder aprofundir en la gestió de la crisi i també, sobretot, en la manca de previsió del Govern, tenint en compte que des del mes de juny, amb l'aparició de focus de dermatosi a Itàlia i a França, diferents representants del sector ja estaven demanant accions de prevenció i vostè no va fer res.

Tenim moltes preguntes i molts dubtes, i també el sector. Quines gestions va dur a terme entre el mes de juny i el 3 d'octubre per estar preparats per un possible brot de dermatosi? Per què no va constituir la taula d'experts que ara ha anunciat amb tanta urgència? Quines demandes ha fet al *ministerio* sobre les opcions de vacunació preventiva, sobre possibles modificacions de protocols, com per exemple l'obligació dels buits sanitaris, sobre possibles alternatives a la incineració dels animals sacrificats? S'aplicarà la vacunació a les explotacions properes a Grefacsa?

Li demanem també transparència en els criteris de vacunació, que permetin demostrar que no s'han fet ni es fan modificacions en el radi de vacunació. Ens pot donar més informació sobre les indemnitzacions? No es pot quedar en un titular de fer un anunci de 4 milions d'euros; el sector necessita saber els criteris, les quantitats i les condicions per poder tornar a començar. No podem perdre cap ramader ni ramadera.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Moltes gràcies. Diputada, hem parlat diverses vegades sobre aquest tema. L'oferiment del Govern i de totes les persones que estan treballant sobre el terreny per aclarir qualsevol dubte que tinguin al respecte..., com saben, des del primer dia hem estat fent reunions, innombrables reunions cada dia de la setmana amb tot el sector, amb tots els professionals, amb tots els científics, i amb vostè també n'hem fet bastantes, perquè hi hagués..., jo crec que aquí era important actuar ràpid, actuar de manera coordinada i actuar, a més a més, de manera transparent. Saben avui..., i poden també consultar a la pàgina web els focus que hi han i també alguns dubtes tècnics a què evidentment vostè s'ha referit.

Jo crec que..., un aclariment. Escoltin, si us plau, la Comissió Europea –a mi em semblarà millor o em semblarà pitjor– no permet la vacunació preventiva quan no hi ha cap cas detectat de dermatosi. Ha passat a Itàlia, ha passat a França i, per tant, nosaltres també. No està permesa la vacunació preventiva, si us plau. Quan tens un focus, pots començar a vacunar. Vam començar a vacunar al cap de cinc dies. Podíem haver començat el cap de dos, ho he dit, si haguéssim tingut les vacunes. Tant de bo, tant de bo. Sí que és veritat que havíem fet mesures extraordinàries de control de moviments o de desinfecció, desinsectació i, a més a més, amb el sector feia mesos que estàvem extremant les precaucions. Tot el que estava al nostre abast ho vam fer. Per tant, això és el que..., jo crec que estaria bé també clarificar aquests temes.

I un tema o un element, també, que abans no he dit. Molt important, si us plau: en cap cas afecta la salut de les persones. I aquí un agraïment al Departament de Salut, d'Interior i a tots els que han participat d'aclarir que no afecta el consum de llet i de carn a les persones, és un tema de sanitat *animal*. Jo crec que també val la pena recordar-ho per no generar una crisi de consum d'aquests productes.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Conseller, ha tornat a fer el mateix de sempre. I jo només puc dir-li també el que li dic sempre: la seva habilitat per socialitzar la gestió dels problemes, les dificultats o les males decisions té data de caducitat. Després d'un any de govern, cal alguna cosa més que predisposició, reunions, paraules amables i fe a cegues. Voluntat de col·laborar, ser propositius i unir esforços amb l'objectiu de fer més fàcil, digna i viable l'activitat de la pagesia de Catalunya, tota: la del meu grup parlamentari, però sobretot la dels ramaders i ramaderes. Però s'ho juguen tot ells i elles en els encerts o desencerts d'aquesta gestió. Però conseller, que tothom assumeixi responsabilitats no vol dir que en siguin responsables, perquè l'obligació d'actuar és seva, és del Govern. I actuar no vol dir fiar-ho tot a la resposta del Govern *a posteriori*, a partir del 3 d'octubre, sinó anticipar-se als esdeveniments, preveure tots els escenaris que hi pugui haver i fer-ho amb proporcionalitat adequada. I això, conseller, aquesta anticipació, no hi ha sigut.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Si us plau, entre tots hem construït un sistema agroalimentari i de bioseguretat de la ramaderia, entre els antics governs de Convergència, els antics governs d'Esquerra Republicana, precisament que és l'enveja del conjunt de les comunitats autònomes del conjunt d'Europa; si us plau, posem-lo en valor –si us plau. Per tant, sí que estem preparats; evidentment, podríem haver fet més coses però posem-lo en valor.

Portem tres plans de vacunació, si us plau, no diguin que no tenim pla de vacunació! Portem tres plans de vacunació i el nou em demana: Podrem sortir a ampliar el radi de vacunació per afectar zones crítiques on tenim molta producció de vaca de llet? Sí, i esperem que avui la Comissió Europea ens autoritzi a poder-ho fer, d'acord? Vacunar al més ràpid possible que continuen arribant les ajudes, ajudes i acompanyant ajudes als ramaders afectats aquesta setmana hi haurà reunió amb ells... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el programa de llengua àrab i cultura marroquina

310-00267/15

La següent pregunta és sobre el programa de lleure..., de llengua àrab i cultura marroquina, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Senyora consellera, el programa de cultura marroquina i llengua àrab s'imparteix a cent vint escoles catalanes. Ho controla la Fundació Hassan II. Està finançat pel Govern del Marroc i també els professors els designa el Govern del Marroc.

Jo li faig tres preguntes. Primera, cal que els nens estudiïn en horari escolar o dintre de les aules cultura del Marroc i llengua àrab? Segona, ens deixarien al Marroc ensenyar les nostres llengües, el català o l'espanyol, la nostra cultura catalana, espanyola o cristiana, en les seves aules amb professors nostres? I tercera, li sembla bé que avanci la llengua àrab i cultura marroquina a casa nostra?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bon dia. Gràcies, president. Diputat, amb tot el respecte però penso que no més des de la ignorància es pot veure com un perill el fet que les escoles es puguin ensenyar o aprendre una llengua o una cultura diferent de la pròpia, o intentar barrejar –com segurament farà a continuació– l'ensenyament d'una llengua amb el proselitisme religiós. Em sembla que la llengua no són murs. La diversitat lingüística no és una amenaça; és una riquesa, és una oportunitat, i a partir d'aquí les llengües han de ser ponts d'entesa i de convivència.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyora consellera, el programa d'aprenentatge de cultura marroquina i llengua àrab que vostè defensa és un autèntic perill, perquè barreja religió amb cultura i és

un perill per a la nostra regió. És un programa que serveix a un règim marroquí que odia la nostra cultura, fomenta la segregació escolar, afecta la qualitat educativa i l'aprenentatge de les nostres llengües, del català i de l'espanyol, i és una amenaça total per a la nostra identitat i permet l'avanç de l'islamisme a casa nostra.

I vostès ho fomenten a tort i a dret, també a les escoles catalanes, l'avenç de l'islamisme. Per què? Doncs amb aquest programa de cultura marroquina i llengua àrab i permetent, entre altres coses, a les escoles, menús halals als *coles*, perquè n'hi ha alguns que volen..., que no volen menjar porc o fuet a les nostres escoles, segregant horaris i amb gihads a les aules, que discriminen les dones. Tot això ho permeten vostès i fomenta l'avenç de l'islamisme, i al damunt, apartant la nostra cultura i les nostres tradicions de les aules, com el Nadal, la Setmana Santa o les festes cristianes més arrelades, perquè no volen ofendre a ningú. Senyors socialistes, senyors progress, s'han begut l'enteniment?

Des de VOX ho tenim molt clar: defensem la nostra identitat i exigim la supressió del programa de cultura marroquina i llengua àrab a les nostres escoles. Per molt que ens tirin pedres a Sabadell els de la CUP, continuarem defensant el mateix, i quan governem, retirarem aquest programa a tota Espanya, com hem fet a Múrcia, on hem obligat el PP a retirar-lo de les aules. Perquè, miri, qui vulgui llengua àrab o cultura marroquina a les aules que se'n vagi el Marroc.

El president

Senyor diputat, ja sap que aquesta presidència és extraordinàriament respectuosa amb la llibertat d'expressió, però vincular una llengua amb una expressió concreta religiosa és simplement improcedent, inadequat.

Té la paraula, per a respondre, la diputada senyora Esther Niubó Cidoncha, la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la consellera.) Ara sí? (Pausa.) Sí, gràcies. Bé, desinformació, mentides i emboliques que fa fort. Aquí tenim un programa que existeix fruit d'un acord signat fa més de quaranta anys entre el Ministeri d'Educació i el Regne del Marroc, que permet a infants i joves –no només de Catalunya, de la resta d'Espanya i de molts països europeus– fer en horari extraescolar, de manera voluntària i gratuïta, l'ensenyament de la llengua àrab; una llengua àrab que, com saben, és la cinquena més parlada del món i, de fet, forma part d'un programa que tenim també en l'àmbit de la llengua, doncs, rus, xinès, coreà, neerlandès, romanès..., però aquí vostès no hi veuen cap problema. I ens preguntem què és el que els molesta tant d'aquesta llengua? És que és una llengua que es parla al Marroc? És que majoritàriament els parlants d'àrab professen una religió diferent de la seva? O és que simplement no entra dintre de la seva visió monolítica de la societat?

Doncs aquí els hi diem: el Govern de la Generalitat continuarà apostant per l'ensenyament de llengües estrangeres, curriculars i no curriculars, pel foment del plurilingüisme, que és una riquesa i que permet que l'alumnat que té aquesta llengua com a llengua familiar en pugui tenir un coneixement culte. Permet que qualsevol nen i nena el pugui estudiar i ens permet un millor posicionament global i una millora competitivitat també econòmica i una aposta per la convivència, perquè promou actituds de respecte i de reconeixement per la diferència.

I a partir d'aquí seguirem, com deia, apostant per aquesta educació plurilingüe; seguirem apostant pel dret a l'educació –només faltaria– i pel coneixement, que al final és l'aliat contra l'odi i contra la por que vostès volen fomentar, i a partir d'aquí, sí que li voldria demanar que s'allunyin dels centres educatius. Deixin d'assenyalar centres educatius com van fer ahir i faran avui (*aplaudiments*) i deixin d'assetjar nens i nenes a les portes de la seva escola, perquè aquests nens i nenes –aquests nens i nenes– no són part del seu relat polític, són part del nostre futur.

El president

La següent pregunta és sobre l'Any Gaudí.

Pregunta al Govern sobre l'Any Gaudí

310-00268/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies. Gràcies, president. Consellera Hernández, Antoni Gaudí és el geni més universal que ha donat la ciutat de Reus. Gaudí va revolucionar l'arquitectura, disseny totalment trencadors, una revolució del pragmatisme del modernisme i una reivindicació dels oficis tradicionals. Com deia Gaudí, l'originalitat és retornar a l'origen. Des del Grup Socialistes i Units per Avançar celebrem que el Govern de la Generalitat commemori el centenari de la mort de l'arquitecte reusenc aquest proper 2026, un any especial on es preveu la culminació de la torre de Jesús de la Sagrada Família.

Consellera, hem d'aprofitar aquest centenari per apropar la ciutadania de Catalunya i de tot arreu a la genialitat de l'obra de Gaudí amb una visió transversal, territorial i d'internacionalització. Al Grup Socialistes ens consta que el Consell Gaudí i els seus membres ja han començat a treballar de manera conjunta per impulsar aquest any 2026 i el seu full de ruta.

Consellera, davant aquest any Gaudí 2026, podria dir-nos quines inversions estan previstes per dur-lo a terme i en col·laboració amb quines administracions i institucions? Ens podria també avançar algunes de les localitats on es té previst desenvolupar part de les activitats d'aquesta efemèride? I, ja per últim, consellera, quan i a on es preveu donar aquest tret de sortida de l'any Gaudí 2026?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputat Bondesio. Doncs, sí efectivament, l'any Gaudí és una efemèride especial per la rellevància internacional i nacional de Gaudí i, per això, des del Govern fa temps que hi treballem. Hi estem destinant recursos humans i materials per tal que aquesta celebració tingui la rellevància que mereix i..., a l'alçada de la figura de Gaudí. Des del Consell Gaudí, com vostè deia, que jo mateixa presideixo com a consellera i que està format per les institucions, experts i propietaris de les obres de Gaudí, tant públiques com privades, fa molt de temps que treballem en una programació molt àmplia, diversa i rica.

Els objectius d'aquesta commemoració són ben concrets i s'hi ha treballat molt: explicar a partir de *totes* les obres al llarg del país la figura de Gaudí; explorar la dimensió artística i científica de Gaudí per aprofundir en el seu coneixement, i acostar la figura i l'obra, en totes les seves dimensions, al conjunt de la ciutadania. Entre totes les accions que es desplegaran a cavall entre el 25 i el 26, jo li'n destaco algunes: com deia vostè, un acte d'obertura el proper 8 de novembre en els dos escenaris de la seva infantesa, a Riudoms i a Reus –un gran acte de cloenda de caràcter popular a finals del 26–, i entremig, un programa extens d'activitats promogudes pels diferents agents gaudinians, començant per una exposició al Museu d'Història de Catalunya, amb un recorregut immersiu per l'obra de Gaudí, amb un catàleg científic i amb una itinerància posterior, un congrés acadèmic internacional que tindrà lloc a La Pedrera, una sèrie documental que s'emetrà per TV3 i per la plataforma 3Cat, un gran acte

central a mode de gala televisiva, i, evidentment, un acte a la Sagrada Família coincidint justament amb els cent anys de la seva mort, el 10 de juny del 26.

Pel que fa al pressupost, el departament hi destina 6 milions i mig d'euros, 3 milions dels quals estan destinats a una línia d'ajuts per tal que tots els agents implicats puguin, doncs, celebrar i organitzar activitats àmplies, diverses i que aquesta commemoració tingui un caràcter molt plural, molt participatiu i molt molt descentralitzat. Estic convençudíssima que aquesta efemèride servirà perquè els catalans conequem encara amb més profunditat i, en altres dimensions i de manera molt diferent, la figura de Gaudí.

El president

La següent pregunta és sobre el desenvolupament de la bioeconomia.

Pregunta al Govern sobre el desenvolupament de la bioeconomia

310-00269/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria i Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Bon dia. Gràcies, president. Conseller Ordeig, el pla d'acció de la bioeconomia de Catalunya 2025-2030 fixa objectius ambiciosos pel que fa a impulsar l'economia verda, a la vegada..., de crear un bon desenvolupament econòmic al territori, com ara la creació de biopolígons, de plantes de biogàs i una estratègia de gestió forestal orientada a la bioeconomia i aprofitament de la fusta –de la biomassa també, però, de la fusta– per la importància que té en la captura de carboni i utilització com a material constructiu que minimitza la petjada ecològica.

Tenint en compte aquests reptes i la necessitat de generar activitat econòmica arreu del país, com té previst el departament, impulsar i coordinar aquest pla, especialment pel que fa a, primer, l'aprofitament i gestió eficient de la biomassa i la gestió forestal; segon, el suport a la indústria agroalimentària i de bioeconomia circular; tercer –i molt important– la valorització de les dejeccions ramaderes a la vegada que es captura les emissions de gasos d'efecte hivernacle, i quart, la implicació dels actors locals i empresarials del sector primari en tots aquests processos?

En definitiva, estem davant d'una nova revolució industrial i aquesta vegada hem de fer-la tenint en compte que va encarada precisament a aconseguir la descarbonització com a objectiu principal. Al contrari que va passar a finals del segle XVIII, en el seu desplegament durant el segle XX o XIX, diguéssim, i XX. I aquesta vegada es tracta de revertir-ho, precisament, no?, gràcies als coneixements actuals, els efectes del canvi climàtic que tots coneixem. És per aquests motius que... Quins instruments o iniciatives concretes posarà en marxa el departament per garantir que la bioeconomia esdevingui una realitat transformadora per al món rural i el conjunt de Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputat, com vostè diu, hi havia l'estratègia del biogàs impulsada per l'anterior Govern i aquí el que hem volgut fer és fer un pas més –desplegament– amb aquest pla d'acció, amb mesures concretes, quaranta-quatre accions amb un volum d'inversió de 269 milions d'euros. Primer missatge: la bioeconomia segurament és la més gran oportunitat que tindrà el món rural, el sector agroali-

mentari per generar impacte econòmic, per generar desenvolupament rural, també per generar polítiques de desenvolupament..., d'innovació i de coneixement científic, d'acord?, i avançar cap a la transició ecològica en aquest procés.

Jo destacaria sobretot que hi ha un impuls molt important, les accions d'impuls industrial –la «indústria de la bioeconomia», com vostè ha dit– amb els tres biopòl·lons, en els quals aquí a determinats llocs de Catalunya ja hi hem projectat; el Biohubcat, que és aquest espai d'acompanyament a empreses i projectes emprenedors relacionats amb la bioeconomia, empreses petites que puguin ajudar; el *hub* forestal que s'inaugurarà a Solsona d'aquí pocs dies, un espai també per impulsar projectes de bioeconomia liderat pel Centre Tecnològic Forestal, o el nou centre, a través de l'IRTA, el nou centre per produir proteïna alternativa, que també no ens podem quedar enrere d'aquesta gran revolució.

Un altre element, que se n'ha parlat molt en els incendis, la gestió forestal. Ens cal fer un pas endavant. El futur en la prevenció d'incendis vindrà per fer una gestió forestal adequada i, per tant, per treure'n un aprofitament econòmic, industrial, d'economia circular. La construcció en fusta, els derivats de la fusta, la biomassa, com vostè ha comentat, o tots els productes, teixits, medicaments, cosmètica que es pot..., que ja estem investigant i que ja estem impulsant que són derivats de la silvicultura o de la fusta. Hem de construir uns paisatges resilents a Catalunya per estar més preparats i, per tant, aquí també aniria amb els crèdits climàtics, a més tenim diversos projectes pilots per impulsar això.

Molt important: simplificar. No pot ser que tardem set, vuit anys per fer una planta de biogàs. Estem revisant i intentant millorar també els projectes de plantes de biogàs per fer-les més aterrades al territori, més dimensionades, però evidentment hem d'anar cap aquí. El digestat, el biogàs, el biometà és el futur.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la participació en la Setmana Europea de les Regions i les Ciutats.

Pregunta al Govern sobre la participació en la Setmana Europea de les Regions i les Ciutats

310-00270/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Neus Comes i Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Membres del Govern, conseller Duch... La setmana passada va tenir lloc a Brussel·les la XXIII Setmana Europea de les Regions i Ciutats en el marc del Comitè de les Regions, un esdeveniment on vostè va participar. La Setmana Europea de les Regions i Ciutats es va celebrar amb l'enunciat «Construint l'avui, el demà», un espai on la política de la cohesió de la Unió Europea presenta una plataforma per debatre els reptes comuns que afronten les regions i ciutats d'Europa i encoratjar a la cooperació. És un esdeveniment anual organitzat per la Comissió Europea i el Comitè de les Regions, que mostra la rellevància a nivell local i regional per a una bona governança europea.

Des del seu llançament l'any 2003, l'esdeveniment ha obert les portes a una àmplia gamma de participants polítics, funcionaris de tots els nivells, acadèmics, periodistes, representants del sector privat i ciutadans. Aquesta diversitat afavoreix un espai obert, col·laboratiu, per a un intercanvi d'idees i de propostes. En el debat del Ple del Comitè de les Regions vostè va participar-hi i va intervenir sobre el pilar europeu dels drets socials, on va defensar un paper actiu de les regions en el proper

pressupost europeu. Amb aquesta participació, Catalunya reafirma el seu compromís amb Europa, més cohesionada, més propera a la ciutadania i més oberta a la cooperació.

Conseller Duch, dues qüestions rellevants: quin paper..., o quina valoració es fa des del Govern de la Generalitat de la participació en la Setmana Europea de les Regions i Ciutats? I quina realitat ha de reflectir el nou marc financer plurianual, és a dir, el pressupost de la Unió Europea a llarg termini?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, president. Diputada, efectivament, van ser dies molt profitosos, vam poder fer molta feina en tres temes que són, penso, importants per al país: el futur de les polítiques de cohesió, la nova política mediterrània europea i la cooperació en l'àmbit tecnològic.

És cert, el Comitè de les Regions estem treballant amb molts altres governs que comparteixen la nostra visió sobre el futur d'aquesta política de cohesió i dels propers pressupostos europeus. I ho vaig dir en la meua intervenció al plenari: la Comissió Europea haurà de continuar treballant directament amb aquells governs que, com el nostre, executen molts dels programes europeus. Per cert, una reivindicació que va ser recollida després en el text de la resolució que es va aprovar i que ha fet un cert soroll aquests dies a Brussel·les, fins al punt d'obligar a la Comissió Europea a matisar els seus posicionaments inicials.

És un tema que també vam tractar en el marc de l'Aliança dels Quatre Motors per Europa, en un acte que va organitzar la delegació del Govern davant de la Unió Europea, amb la participació de representants de moltes regions i també de l'ex primer ministre italià, Enrico Letta, que, com vostè sap, és l'autor de l'informe sobre el futur del mercat interior europeu.

Pel que fa a la política mediterrània, com saben, la Comissió acaba de presentar la seva estratègia per als propers anys, a temps per a la conferència ministerial que tindrà lloc aquí, a Barcelona, a finals de novembre. I en presència de la comissària encarregada d'aquest tema, la senyora Šuica, vaig defensar la necessitat de que aquesta estratègia es concreti en programes de finançament adequat i amb una governança territorial inclusiva. La Mediterrània és el nostre espai natural i hem de ser molt actius en la defensa de polítiques que beneficiïn el seu desenvolupament econòmic i social.

I per últim, la nostra delegació a Brussel·les també va acollir una cimera, l'Aliança de Tecnologies Disruptives i Emergents, que és una iniciativa global de col·laboració entre divuit governs del món que representen alguns dels principals hubs tecnològics, i que conjuntament estem incidint en el debat sobre la governança de la tecnologia i en la promoció d'un desenvolupament ètic i fiable de la intel·ligència artificial que, com sap, és un problema, és una qüestió que ens afecta a tots.

Per tant, crec que, efectivament, valoració positiva, vam estar fent la feina que havíem de fer amb els aliats que millor ens poden ajudar.

Moltes gràcies.

El president

I la darrera pregunta és sobre l'ús del gas pebre en les protestes.

Pregunta al Govern sobre l'ús del gas pebre en les protestes

310-00266/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, miri, el passat 15 de octubre, al voltant de les quatre de la tarda, es va produir una intervenció policial en un moment en què hi havia un grup d'unes cinquanta persones que estaven realitzant una..., estaven assegudes protestant contra el partit entre el Baxi Manresa i l'Hapoel de Jerusalem. En aquell context, molt concret i molt determinat, es va decidir fer servir l'esprai OC, de gas pebre, contra les persones de manera directa, sense graduació en l'ús de la força i a molt poca distància. Va generar, de fet, diferents persones lesionades.

I és que miri, consellera, l'Oficina de l'Alt Comissionat de Nacions Unides pels Drets Humans va dir en un informe, de manera molt clara, l'any 2021 que, davant situacions de resistència passiva, merament passiva, no tindria sentit fer servir irritants químics. No només es va fer servir en aquell context, però es va fer servir en aquell context; després, al final de la manifestació també. Però li volia plantejar que al carrer Tarragona, a l'inici de la manifestació –és cert– es va produir un incident, a l'inici de la manifestació, i la major part de la manifestació no s'estava assabentant de res. Es va fer una intervenció amb bastons policials, però també amb gasos d'aquest tipus, gas pebre, i això va generar situacions de caos, famílies amb infants que estaven fugint per no ofegar-se en aquest gas, i és que el problema és que el seu ús és absolutament indiscriminat.

Aquesta arma és nova. De fet, s'ha fet servir en molt poques ocasions; a la investidura del president Salvador Illa va ser una de les primeres, on es van veure afectats independentistes que s'estaven manifestant, però també el dia 2 d'octubre.

Consellera, considerem que el que cal és aturar..., poder fer una avaluació d'aquesta arma en context de protesta, fer una avaluació per part d'aquest Parlament, com s'ha fet en altres situacions, amb altres armes, i suspendre fins a aquell moment l'ús d'aquesta arma en context de protesta, que, com ja dic, és nova. El protocol no està publicat, s'ha de publicar.

I li volia plantejar quin és el seu posicionament sobre aquesta arma en context de protesta.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Diputat, com bé sap la utilització de la força per part dels cossos de seguretat sempre ha de ser proporcional i sempre s'ha de fer d'acord amb les directrius tècniques i professionals que determinen el nivell de risc en una activitat, no només per a aquells que estan exercint el seu dret a protesta, sinó per a la resta de persones que probablement no s'estan manifestant, no estan en aquella situació, però requereixen aquesta protecció.

És important remarcar que durant totes les mobilitzacions que s'han donat, per dir-ho de manera territorial, en totes les regions policials, en molt poques hi ha hagut intervencions policials en els quals s'hagi hagut de fer ús del gas OC ni d'altres mecanismes de força o de repressió dels manifestants. Però sí que és ben cert que durant la jornada del dia 15 d'octubre, en diferents moments, d'acord amb la maximització, en aquest cas, de la protecció de les persones, i minimització dels riscos, el dispositiu policial va decidir la utilització del gas OC perquè era la millor manera d'evitar en aquell moment en concret i en aquella situació, danys majors.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Consellera, l'actuació a l'estació de Sants va ser clarament desproporcionada. I què serà el següent? Veure l'ús d'aquest gas OC davant d'un desnonament? Es farà servir per a aquest tipus de (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) dispositius?

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Andrés Garcia Berrio

La resistència passiva no es pot afrontar així, consellera.

El president

I per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Vostè és coneixedor de l'existència de la Unitat de Mediació, que en el cas que ha posat d'exemple al final, el cas dels desnonaments, sempre actua i sempre fa mediació. I evidentment, en aquests casos l'ús de l'OC no és previsible ni habitual.

Dues-centes persones bloquejaven la sortida de l'hotel de l'Hotel Barceló, on s'allotjava, com bé sap, l'equip Hapoel de Jerusalem, que havia de jugar un partit a Manresa, a porta tancada, amb el Baxi Manresa. Que, per cert, aprofito per agrair a l'Ajuntament de Manresa, al seu alcalde i a tots els regidors la tasca que van fer, i també al Departament d'Esports, perquè aquest esdeveniment es pogués donar sense posar en risc les persones. I aquest és un tema important.

Aquestes dues-centes persones bloquejaven la sortida. Hi va haver un avís –hi va haver un avís–, no es van aixecar. El risc que hagués succeït que l'autocar quedés atrapat a la rampa, amb totes aquelles persones allà, hagués estat molt major. I per això es va intervenir. I es va intervenir amb l'OC d'acord amb un criteri totalment tècnic, que es deriva dels criteris de la Comissió de Model Policial. Són decisions tècniques, operatives i no polítiques, ho deixo clar.

Per altra banda, 15 d'octubre, també al carrer Tarragona hi va haver una violència generalitzada amb llançament i atacs contra els agents, assalts a diferents establiments als quals no els hi faré publicitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i crema de contenidors.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Només cal veure les imatges.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 18/2025, de 23 de setembre, pel qual es crea el Fons Extraordinari Addicional 2025 per als Ens Locals

203-00024/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 18/2025, de 23 de setembre, pel qual es crea el Fons Extraordinari Addicional 2025 per als Ens Locals.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per tal d'exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, companys i companyes del Govern, diputats i diputades... La veritat és que comparec avui per demanar-los el seu recolzament per a la validació del Decret llei pel qual es crea el Fons Extraordinari Addicional 2025 per als Ens Locals, que va acordar el Govern el passat 23 de setembre. I m'han de permetre que ho faci amb satisfacció, com sempre ho és portar a aquesta cambra aquells acords que venen a reforçar l'autonomia local, el suport als ajuntaments, com ja hem anat fent al llarg de diferents mesures que hem aprovat al Govern, o al llarg d'alguns projectes que han requerit consensos amplis en aquesta cambra, com ho va ser també l'estatut dels municipis rurals, i, per tant, doncs, amb aquest esperit que crec que fem de bona política entre tots els grups de la cambra de poder posar els recursos, com sempre dic, a la caixa dels ajuntaments.

Més específicament, em correspon exposar-los per què el Govern ha promulgat el decret llei, és a dir, per què aquest decret és urgent, i crec que tots plegats hi estarem d'acord.

L'Administració local de Catalunya, i específicament els ajuntaments, pateixen des de fa temps una important pressió per mantenir la qualitat dels serveis públics essencials, alhora que creix la despesa municipal, tot i que no sempre vinculada a millora dels serveis públics. Parlem de la inflació, tot i que controlada; de l'encariment dels subministraments bàsics per al funcionament de qualsevol organització; l'increment dels interessos del deute; les conseqüències econòmiques a vegades de tensions geopolítiques, o efectes com els que hem tingut aquests dies per efectes de qüestions climàtiques o d'emergències que apareixen, com el cas de la borrasca Alice o, concretament, dels incendis que vàrem tenir aquest estiu.

Fins ara, la flexibilització derivada de l'aixecament temporal de les regles fiscals ha permès afrontar la situació amb una certa facilitat, però, amb el restabliment per a l'exercici 2024 d'aquestes restriccions i el manteniment d'un nivell de despesa elevat, la sostenibilitat financera i la capacitat d'actuació dels ens locals no sempre és la desitjable. Això ha fet que més ajuntaments dels que voldríem tinguin una capacitat econòmica limitada; alguns han vist compromesa fins i tot la prestació de serveis municipals essencials com la neteja viària, la gestió de residus, la seguretat o l'atenció social bàsica.

Per altra banda –i a ningú se li escapa–, la pròrroga pressupostària vigent ha impedit incorporar per la via ordinària una dotació addicional al Fons de Cooperació Local que permetés reforçar les finances municipals. Si haguéssim esperat, però, al nou pressupost, molts municipis haurien arribat al final d'any amb greus dificultats per atendre les seves obligacions. És en aquest sentit que el tercer suplement de crèdit que va aprovar aquesta cambra amb el suport del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, d'Esquerra Republicana i dels Comuns abans de les vacances ja preveia específicament l'ampliació del Fons de Cooperació Local de Catalunya, i, per tant, em correspon donar les gràcies als grups parlamentaris que ho van fer possible. No obstant això, també vull estendre aquest agraïment a la resta de grups que han manifestat el seu vot favorable en aquesta qüestió, perquè crec, i ho he evidenciat –també al Partit Popular–, que fem bona política quan entre tots plegats ens posem d'acord per poder aportar solucions, no?, i poder aportar recursos a un món local que necessita el nostre suport, siguin quines siguin les nostres diferències. Convenim tots que el món municipal, doncs, necessita també el nostre suport.

D'aprovar-se la validació d'aquest decret llei, els ajuntaments, els consells comarcals, el Conselh Generau d'Aran, les entitats municipals descentralitzades hauran rebut abans d'acabar l'any quasi 170 milions d'euros d'aquest 2025, és a dir, més de 22 milions respecte a la quantitat prevista en el darrer exercici amb pressupost, que va ser l'any 2023. No només és una qüestió d'augmentar-ne els recursos, sinó també d'anticipar-ne el pagament, ja que el de l'any 2024 es va poder efectuar al desembre; el d'aquest any, al mes de juny ja estava pagat, complint amb aquest objec-

tiu que tenim que els diners per als ajuntaments no han d'estar a la nostra caixa: han d'estar a la caixa dels ajuntaments.

No obstant això, aquesta dotació extraordinària se suma, com bé saben, a la important mobilització de recursos que aquest Govern està duent a terme per donar suport a la transformació que hem de fer de la mà dels ajuntaments del país: als més de 500 milions d'euros del pla únic d'obres i serveis per finançar les infraestructures i serveis municipals més necessaris per a cada municipi –per cert, amb un èxit de la convocatòria que per primera vegada ha arribat al cent per cent dels municipis de Catalunya; per primera vegada els 947 municipis de Catalunya han «aplicat» i rebran finançament–; a la línia de préstecs que hem tirat endavant des de l'Institut Català de Finances per poder anticipar aquestes actuacions, perquè som conscients que molts municipis no poden esperar a l'any 2027, a l'any 2028 o a l'any 2029 i, per tant, doncs poder anticipar aquestes inversions; als més de 1.000 milions d'euros fins a l'any 2029, amb 200 cada any de la convocatòria del pla de barris, tan important per assegurar la convivència en els nostres barris i ciutats, del qual estem en ple procés d'anàlisi de les convocatòries, que molts municipis, de tots els colors polítics, han presentat per poder recuperar aquesta iniciativa que havien perdut ja vora l'any 2010, o als més de 9 milions d'euros de les ajudes en assistència tècnica i jurídica per a la gestió de projectes als municipis de fins a dos mil habitants, també donant compliment a la qüestió que ens vàrem plantejar quan vàrem aprovar l'estatut dels municipis rurals de poder ajudar aquells municipis que menys capacitat tenen a poder desenvolupar tots aquests recursos, amb més de 577 municipis que ja s'hi han presentat. O s'hi sumarà properament la línia d'ajuts en l'àmbit dels esports per poder abordar la rehabilitació i el manteniment dels equipaments esportius.

Per altra banda, crec que una de les coses que tenim tots ben clara és que no tots els ajuntaments afronten els problemes des del mateix punt de partida, com ho he dit, fruit de la seva dimensió. Com hem fet en anteriors iniciatives, com és en el cas del PUOSC, els municipis del país veuran incrementada la seva dotació al fons de manera inversament proporcional a la seva població. Aquest és un consens que, des de l'aprovació de l'estatut dels municipis rurals per una àmplia majoria d'aquesta cambra, és prou estès i que aquest Govern no trencarà. Així doncs, els municipis de més de dos mil habitants veuran incrementats els seus recursos en un deu per cent; els municipis de cinc-cents fins a dos mil habitants, en un quinze per cent, i els municipis de menys de cinc-cents habitants incrementaran en un vint per cent la seva participació respecte al que van percebre del Fons de Cooperació de l'any passat. Pel que fa a l'Aran i als consells comarcals, l'increment respecte al 2024 serà d'un vint per cent lineal per a totes aquestes administracions, d'acord amb el que vinculen. És aquí on vull agrair especialment també la tasca de totes les entitats municipalistes: de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis, de Micropobles i també del grup Eines de Repoblament, amb qui vàrem ser l'origen de poder acordar per àmplia..., no?, amb un consens molt important, que el Govern necessitava tirar endavant aquest suport extraordinari als ajuntaments.

Mirin, dit això, voldria fer èmfasi en que no són només 22 milions. Molts de vos-
tès, que son alcaldes i alcaldesses, a part de diputats i diputades, o regidors i regidores, saben què és i què representa per a la tresoreria d'un ajuntament disposar de fins a un vint per cent dels recursos incondicionats, que no van vinculats a cap projecte. Tots voldríem que en fossin més, el Govern el primer, però, gràcies a un acord previ al Parlament i a aquest decret, avui un ajuntament podrà tancar l'any pagant totes les seves factures a temps o podrà per fi reforçar aquell servei que sap que els seus veïns li demanen des de fa temps. Així és com es construeixen els nostres pobles i ciutats i, per tant, Catalunya; i així és com crec que demostrarem tots plegats que la política útil serveix per poder arribar a acords que serveixin per transformar el país i que transcendeixen les majories del Govern. I, per tant, doncs, dono les gràcies –ho he dit públicament– a totes aquelles formacions polítiques que ens han anticipat el seu

vot a favor. No obstant això, som molt conscients que tenim deures pendents entre tots plegats en aquesta cambra, com és poder tirar endavant la llei de finances locals, de la qual el Govern en va aprovar la memòria preliminar la setmana passada.

Aquest decret llei no busca confrontar, sinó resoldre problemes concrets, els del dia a dia, els dels nostres ajuntaments, els dels consells comarcals, moltes vegades tan poc valorats, i, per tant, de la gent. No és una proposta de part, sinó que crec honestament que ho és de tothom, nascuda del consens amb les entitats municipalistes. Respon a una situació d'urgència real i demana la responsabilitat de tothom i la celeritat del Govern en la seva tramitació. Aquest és el compromís del Govern, amb el món municipalista, amb els ajuntaments i totes les administracions locals del nostre país, per posar-se a treballar avui mateix per fer-ne efectiu el pagament com més aviat millor.

I el Govern també sap que no és una resposta estructural. Ja els he dit que som plenament conscients que, havent començat els tràmits de la memòria preliminar, del que en seguirà la consulta pública i l'avantprojecte de llei de finances locals, haurem d'arribar a un consens en aquesta cambra per veure com reforcem de forma estructural l'arquitectura institucional en el nostre país. Sabent una cosa que sabem plenament tots els que estem aquí: que són els ajuntaments qui, conjuntament amb el Govern de la Generalitat, aixequen cada dia la persiana de molts dels serveis públics del nostre país; que és en els ajuntaments on hem vist i hem pogut treballar colze a colze aquests dies en la reconstrucció dels efectes de la dana Alice a les Terres de l'Ebre; que és amb els ajuntaments amb els que estem treballant per millorar la seguretat pública en el nostre país, sabent que no només és una qüestió de reforç policial, sinó que hem d'intervenir-hi des de la millora de l'espai públic, del que significa tenir un carrer ben il·luminat, del que significa tenir un bloc de pisos rehabilitats, a través d'eines com el pla de barris. És amb els ajuntaments, amb el món local amb els qui estem treballant colze a colze per intentar tots plegats fer un país millor, més digne i més pròsper.

Moltes gràcies. I per a això els hi demanem el seu suport.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascú. I en primer terme, per tal de fixar la posició de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé; gràcies, president. Conseller, consellers, diputats, diputades... La veritat és que jo crec, conseller, que a tots els alcaldes i alcaldesses d'aquest país se'ns va, allò, eixamplar el cor, no?, quan ens van dir que ens donarien un fons extraordinari ara que acaba l'any, que vindria a ser com una mica, allò, una paga extraordinària de Nadal, eh? Però, clar, la realitat és que, quan llegeixes el decret, t'adones que més que una paga extraordinària et donen un lot de Nadal; un lot de Nadal amb uns torrons i unes neules, que està molt bé, sempre fa festa, però la paga extraordinària fa més goig, tot s'ha de dir. *(Alguns aplaudiments.)* Quan sentim parlar d'això, no?, d'un fons extraordinari per als ens locals, tots pensem que és allò que voldríem –ja ho deia, no?–, que aquest cop sí que el Govern de la Generalitat voldrà donar un cop de mà de veritat als ajuntaments, i t'illusiones pensant què en farem, no? Dius: «Ostres, a veure què podrem fer!», eh?

Però, clar, llavors, quan llegeixes aquest decret, l'entusiasme ja baixa..., bé, del tot, diguem-ho així, no? Per què? Doncs perquè, per exemple, al meu poble ens donaran vuit mil eures. Està bé –està bé. Al poble, per exemple, de l'amic Paladella n'hi donaran onze mil, eh? Són 6,23 euros per habitant. Al poble de l'alcalde Calatayud, doncs, li donaran 7.400 euros, que toca a 3,27 euros per habitant. O, per

exemple, totes les seixanta-cinc EMDs de Catalunya, que són 25.000 habitants entre totes, que els hi tocan vuitanta-quatre cèntims per cap. Bé, ja ho deia, són molt benvinguts, però què farem amb aquests diners? Poca cosa. Pagar alguna factura, omplir la caldera del dipòsit d'alguna calefacció i poca cosa més.

El problema és que aquest decret, conseller, no és un decret que solucioni res, no és un decret per fer política municipal. El problema és que aquest decret és el reflex d'un model de finançament local que no va. I ens preguntem per quan una nova llei de finançament local que resolgui definitivament aquests problemes. Perquè els ajuntaments continuem atrapats amb l'LRSA, amb aquella llei que el PP, el 2013, va decidir que als ajuntaments ens calia que ens controlessin des de Madrid sota aquella llei d'estabilitat pressupostària que ens obliga a tenir els comptes al dia, però també a tenir els diners immobilitzats. I és tan absurd com que hi ha ajuntaments i consells comarcals amb superàvit que no poden fer servir els seus diners, no poden fer servir els seus estalvis i fins i tot han de demanar una pòlissa de crèdit per poder pagar. I tan absurd... –perdoni, però...–, tan absurd com presentar aquest decret i alhora votar en contra de permetre fer ús del superàvit al Senat, i d'això en fa quatre dies, i vostè ho sap. *(Alguns aplaudiments.)* I jo li pregunto per què els diputats del PSC i els diputats del PSOE a Madrid voten en contra que els ajuntaments puguem fer servir el nostre propi romanent de tresoreria. Aquesta és la gran sensibilitat municipalista que té el PSC? On és la confiança en els alcaldes i regidors d'aquest país? On és la confiança en els secretaris interventors que fiscalitzen l'activitat dels nostres ajuntaments? Miri, jo crec que, com a alcaldessa, i també tots els alcaldes i alcaldesses d'aquest país estem cansats que se'ns tutoritzi, que se'ns qüestionï i que se'ns desautoritzi, mentre que qui ens ha de vigilar resulta que deixa molt que desitjar.

El que sí que té d'extraordinari aquest decret –mirin, això sí que ho saben fer prou bé– és que inclou dues anualitats de 500.000 euros per a l'Ajuntament de Barcelona, que el colem per aquí, 1 milionet d'euros per pagar, doncs, aquest tancament del Consell Comarcal del Barcelonès, que, doncs, miri, com que no podem aprovar-ho en els pressupostos, ho fem en aquest decret. I això, doncs, és significatiu, sí. Per què? Perquè quan es tracta de Barcelona, sigui el que sigui, sempre es troba la manera, però quan es tracta dels altres pobles del país, doncs tot són problemes, eh? *(Alguns aplaudiments.)* Perquè, si aquest decret havia de servir per reparar desequilibris, potser també s'hauria pogut començar per complir una miqueta ja amb l'estatut dels municipis rurals que vam aprovar fa quatre dies, que diu clarament que s'ha de crear un fons específic per a aquests municipis. Doncs ara també hauria pogut ser l'hora de poder-ho incloure aquí de manera extraordinària.

Miri, conseller, el que Catalunya necessita és un model de finançament local propi, estable i just, que doni autonomia i suficiència als nostres municipis, que pugui dotar els municipis d'una planificació, no pas d'una supervivència, i que deixi de tractar els ajuntaments com a receptors d'ajudes i els reconegui com el que són: la primera trinxera del país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, diputats, diputades. Tot just el mes de juliol debatíem en aquest mateix Ple la necessitat imperiosa de millorar el finançament local. En aquell debat tots vam coincidir en un diagnòstic compartit: els ajuntaments són la primera trinxera de l'Administració davant les necessitats de la ciutadania, i ho fem amb recursos clarament insuficients i amb un sistema de finançament que no respon ni a la realitat ni a les responsabilitats que assumim. De fet, la majoria, aquell dia, vam convenir que calia una llei de finances locals i que per això

aprovàvem la tramitació d'una proposició de llei per a la seva elaboració. Una proposició de llei que ara s'uneix, doncs, a l'estudi que també..., a la memòria que ha començat el Govern, on també parla de finançament. I està bé sentir-li dir, conseller, que la idea no és competir sinó que és sumar, perquè crec que és una necessitat compartida per tots que és imprescindible fer aquest finançament local a l'abast de tothom.

Ara bé, és evident i tots ho sabem, i jo ho vaig dir aquell dia, que aquesta llei de finances locals només podrà posar pedaços si no intentem solucionar tres aspectes: primer, cal una llei de governs locals que acompanyi aquesta llei de finances i que ens determini exactament quines són les funcions que hem de fer, quines competències tenim i, a partir d'aquí, com les financem; dos, volem modificar i especialment voldríem poder legislar nosaltres mateixos aquella legislació bàsica que depèn actualment de l'Estat i que ens acaba encotillant i que acaba fent que la gestió i el finançament municipal depenguin d'uns elements que són absolutament de desconfiança cap al món local, i –ho deia l'anterior diputada– és evident que l'LRSAL i que tots els seus encotillaments provoquen que els ajuntaments, a un sistema de finançament injust, hi afegeixin moltes dificultats, i tercer problema, tots voldríem un increment molt més gran d'aquest finançament per als ens locals, però és evident que sense que Catalunya tingui un sistema de finançament singular i just difícilment podrem nodrir des de la Generalitat els nostres ajuntaments amb aquells recursos que necessiten.

En tot cas, certament –i em centro més aquí perquè d'ajuntaments ja en vam parlar molt més–, si algun nivell de l'Administració local està especialment mal finançat, en aquest cas són, sense cap mena de dubte, els consells comarcals, que, a més a més, tenen la dificultat afegida que depenen gairebé íntegrament de les transferències de les altres institucions públiques i que estan gairebé sense capacitat fiscal pròpia. De fet, el mes de juliol al Fòrum Comarcal s'hi van reunir quaranta-un presidents i presidents de consells comarcals i Consell de l'Aran i van debatre-ho amb profunditat i van sortir amb un missatge clar i rotund d'aquella jornada. Els consells comarcals pateixen un infrafinançament crònic i estructural des de que van ser creats.

Per tant, des d'Esquerra Republicana, estem convençudes que els consells comarcals són peces claus del model territorial de Catalunya –que donen suport tècnic i administratiu als ajuntaments petits, que coordinen serveis mancomunats, gestionen competències delegades en àmbits com serveis socials, com serveis ocupacionals, educació, joventut, recollida de brossa, etcètera, etcètera, etcètera–, són imprescindibles en la vertebració del nostre país. De fet, a la meua comarca, per exemple, a l'Alt Penedès, sense el consell comarcal molts ajuntaments no podrien prestar serveis socials, no podrien prestar serveis ocupacionals, no hi hauria escola de música en els pobles i ni tan sols molts ajuntaments tindrien arquitectes o enginyers.

I segurament aquí, en no gaire estona, sentirem algú que diu que els consells comarcals han de desaparèixer perquè no serveixen de res. Bé, és un absolut desconeixement del món local i de la feina absolutament vertebradora de cooperació i assistència municipal que presten aquests consells comarcals. Per tant, el problema no és la seva existència, sinó és el seu finançament.

Per tant, nosaltres compartim..., i així vam anunciar que votaríem favorablement a la convalidació d'aquest decret llei, perquè el que compartim és la necessitat –i així ho fa el decret– d'incrementar aquests fons, especialment en aquest cas –evidentment, ajuntaments, entitats municipals descentralitzades–, però molt especialment aquesta necessitat imperiosa que tenen els consells comarcals. Ara bé, aquest fons, que és extraordinari i addicional a aquest moment, el que li demanem al Govern és que el consolidi, que consolidi aquest increment del vint per cent; que si pot ser l'any que ve als consells comarcals i, evidentment al món local, hi vagi un vint per cent o un vint-i-cinc per cent més; que, a més a més, en el cas dels consells, definim un sistema de finançament i de competències clares.

I vostès ho saben, perquè hem estat en el suplement de crèdit i la nostra voluntat és que el Govern de Catalunya pugui continuar treballant amb els ens locals; la

nostra voluntat, si es compleix això, si podem consolidar-ho, si podem seguir endavant..., Esquerra Republicana hi serà perquè entenem que són imprescindibles per als serveis dels nostres veïns i veïnes, des dels municipis i des dels consells comarcals. Gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gràcies, president. *Consellers, conselleres*, diputados, diputadas, hoy hablar de financiación local es hablar de supervivencia de los ayuntamientos, de aquellos que están siempre en primera línea atendiendo a cualquier demanda que tiene la ciudadanía. Todo el mundo conoce al alcalde de su municipio, pero si los *consellers* pasean por las calles o los ministros pasean por las calles de cualquier municipio de Cataluña, yo no sé si los conocen. No sé si es porque son muchos o porque no pisan suficientemente el terreno, pero quien siempre está al pie del cañón son los alcaldes y los concejales de todos los municipios de Cataluña.

Sobre el decreto ley que se nos propone hoy y se nos pone sobre la mesa, le anticipo que lo vamos a votar a favor por responsabilidad política. No vamos a bloquear recursos que van destinados a los ayuntamientos, no vamos a bloquear recursos que van destinados a la ciudadanía. Actuamos con responsabilidad política porque los concejales de alcaldes de Cataluña, la gran mayoría independientemente del color político, tienen vocación de servicio y se emplean a fondo para mejorar sus pueblos y ciudades cada día. Por tanto, lo vamos a apoyar, pero apoyar no significa darles un cheque en blanco y no significa callar.

Mire, los ayuntamientos no pedimos limosna, pedimos respeto, previsión y financiación estable –se lo repito: respeto, previsión y financiación estable– y lo que no puede ser es que la Generalitat de Catalunya cada año nos prometa fondos extraordinarios y que lo extraordinario se haya convertido en rutina. Es que eso no puede ser; no se puede gobernar a golpe de decreto sobre la financiación local como si fuera una propina electoral. Los alcaldes estamos cansados de que se nos diga que somos la Administración más cercana, pero somos la Administración más lejana a la hora de repartir los recursos, y eso no puede ser.

Mire, nosotros, los alcaldes, somos los que solucionamos los problemas reales, los primeros en acudir cuando hay una emergencia, cuando hay una necesidad ciudadana, lo de sostener las finanzas públicas cuando hay un grave problema. Necesitamos más recursos para los servicios sociales, necesitamos más recursos para la educación, para sanidad, para la seguridad, para mejorar las carreteras, para mejorar el transporte público –que es un drama en el área metropolitana de Barcelona–, para mejorar equipamientos, para mejorar servicios. Los ayuntamientos es que hemos perdido la autonomía local, nos hemos colocado en la resistencia institucional. Necesitamos más recursos, no propinas –necesitamos más recursos y no propinas.

Sobre el contenido del decreto, celebramos la intención del Gobierno, pero claro, hay que decirlo claro: 22 millones de euros a repartir entre 947 municipios, entre los *consells comarcals*, el Conselh d'Aran, el área metropolitana, las entidades descentralizadas... Yo no sé si, como decía la compañera de Junts, «estamos esperando la paga extra y ha terminado en un lote de Navidad», pero también le puedo recordar que cuando gobernaba Junts nosotros esperábamos la Grossa y terminaba en el reintegro.

Por tanto, ni unos ni otros al final han puesto soluciones a los problemas que tienen los ayuntamientos. Y las soluciones pasan por hacer una ley de financiación local y por reformar, evidentemente, el Fons de Cooperació Local para que sea útil y sostenible en el tiempo. En eso es en lo que estamos los del Partido Popular y los ayuntamientos nos encontramos con que tenemos que seguir pagando salarios, su ministros, servicios..., y esta ayuda, pues, acaba siendo simplemente un pequeño

parche presupuestario, y, además, se nos exige entregar la documentación antes del 30 de octubre, es decir, la semana que viene.

Yo quiero pensar cómo lo hacen los ayuntamientos pequeños que comparten personal, que no tienen interventor propio y que se les pide, por parte del Govern, que entreguen la documentación antes del 30 de octubre, porque si no se van a quedar sin esta paga, sin esta ayuda. Yo quiero y espero que el Gobierno sea más generoso, que pueda prorrogar ese plazo para que todos los entes locales, independientemente del color político, puedan acceder a esa financiación, porque especialmente los pequeños son los que más necesitan este dinero.

Por tanto, el Gobierno reparte con unos criterios que para nosotros son obsoletos porque no justifica el porqué. No se valora el esfuerzo fiscal, no se valora el impacto del cambio climático, no se valora la carga real de servicios que tiene cada ayuntamiento, no se tiene en cuenta la dispersión poblacional ni se tiene en cuenta tampoco la singularidad turística de los diferentes municipios. Para nosotros, eso no es equidad, es repartir sin estrategia, sin criterio.

Insisto, volveremos a votar a favor, pero no es un cheque en blanco. Queremos diálogo, transparencia y un plan estable con el mundo local, porque, al final, todos los ayuntamientos, independientemente de que sean grandes o pequeños, que sean de costa o de interior, están siempre al pie del cañón. Y el municipalismo no es una ideología, el municipalismo es tener sentido común de quien gobierna con los pies en el suelo y con su pueblo en el corazón; hagan ustedes lo mismo.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Consellers, conseller Dalmau... La anterior vez que le interpele a usted, le llamé «consejero de publicidad y propaganda» y toda su banca se ofendió, pero vista la propuesta que ustedes hoy han traído aquí, pues no iba mal encaminado.

Hoy nos presenta una nueva improvisación, una improvisación normativa en materia de entes locales. Hace unos meses fue en el PUOSC, hoy añadiendo una nueva dotación en el Fondo Extraordinario de Cooperación, y mañana a saber el qué, pero siempre con una premisa; la premisa es la siguiente y es: siempre bajo el yugo de los comunistas y de los separatistas, siempre para contentar a Comuns y a la CUP, y siempre para hacer lo siguiente –¿qué es lo siguiente?– y es que ustedes pretenden sustentar su Gobierno, el más caro de la historia, mirando a Junqueras y a Colau, que son sus socios que van a dar apoyo a este decreto.

Pero mire, usted sabe perfectamente cómo lo han hecho. Lo han hecho bajo la tutela de un decreto ley, que saben perfectamente cuál es el objeto de un decreto ley, que es algo urgente y extremadamente necesario, y sabe perfectamente usted que esta dotación presupuestaria ni es extremadamente necesaria ni es extremadamente urgente, y, además, ya lo marca directamente, cuáles son los criterios de esa necesidad y urgencia, la doctrina del Tribunal Constitucional, que ya ha ido perfilando el cómo, el cuándo y el por qué se deben dictar estos tipos de decretos. Pero miren, si a ustedes no les gusta la doctrina del Tribunal Constitucional, que me parece perfecto, oiga, váyanse a su propio chiringuito por excelencia, el Consejo de Garantías Estatutarias, que está diciendo una tras otra por qué y por qué no deben presentar ese tipo de decretos. ¿O les recuerdo los últimos cuatro varapalos que les han dado? Y les han dicho que, por ejemplo, que la tasa turística no era en absoluto legal, pero claro, ustedes eso lo obvian por completo: 21.990.990,30 para ampliar ese supuesto. Claro, puede sonar bien, porque si el objeto del decreto son los incendios, las lluvias torrenciales o la sequía, pues efectivamente nosotros podríamos estar de acuerdo.

Pero claro, cuando se desgrana ese decreto, se ve lo siguiente, y es que no va para eso, no va para ese objetivo; va para seguir aumentando el gasto político, va para seguir hiperfinanciando a los consejos comarcales. Esos consejos comarcales –en respuesta a la diputada de Esquerra– que, efectivamente, no sirven para nada. Bueno, sí, sirven para algo: para complementar el sueldo de algunos alcaldes y algunos concejales de Esquerra, de Junts o del PSC; exactamente para eso. Pero cuando ustedes dan falsas competencias –falsas competencias sí, sí, sí– que no deberían tener, deberían saber lo siguiente, y es que para mancomunar servicios y para llegar a esos municipios de menos de mil habitantes, menos de cinco mil, menos de cien mil que tienen dificultades para poder prestar servicios, están las diputaciones provinciales, pero ustedes eso lo obvian por completo. ¿Por qué? Porque tienen un fin político, ese fin político únicamente intentar seguir creando estructuras de estado.

Mire, señor Dalmau, si usted hoy quiere y pretende aumentar la financiación de los municipios, tiene tres posibilidades. La primera, venga usted y debata en este Parlamento, y debata la cuestión de financiación. No, no, no, no; usted viene aquí a convalidar un decreto, que no es lo mismo, y obvia completamente cualquier tipo de proceso ordinario legislativo. Por tanto, usted defiende el Parlamento, ¿para qué? ¿Para hablar de eso? O únicamente un «pasen y vean»; parece ser que únicamente lo defienden para colgar una bandera de cincuenta y cuatro metros, porque para otra cosa no se entiende.

Segunda cuestión. Oiga, disuelvan los consejos comarcales, disuélvanlos y directamente destinen ese dinero a los municipios que lo necesitan. ¿Saben por qué? ¿Saben por qué pedimos la disolución de los consejos comarcales? Que la señora de Esquerra dice que no. Pues muy sencillo, porque mira, es la macroestructura de la Generalitat, la macroestructura que lo que está haciendo es que, uno, pagamos a los funcionarios de la Generalitat, pagamos asociaciones de la Generalitat, pagamos a los asesores de los consejos comarcales, el gasto político de los consejos comarcales, y a lo mejor, quizás, esos tres céntimos llegan a los municipios. Ya se lo han dicho hasta los alcaldes de otros partidos.

Por tanto –y por último–, oiga, ¿sabe lo que iría muy bien para el mundo local? Que paguen las deudas –paguen las deudas–, paguen las deudas históricas que tienen con el mundo local que ustedes obvian por completo. Porque, claro, hay algunos de la bancada de la izquierda que dice lo siguiente, y es que defienden un modelo *único* y exclusivo de educación pública. Ah, muy bien. Me parece fantástico. ¿Por qué no le exigen al Govern de la Generalitat que pague las deudas, por ejemplo, a las *llars d'infants*, que muchos ayuntamientos se ven en la obligación de tener que pagar y cubrir el gasto que compete a la Generalitat de Catalunya? Pero de eso ustedes no dicen nada; para una cosa sí y para otra no.

Mire, señor Dalmau, nosotros votaremos en contra por las tres razones que le he dicho: porque no ha debatido el decreto, porque no disuelven los consejos comarcales y porque no paga las deudas con el mundo local.

Y para acabar, señor Dalmau, menos hipocresía, menos actuaciones de *ballet* y más pensar en los catalanes honrados que lo están pasando francamente mal y que sí, tienen episodios de riadas, de sequía y de incendios.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, bé, avui feia goig el debat en el seu inici, perquè estàvem veient molts il·lustríssims i il·lustríssimes alcaldes i alcaldesses que exerceixen també de diputats –per un moment, pensava que era el fallit consell de governs locals, que esperem que el Govern també doni alguna proposta i

alguna resposta sobre què és el que acabarem fent—, fins que ha arribat la intervenció de VOX. És clar, VOX, com que tampoc tenen cap alcaldia, oi?, doncs tampoc poca cosa tenen a dir més que barbaritats. Por cierto, diputado Ramírez, mi abuelo estaría muy orgulloso de que un fascista me llame «comunista» aquí en esta bancada, acusándome, precisamente, de hacer políticas progresistas en este país.

Bé, nosaltres, evidentment, els Comuns, votarem a favor —no pot ser d'una altra manera— de la convalidació d'aquest decret. I ho fem, evidentment, amb un suport responsable, sí, però també volent-ho fer de forma crítica, perquè entenem, com s'ha dit, que aquest decret respon a una necessitat, sí, efectivament és urgent, però que el que no es pot fer és substituir l'obligació de donar una resposta, que ha de ser estructural i que ha de ser estable, al finançament local.

Aquest decret aporta gairebé 22 milions d'euros addicionals, que eleven el total del fons de cooperació local fins a 168 milions d'euros. I això, sens dubte, ho valorem positivament. Ara bé, posem-ho en context. Fa poques setmanes la Diputació de Barcelona va aprovar un programa específic d'autonomia local 3.0 amb una quantia de 20 milions, molt similar, destinada també igualment a reforçar la capacitat financera municipal. Aquesta coincidència fa evident, primer, que cal coordinar esforços i consolidar-los en un marc que sigui estable i no a cop de convocatòria, i ens mostra que, tot i l'esforç del Govern, aquest decret és extraordinari pel procediment, però modest en dimensió econòmica.

Des del 2010 el fons de cooperació local ha crescut molt per sota de l'IPC, amb llargues congelacions, increments insuficients, pèrdua sostinguda de poder adquisitiu municipal, mentre que els costos salarials, els energètics i els de serveis s'han disparat.

Ajuntaments petits i mitjans, s'ha dit, són els que pateixen més aquesta tensió: despeses estructurals que creixen, personal reduït, ingressos propis escassos, sovint sense intervenció i sense secretaria estables, rotació de plantilles i una càrrega normativa que no distingeix la mida municipal. Això els obliga sovint a dependre d'aquestes subvencions puntuals, però també de convocatòries complexes que acaben generant desigualtats entre qui pot presentar un projecte i qui no té estructura per fer-ho. És la meritocràcia dels papers: guanya qui pot escriure més memòries, no qui en té més necessitat.

I tot això passa mentre el món local ha d'assumir cada vegada més funcions: polítiques d'habitatge, reforçar l'educació zero-tres, garantir l'atenció social i les cures, adaptar-se a l'emergència climàtica, etcètera, etcètera, etcètera.

Quan hi ha un incendi, quan hi ha un aiguat, una onada de calor, qui hi és sempre? Quan hi ha una família desnonada, una escola sense ombra o una xarxa de clauveram obsoleta, qui actua? Els ajuntaments, el món local. I sovint amb una mà al davant i una al darrere, i sovint sense reconeixement institucional.

I això té un nom: problema de finançament i problema de poder polític. Perquè massa sovint els ajuntaments són tractats com a gestors subordinats, com si fossin delegacions administratives i no com les institucions polítiques que són.

Per tant, el debat no és només pressupostari, és també de sobirania democràtica. I la resposta, creiem els Comuns, ha de ser doble i no ens cansarem de repetir-ho: d'una banda, una llei de finances locals que garanteixi estabilitat, suficiència i justícia redistributiva, i, de l'altra, una llei de governs locals a Catalunya que estableixi clarament les competències, l'autonomia i l'estatus institucional dels ens locals del país.

I per això els Comuns, l'hi recordo, conseller, hem impulsat la nova llei de finances locals; no és només la memòria que està preparant el Govern, es troba ja en aquest Parlament en fase de ponència, està en tràmit. I ho advertim, no volem una llei simbòlica o cosmètica, volem una llei ambiciosa, valenta i concreta.

I això ha d'anar acompanyat d'una altra batalla imprescindible: la reforma del finançament local a nivell estatal. Per tant, al Congrés també hem impulsat propostes concretes: establir transferències incondicionades, alliberar superàvits, revisar la re-

gla de despesa, adaptar els tributs municipals a la realitat de cada territori, etcètera. Per això, malgrat que donem suport a aquest decret, no ens conformem: volem més, exigim més.

I acabo. Convidem el Govern a assumir aquesta agenda com una prioritat política, a fer realitat la llei de finances locals al 2026 i a disposar de la llei de governs locals abans de les eleccions municipals de 2027, amb un calendari vinculant i amb la memòria econòmica, i a teixir una aliança amb tots els grups que creiem en el municipalisme i l'autonomia local i aquest municipalisme transformador.

No hi ha excuses; tenim el marc jurídic, tenim el consens polític, tenim la necessitat urgent de dotar-nos d'un sistema que sigui propi, estable i modern de govern local. Perquè l'arquitectura municipal de Catalunya no pot continuar sent una rèplica inacabada del model estatal; ha de ser una expressió del nostre autogovern, del nostre projecte de país més democràtic, més proper i més just. El futur del país es juga sobretot als ajuntaments.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, conseller, conselleres, diputats i diputades. Bé, primer de tot, dir que nosaltres ens abstindrem. Ens abstindrem per respecte als municipis, perquè tota nova font de finançament és benvinguda, i coneixem tots i totes la situació financera dels municipis de Catalunya. I, per tant, la nostra serà una abstenció crítica. I explicaré per què «crítica». Vint-i-dos milions, al final, és xocolata del lloro, tal com s'ha explicat, repartint entre 947 municipis.

I és xocolata del lloro i, a més, ens demostra una mica les prioritats que tenen els diferents governs, perquè, per exemple, s'ha fet un conveni per donar 30 milions d'euros a la Ryder Cup 2031 a Caldes de Malavella; és a dir, per finançar un esdeveniment privat que busca el seu benefici –hi posarem 30 milions d'euros públics. A la Copa Amèrica, se n'hi han posat cap a 70 milions, 20 dels quals de la Generalitat, 23 dels quals de l'Estat, i 17 milions de l'Ajuntament de Barcelona. I també podríem parlar del que posem cada any al Circuit de Catalunya: fons ordinari, uns 12 milions d'euros anuals, i extraordinaris, com el que vam poder veure l'any passat, 20 milions i mig d'euros, pel Circuit de Catalunya.

I després, clar, quan ens porten aquí, doncs, que posaran 22 milionets per 947 municipis i 8 milions de ciutadans i ciutadanes, ens sembla molt poc. Ens sembla xocolata del lloro i ens sembla que aquest no és el model de finançament que, almenys quan nosaltres en parlem, és el que necessiten els nostres municipis.

I és evident que cal un model de finançament propi per tots els nostres ajuntaments. Perquè cal recordar que l'Observatori de Finances Locals ens diu que els ajuntaments de Catalunya són els més mal finançats a l'Estat espanyol. I, curiosament, a Catalunya és on tenim el nivell de vida més car; de fet, un 6,4 superior a la mitjana de l'Estat espanyol. Tot i això, estem els últims de la cua en finançament municipal.

Per tant, ens cal un replantejament de fons i no només aquest fons extraordinari que avui ens presenten, sinó que cal repensar tot el model de finançament i el fons de cooperació local s'ha d'adaptar realment al que necessiten els nostres municipis. Perquè aquí cal recordar que quan els ajuntaments donen servei a la ciutadania, per exemple, amb les escoles bressol, de zero a tres anys, ho fan pagant un terç d'aquest servei, quan tots hauríem de convindre que aquest servei hauria d'estar dins del sistema públic d'educació i que els ajuntaments no haurien d'estar finançant les escoles bressol, perquè tenen un cost molt elevat als ajuntaments que poden ti-

rar-ho endavant. Però, després, quan nosaltres proposem que això passi a mans de la Generalitat, PSC, Junts, VOX, PP ràpidament s'ajunten per dir que no. I aquí és on estan arruïnant els municipis, amb serveis que no els hi són propis, però que alguns ajuntaments que s'ho poden permetre els tiren endavant com poden per donar servei a la ciutadania.

Però també podríem parlar de la seguretat, del manteniment de les escoles, dels serveis socials, de molts i molts serveis que s'estan donant, perquè realment els veïns i les veïnes ho necessiten, i que es financen amb fons municipals i sense tenir unes ajudes o un suport tant de la Generalitat, com de l'Estat, com de qui sigui, per garantir que aquests serveis siguin bons.

Per tant, els ajuntaments es troben sols davant de tots aquests reptes que tenim com a societat, que saben que en són molts i molts. I el conseller deia: «Els diners no els volem a la caixa nostra, els volem a la caixa dels ajuntaments.» Doncs, escoltin, quan treuen la subvenció per gestió forestal sostenible van trigar quasi vuit mesos a resoldre-la, l'han resolt ara a l'octubre, i només arriba a quaranta i pocs municipis dels cent cinquanta que ho han demanat. Això sí que és deixar els municipis penjats i sols. Vuit mesos tard, sense suficient finançament i sabent tots que amb l'emergència climàtica que vivim és un perill el que vivim amb incendis.

Per tant, el que avui ens presenten, l'hi repetim, xocolata del lloro. Esperem que realment apostin pels nostres municipis com a Administració pública més propera a la ciutadania i que realment dona la cara cada dia.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'infrafinançament crònic de les administracions locals en alguns casos i els abusos i males gestions governamentals en d'altres, han deixat bona part dels municipis del país en fallida tècnica. Sort en tenim que no s'aplica el pla general comptable, com es fa a l'empresa privada.

Els ajuntaments presten els serveis, atensem les urgències socials i mirem de minimitzar l'impacte que la substitució demogràfica i cultural que vostès prediquen i practiquen ens ocasiona, i ho fem amb la limitació del sostre de despesa i amb recursos públics mínims.

Votarem a favor de qualsevol mesura que incrementi el finançament escarrassit de què disposem, però no podem obviar que la dotació que ens proposen no s'adiu amb la gravetat dels fets. L'import és modest, simbòlic, en comparació amb les necessitats reals que tenim.

En l'exposició de motius d'aquest decret reconeixen que la incapacitat d'aprovar un pressupost els ha impedit incorporar per la via ordinària la partida que havia de finançar adequadament el món local. Reconeixen les limitacions i mancances de ser minoria dins aquesta cambra, però continuen negant-se a afrontar la situació amb determinació i valentia. Les urnes els fan més por que no pas governar a cop de decret llei, oi?

La temporalitat del fons que ens proposen revela que aquesta no és una solució definitiva, sinó un sargit provisional. I preocupa, atesos els precedents, que la Generalitat acabi improvisant altres fons extraordinaris com a eina de coacció política, premiant aquells municipis afins i castigant els de sensibilitats contràries.

Catalunya es mereix alguna cosa més que suplementos de crèdit a curt termini. Necessitem estabilitat, continuïtat; necessitem pressupostos. I sembla que vostès no tenen el que s'ha de tenir per aprovar-los: seny, ordre i urnes.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bon dia. Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades i diputats, intervenció per fixar la posició del Grup dels Socialistes i Units per Avançar sobre la convalidació d'aquest decret, el 18/2025, sobre la creació del fons extraordinari i addicional de cooperació local.

Els ajuntaments són govern, també el Consell General de l'Aran, també els consells comarcals i les entitats municipals descentralitzades. Per tant, si volem una estructura de govern forta i estable, cal dotar-los de recursos econòmics, els necessaris. I això és el que fa aquest decret llei, amb els percentatges que ja ha explicat el conseller i que, recordem-ho, complementen, per això diem «extraordinari i addicional», el Fons de Cooperació Local del 2025, ja transferit al món local.

Mirin, és evident que en aquest any de govern del president Salvador Illa ja s'han donat mostres més que clares d'aquest esperit municipalista, amb el pla únic d'obres i serveis, amb el pla de barris, amb el personal tècnic per als municipis rurals o el propi estatut dels municipis rurals. També la interlocució i el pacte amb les entitats municipalistes de tots els colors polítics, diputada Feliu, des del Departament de Presidència creiem que ha estat un factor determinant que ha contribuït a remarcar les necessitats d'aquest món local. I crec, vull aprofitar aquest moment per –com ja ha fet el conseller– agrair en especial a totes les entitats municipalistes el seu treball constant.

I avui l'estabilitat institucional també ha ajudat a que les relacions amb el món local siguin les correctes, les que pertoquen a qualsevol país que vol avançar i que vol créixer. I aquest fet, que molt sovint és minimitzat per alguns espais polítics i ideològics, és molt important i no és convenient menystenir-lo. De fet, que el món local avui se senti escoltat, respectat i reconegut pel seu Govern no és una qüestió menor ni de tràmit, és molt rellevant. I més enllà de les quantitats i els percentatges, crec sincerament que el més important és el missatge que transmet aquest Govern, que és de reconeixement i de posada en valor de la tasca que desenvolupen alcaldesses, alcaldes, regidores i regidors de tot Catalunya, és un missatge de respecte i de reconeixement. *(Aplaudiments.)*

Des del nostre grup sempre hem estat defensors de la política útil, tant quan érem a l'oposició com ara que som el grup que dona suport al Govern, i per això, a les alcaldes que estem d'any, aquest fons extraordinari serà per a alguns ajuntaments una petita bombona d'oxigen econòmic per acabar l'any, o per a d'altres una empenta econòmica per complementar algun projecte o necessitat local. Creiem també, com a Socialistes i Units per Avançar, que destinar més recursos al món local és la millor manera de contribuir a la cohesió social del nostre país, i de fer que les polítiques públiques siguin ben percebudes pels veïns i veïnes dels nostres pobles i ciutats.

I mirin, em queda encara una mica de temps, i jo que porto ja molts anys d'alcalde, molts anys fent d'alcalde –algú em diu que masses, sobretot l'oposició del meu poble– *(rialles)*, mirin, tant de bo, tant de bo haguéssim tingut en altres èpoques, quan governaven d'altres, doncs aquests ajuts o aquests lots de Nadal a què algú feia referència. Tinc la sensació que sempre se'ls quedaven d'altres, aquests lots de Nadal. I, mirin, per posar exemples que crec que són entenedors i la mostra d'aquest Govern: diputada Feliu i alcaldessa de l'Albi, en l'anterior PUOSC vostè va rebre..., el seu ajuntament va rebre 370.000 euros, en aquest PUOSC ha rebut gairebé un quinze per cent més, 422.000 euros. Per tant, aquí, amb aquestes coses, és amb el que es demostren les coses.

Per tant, nosaltres, des del nostre grup, més enllà de discursos abraonats, proclames estèrils i metàfores fora de lloc i amb frivolitat, i amb alguns que no han gover-

nat i que esperem que no governin mai, nosaltres, al costat d'un govern de tothom, un govern que escolta el món local.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 18/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 117 vots a favor, 11 vots en contra i 4 absències.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 18/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demana que es procedeixi a fer aquesta votació.

Atesa la petició formulada, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 121 vots en contra, 11 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 18/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 19/2025, de 30 de setembre, de mesures extraordinàries en l'àmbit de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient

203-00026/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 19/2025, de 30 de setembre, de mesures extraordinàries en l'àmbit de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula per fer-ho la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. Doncs, com diu el títol del decret, el que fem avui és portar unes mesures extraordinàries amb relació a l'impost de les instal·lacions que incideixen en el medi ambient. És l'impost que coneixem..., no?, que grava l'activitat a les nuclears en diferents paràmetres i que es va modificar a la llei de mesures de l'any 2020.

S'ha anat modificant també en diferents iniciatives legislatives que hi ha hagut en el Parlament, i justament degut a aquestes diferents modificacions, ens vam adonar que calia posar ordre en totes les afectacions d'aquests ingressos que creaven fons perquè hi havia un cert *descuadre* en les xifres. Hem anat creant aquests fons amb diferents iniciatives, com dic, algunes de grups parlamentaris, altres del Govern, i calia ajustar alguns elements perquè els recursos i els tants per cents que s'establien arribessin al cent per cent i no per sobre.

Per tant, fem un decret llei de manera urgent, perquè cal, com més aviat millor, tenir aquesta modificació feta, que aquest impost creï els fons que pertoqueu, però fins al cent per cent dels seus ingressos i evidentment no més. I també per modificar alguns elements de la governança de l'execució també dels fons que es van atorgar l'any 2023 per permetre als ajuntaments també tenir més temps per poder desenvolupar projectes i fer aquesta execució.

En concret, és un impost que té uns ingressos importants, prop dels 200 milions d'euros, és una xifra que vull dir perquè és una xifra important. Aquest destí, de tots aquests ingressos, de tots aquests recursos, es reparteix en diferents fons, fons diversos, no només els que coneixem dedicats a l'activitat econòmica per, d'alguna manera, les conseqüències que pot tenir el tancament de les nuclears i, per tant, generar activitat econòmica diferent que supleixi aquesta activitat de l'energia elèctrica que generen les nuclears, sinó que té altres destins aquest impost, i per tant, a mi m'agradaria avui comentar-ho, deixar-ho clar perquè vostès en tinguin constància, no?

El que diu el decret és que dels ingressos de l'activitat del transport de l'energia elèctrica nuclear es creen tres fons diferents: el vint per cent d'aquests ingressos van al Fons Climàtic, que era un fons que ja estava dotat; un quaranta per cent d'aquests ingressos van al Fons de Gestió Forestal, importantíssim en aquests moments –tal com estan les conseqüències del canvi climàtic, tot el tema dels incendis, el Govern i també alguns grups parlamentaris van convenir que realment calia uns recursos extraordinaris per a la gestió forestal– i un quaranta per cent al Fons Pesquer; aquest fons també es va crear a principis d'aquesta legislatura també per la vulnerabilitat d'aquest sector i l'impacte que tenen les polítiques europees en el nostre Mediterrani. Per tant, quaranta per cent d'aquests ingressos en aquests tres fons..., vint, quaranta i quaranta, que suma el cent per cent dels ingressos que venen de l'activitat del transport de l'energia elèctrica nuclear.

Després tenim un altre gruix d'ingressos que venen per l'activitat de producció i emmagatzematge nuclear. D'aquest, el cinquanta per cent va a un fons que el que pretén és generar una dinàmica econòmica diferent, diversificar la nostra economia en aquell territori, justament perquè hi pugui haver una activitat diversa un cop es tanquin aquestes fonts nuclears. Què hem fet aquí? Doncs, evidentment, que el cinquanta per cent vagi dedicat a aquest fons i que aquest fons amplii una mica el seu objecte i, per tant, que no només sigui reindustrialització, sinó que també pugui ser transició energètica, sector agroalimentari, tan important al nostre país –representa el dinou per cent del PIB–, però també habitatge, perquè si volem activitat econòmica i, per tant, volem atraure talent, necessitem també habitatge; necessitem infraestructures i també transport. Òbviament, si volem treballadors arrelats a aquell territori, necessitem habitatge, necessitem llocs de treball i necessitem bones comunicacions. Per tant, hem obert una mica l'objecte d'aquest fons, també acordat amb el territori.

Aquest fons, com saben, es reparteix entre dos àmbits territorial, que és el Penta 1 i el Penta 2, i cadascun d'aquests rep el cinquanta per cent del fons, i un deu per cent que també pot anar a projectes estratègics o singulars que així decideixi el territori.

Aquest fons, a més a més, té un òrgan de governança. És l'únic fons que té un òrgan de governança establert per llei. I en aquest cas el que s'ha fet és una petita modificació que manté la presidència en el Departament d'Empresa, les vicepresidències amb els alcaldes d'Ascó i Vandellòs, i després dels quinze representants de consells comarcals, quatre alcaldes al Penta 1 i quatre alcaldes al Penta 2, un representant d'Acció, quatre representants dels agents socials i econòmics del territori, un de la Cambra de Tortosa, Reus i Lleida, i amb això tanquem l'òrgan de governança.

I el que també s'incorpora en aquest decret llei, degut a que hem obert l'objecte del destí del fons, d'aquesta part del fons, és que creem un grup de treball que és el que fa el seguiment dels recursos d'aquest fons amb el Departament de Presidència,

el Departament d'Empresa, Economia i Agricultura, que són bàsicament a qui pot afectar, doncs, el destí d'aquests fons.

Després, com deia, estàvem parlant dels ingressos que venen per l'activitat de la producció i l'emmagatzematge, el cinquanta per cent va en aquest fons, que coneixem, per diversificar l'activitat econòmica del territori. Després hi ha un trenta per cent d'aquests ingressos que va al fons agrari i ramader, que avui també se n'ha parlat sobradament en la sessió de control, de la importància d'aquest sector. Un vint per cent va per a polítiques en l'àmbit de la transició energètica, i, per tant, això fa el cent per cent dels ingressos en l'àmbit de l'emmagatzematge. Després tenim una altra afectació pel que fa als ingressos que provenen del transport i l'allotjament de la telefonia i les comunicacions, i aquí, un vint per cent va destinat a desplegar les xarxes de telecomunicacions a zones rurals i el vint per cent va destinat a altres programes sectorials en l'àmbit de les telecomunicacions. I fins aquí, doncs tota aquesta afectació d'ingressos d'aquest impost, que, com deia, aproximadament estem a l'entorn de la recaptació d'uns 200 milions d'euros que es van repartint en tots aquests fons.

Per tant, hem endreçat les xifres d'aquests fons perquè quadri, perquè amb les diferents modificacions hi havien alguns desajustos i calia fer-ho. Després hem modificat alguns elements de l'òrgan de govern de la part del fons que pretén la diversificació de l'activitat econòmica en aquell territori Penta 1 i Penta 2, preparant-nos per quan no hi hagin les nuclears. I, evidentment, doncs també hem modificat l'objecte, ampliant-lo, d'aquest fons en concret. I, per últim, com diem, doncs l'any 2023 es va decidir fer un repartiment d'una part d'aquests fons als ajuntaments del territori. Alguns, com es poden imaginar, són municipis petits, han tingut dificultats per a l'execució en projectes de desenvolupament econòmic en el territori i, per tant, a petició dels propis ajuntaments, el que es va fer és allargar el període d'execució fins al 30 d'abril del 2028. Era important que això es pogués fer per no perdre aquests recursos que, com dic, doncs són importants i necessaris per al territori, no només a les Terres de l'Ebre, sinó també de zones de Tarragona. Per tant, aquestes són les modificacions que fem.

També en el decret veuran vostès que es parla d'una assemblea anual que s'ha de fer en el territori, doncs, per passar comptes, per donar comptes de quins són els projectes que s'estan desenvolupant, quines són les inversions que s'estan fent. No volem que es perdi ni un euro d'aquests recursos que genera aquest impost i, per tant, és molt rellevant també que, més enllà de l'òrgan de govern, que es reuneix mensualment, també hi hagi aquesta assemblea. Ara fa tot just tres setmanes, el conseller d'Agricultura i el conseller d'Empresa i jo mateixa vam baixar a aquesta assemblea i vam poder donar compte d'aquest primer any amb relació als projectes que s'estaven desenvolupant. I la veritat és que els resultats són positius. Hem de millorar, segur, en cadascuna de les coordinacions dels projectes i de la capacitat d'incidència i d'atracció d'inversions, però, realment, crec que s'està fent una bona feina, que és una bona eina que valora també el territori i els ajuntaments, i espero, doncs, que puguem seguir treballant.

En tot cas, era important que modifiquéssim de manera urgent a través d'aquest decret llei aquestes modificacions per poder ajustar bé els fons, els ingressos, els recursos que podem destinar a cadascú d'aquests fons i, sobretot, ampliar l'execució dels ajuntaments en els recursos que van arribar l'any 2023. Per tant, espero..., i agraïxo també als grups amb els que hem parlat i hem acordat, doncs, que es pugui aprovar aquest decret, el seu suport i els treballs que portem fent des de ja fa molt temps.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. A continuació passem a les intervencions dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar la seva posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun.

I en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies. Bon dia, president. I gràcies, consellers, conselleres, diputades, diputats. Bé, la consellera Romero ens ha dit tants tants per cents que al final ja m'he perdut i no sé si suma més del cent per cent, el repartiment, però, en tot cas, és un miracle de fons, en això hi estem d'acord. I aquests territoris que el reben, evidentment, doncs amb aquests fons poden desenvolupar l'activitat econòmica i social, i especialment, com tenia la intenció en la seva creació, doncs pensant en el futur, quan, doncs, l'activitat nuclear no hi sigui. Per tant, en aquest sentit, tot el suport, doncs, a aquest fons. També en aquest cas donarem suport a aquest decret que presenta el Govern, tot i que em permetrà que faci alguns comentaris. I, en qualsevol cas, també, doncs, agraïm que el Govern sigui sensible a incorporar en el..., i s'acordi en aquest decret, nous membres en l'òrgan de govern, en aquest cas consells comarcals del Segrià, les Garrigues, Montsià, la Cambra de Comerç de Lleida. I també agraïm la incorporació d'aquests fons, un per a la gestió forestal i l'altre per al sector de la pesca.

Precisament en aquest sentit, recordem..., crec que hem de recordar que nosaltres, des de Junts per Catalunya, ja el desembre del 24 vàrem demanar que el sector de la pesca, greument afectat per les decisions europees, doncs pogués gaudir d'una part d'aquests fons. Això ho vàrem plasmar en una moció el gener del 25, que va defensar la diputada Negre, i que es demanava allà concretament que el deu per cent dels ingressos de l'impost d'energia nuclear anessin per ajudar la flota pesquera i per al sector forestal. Però el setembre del 25, al cap de nou mesos, vam haver de tornar a fer una moció perquè en aquells moments, passats nou mesos, encara no vèiem que el Govern hagués donat compliment a la moció aprovada al gener, no? Per tant, en aquest sentit, entre d'altres, suposo que la pressió del nostre grup, així com la pressió del territori, ajuden a tirar endavant i a ajustar, doncs, tots aquests fons que, com dèiem, ajuden diferents sectors i diferents territoris.

També crec que hem de recordar que va costar molt posar en marxa aquests fons, eh?, des de la seva creació, i que recordem que encara, doncs, des de Junts, el febrer del 23, en aquells moments la diputada també Negre, la diputada del territori, treia el compromís de l'aleshores delegat del Govern, el senyor Salvadó, perquè posés en marxa el fons aquest, febrer del 23, perquè es pogués fer el repartiment. I l'octubre del 23 també es va haver d'interpel·lar en aquells moments el conseller Torrent per posar en marxa aquests fons, eh? Per tant, com dèiem, ha costat molt posar-los en marxa. Són uns fons que, com dèiem, al territori són molt importants per la importància de diversificar l'economia i donar garanties a tot aquest territori, doncs, perquè quan no hi hagi l'activitat nuclear..., especialment en llocs de treball i, per tant, per l'afectació que això pot tenir, i per diversificar, per tant, l'economia.

També, com a reflexió, ho veiem bé, no?, perquè l'òrgan de govern és qui ha proposat també diversificar el destí dels fons. Quan va començar, doncs, en la proposta inicial, es parlava de reindustrialització, es parlava del sector agroalimentari, es parlava de les noves tecnologies, es parlava del turisme vinculat al patrimoni natural. I avui dia, doncs, hem vist que s'hi afegeixen i s'hi han anat afegint pel camí transport públic, habitatge, salut, educació, serveis socials, gestió forestal, el control de la fauna cinegètica, protecció del sector pesquer, transició energètica, control de plagues... Que ens sembla bé, eh? Però, en tot cas, doncs, la reflexió que ens ve al cap és que són moltes polítiques aplicades o que es beneficien d'aquests fons que ens sembla que haurien de sortir de l'activitat ordinària, d'un pressupost ordinari del Govern de Catalunya, no? I, per tant, jo crec que aquesta reflexió hem de fer-nos-la tots plegats, no? I, com dèiem, sense ànim de voler criticar, doncs, aquesta modificació, aquesta incorporació, perquè som conscients que el propi òrgan del fons això ho acorda.

Però sí que, en tot cas, doncs, que aquesta sensació hi és, no?, que gaudim ara d'aquests fons que venen de carregar..., de la política nuclear, quan la política nuclear és responsabilitat de l'Estat espanyol, eh?, i, per tant, no col·labora amb aquesta responsabilitat que té d'haver posat aquestes nuclears al territori. I també veiem –que ja ho ha dit abans també el nostre portaveu, president del grup parlamentari, senyor Batet– que assistim a un silenci, un silenci del president i un silenci també del Govern, còmplice, en aquest sentit, de no reclamar les inversions de l'Estat, les que té endarrerides des de fa molts i molts anys, que es xifren en més de 40.000 milions. Però també, per exemple, doncs, amb el dèficit fiscal, el dèficit d'inversions, que això, doncs..., davant d'aquests fets, jo crec que un president de Catalunya no hauria de romandre més en silenci..., i aixecar la veu i aixecar..., possiblement un cop de puny contra un estat que ens oprimeix fiscalment, ens oprimeix en inversions i, a més a més, doncs, ens obliga a aplicar uns impostos sobre les nuclears per destinar-los a activitat ordinària d'uns municipis i unes comarques i uns territoris que, sense aquests fons, segurament no podrien tirar endavant de la mateixa manera.

Per tant, bé, votarem que sí, eh?, però, en tot cas, aquesta reflexió crec que és important, perquè el dèficit fiscal i el dèficit d'inversions afecten també aquests territoris.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Consellera Romero, consellers, conselleres, diputats, diputades... M'adreço a la consellera Romero perquè és qui porta avui l'aprovació del decret llei. Segurament parlaré més cap a la conselleria d'Empresa que no cap a la d'Economia i Finances.

Avui, Esquerra Republicana, evidentment, votarem a favor de convalidar este decret llei, i ho farem perquè es donarà validesa a dos mesures que defensem: u, ampliar fins al 2028 el termini d'execució dels projectes municipals que es van finançar pels Fons de Transició Nuclear a l'exercici 2023, i dos, perquè, finalment, a l'òrgan de governança del Fons de Transició Nuclear se faci justícia i les comarques lleidatanes tinguin la mateixa representació que tenim les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona. S'incorporen, per tant, els consells comarcals del Segrià i les Garrigues i la Cambra de Comerç de Lleida, a qui los hi donem la benvinguda a l'òrgan de governança perquè puguin fer-hi les seues aportacions. Per tant, només pel fet de fer justícia amb els lleidatans i donar aire als ajuntaments i, de rebot, als veïns d'estos pobles, ja val la pena emetre un vot favorable.

També estem, evidentment, plenament d'acord amb la proposta perquè s'habiliten recursos per al sector pesquer. Los nostres mariners necessiten recursos i tot el suport, i en això a Esquerra Republicana sempre mos hi trobaran a favor. Un sector que haurà de fer inversions importants per a sobreviure a les regles que se'ls imposen i que reivindica, i és de justícia, incidir en les polítiques europees de pesca marítima. Ajudaria que quan el ministeri repartix los dies de pesca no castigues sistemàticament la flota mediterrània catalana.

Pel que fa a la resta de contingut d'este decret llei, no estem massa d'acord ni amb lo que es planteja ni amb la forma en què es fa. El Partit Socialista es comporta com si tingués una àmplia majoria al Govern i al territori, i no la té: ni el Govern té majoria ni, encara menys, la tenen al territori. Des d'Esquerra Republicana sempre hem defensat que la governança d'estos recursos tan importants ha d'estar sobretot al territori; evidentment, amb el Govern, però amb el territori.

Hem de votar a favor perquè l'ampliació de terminis als ajuntaments és urgent, i vostès se n'aprofiten, i avui mos colen sense consens una ampliació de les actuacions que es podran finançar amb lo Fons de Transició Nuclear: reindustrialització,

transició energètica, àmbit agroalimentari, inclòs l'agrícola –ja era hora, ho havíem reivindicat des d'Esquerra Republicana–, el turisme, les noves tecnologies, les infraestructures –aquí em comença a grinyolar: competència de qui?, de la Generalitat, de l'Estat?–, el transport públic –el transport públic l'hem de pagar des del fons?–, l'habitatge –totalment d'acord: no es crearan llocs de treball si no es té on viure–, la salut –també la pagarem des del fons?–, i l'educació i els serveis socials, com planegen en este decret llei? Mos preocupa. I desconeixem l'objectiu d'incorporar estes línies d'inversió sense consens previ. Si pretenen reduir inversió que correspondria a la Generalitat via fons nuclears, mos trobaran en contra. Això mos activa totes les alarmes. No us sembla que treballant conjuntament hauríem pogut arribar a una fórmula més sensata? De veritat que encara no veuen Esquerra Republicana com un aliat perquè el Fons de Transició Nuclear sigui més efectiu al territori? És decebedor. Per molt que el diputat Munell diu que Junts, quan jo era delegat del Govern, me va estimular a que m'apressés en l'aplicació del Fons de Transició Nuclear, més val que no ho digui al territori perquè se'n riuran.

Vist això, des d'Esquerra Republicana treballarem perquè els fons no substituïsquen inversions que li correspondrien a la Generalitat i perquè el territori tingui més pes a l'hora de definir les actuacions subvencionables. El Govern socialista sembla que aposta per un altre model: no intenten acordar res amb lo territori, aposten per prioritzar les empreses grans abans que les activitats més menudes, los autònoms i els pagesos se'n puguin beneficiar. Arriben amb ajuts ja pensats i dissenyats des de Barcelona, que, en lo millor dels casos, los permetran lluir grans números d'inversió aixecada i llocs de treball generats, llocs de treball de qualitat o no, per a la gent que viu al territori o per a gent de fora. Les comarques afectades de les Terres de l'Ebre, del Camp de Tarragona i de Lleida tenim una realitat socioeconòmica que reclama a crits un model de desenvolupament, de valor afegit, una estratègia, un model definit amb la gent que viu i treballa al territori i que cada dia s'aixeca per tirar endavant. És imprescindible que quan se dissenya on va el Fons de Transició Nuclear es faci amb consens i amb lo territori. I així amb tot.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, i té la paraula el diputat Jaume Veray Cama.

Jaume Veray Cama

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, consellers, diputats, diputades... Avui surto aquí al faristol com a diputat del Partit Popular per anunciar i defensar l'abstenció al Decret llei 19/25, de 30 de setembre. Sí, han sentit bé, una abstenció. No votarem en contra d'un decret del Govern.

I no és que hàgim caigut rendits als encants d'aquest Govern, que no, però hem de ser coherents. Nosaltres vam donar suport a la creació d'uns quants dels fons dels que es parlen, i ara no podem votar en contra d'una norma que, malgrat els seus defectes i les seves formes, els incorpora. Però això no significa que estiguem contents o satisfets. Més aviat, ens trobem en una situació, consellera, de mal menor. Fent un símil gastronòmic, si me'l permet, diríem que tenim un bon peix però dins d'una sopa mig enverinada.

Però parlant amb seriositat d'aquests fons, perquè són qüestions que afecten el territori, parlaré, entre d'altres, del Fons de Gestió Forestal i Fauna Cinegètica, com ha explicat, finançat amb el quaranta per cent dels ingressos provinents del transport energètic i comunicacions. Aborda la sequera, aborda els incendis que amenacen el nostre territori, i un tema que hem debatut i que nosaltres hem sigut bel·ligerants, com és la fauna cinegètica, que causa danys i accidents. És un pas endavant per la bioeconomia i per la prevenció, cosa que nosaltres sempre hem defensat.

O el Fons Pesquer, on he sigut també molt belligerant amb tot aquest tema. Igualment, amb un quaranta per cent d'ingressos d'aquest impost. És vital per al sector, un sector històric que s'enfronta a una possible reducció de dies de pesca, de jornades de pesca, i amb aquest fons assegurem ocupació, sostenibilitat i inversions clau.

I, sobretot, també vull parlar del Fons Agrari i Ramader, sobretot aquests dies que amb el tema ramader estem molt en el focus. Escolti'm, és una eina necessària, i, per tant, ens tindrà i donarem suport en aquest cas.

Però ara bé, ara ve la part amarga, consellera. El Govern ha tingut una il·luminació, no sé si de l'energia nuclear o de l'edifica o d'alguna altra, però, tot i així, ho ha fet amb un estil que no ens agrada, el seu estil habitual: a cop de decret, com si fos una emergència per una situació caiguda del cel, i no és així.

Aquest decret modifica un article d'una llei per reassignar ingressos d'un impost que és... El Partit Popular hem rebutjat sempre l'impost sobre les instal·lacions nuclears. És un impost, és un tribut ideològic que penalitza les centrals d'Ascó i Vandellòs, amenaçant la seguretat energètica i els llocs de treball sense donar cap alternativa.

Ja ha explicat vostè on va el cinquanta per cent i tot això, que és el que ja s'havia fet o s'havia parlat. I això no amaga..., tot el que ens ha explicat no amaga que és un atac a l'energia nuclear, una font fiable que nosaltres defensem com a energia verda i imprescindible en aquests moments.

Escoltin, nosaltres no estem a favor –és que no és seriós, no és seriós– de governar per decret. Segons l'article 64 de l'Estatut, ja saben que és un instrument per a urgències extraordinàries. No es poden fer reformes estructurals com aquesta on la urgència és reassignar o afectar o derogar parts d'una llei. Miri, això s'hauria de debatre aquí, al Parlament, amb esmenes, amb temps per millorar-la, amb participació real dels grups de l'oposició. Almenys deixi'ns fer això, consellera, deixi'ns fer la nostra feina.

Mirin, governar per decret eludeix el control democràtic, menysté aquesta cambrà i imposa decisions sense consens. És una pràctica abusiva i genera inestabilitat. I pitjor encara, com podem aprovar afectacions sense pressupost per al 26? Sense comptes aprovats, aquests fons són promeses al vent i un buit financer. Senyors meus, una mica de serietat.

Per tant, i tal com ja els hi he dit, el Partit Popular s'abstindrà, i ho fem per responsabilitat. Recolzem molts d'aquests fons, i, per tant, com que els creiem necessaris, ens abstindrem, perquè no volem rebutjar... Rebutgem l'impost a les nuclears i rebutgem, sobretot, l'abús del decret.

Senyora consellera, li demanem, quasi li exigim que presentin uns pressupostos per al 2026, vinguin aquí, els debatem, els treballem i hi hagi un debat real i una gestió transparent. Catalunya mereix un govern que governi amb planificació i no amb improvisacions i «a salt de mata», que sembla que és el que és aquest decret.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia a tothom. Bé, abans de tot, sí que m'agradaria dir que no sé si som conscients que Catalunya ja suma vint-i-un decrets llei en el que portem d'aquest any 2025, i això és un fet, doncs, que evidencia un abús desmesurat, no?, d'aquesta figura, sempre amb l'excusa de que si hi ha una certa urgència, de que si hi ha una certa necessitat.

I també és un fet que que s'utilitzi el decret llei no només reflecteix la debilitat del Govern de la Generalitat, sinó que també s'eludeix, doncs, el debat parlamentari, com bé s'ha comentat, i, per tant, també fa que hi hagi menys transparència política. Perquè, de fet, en quasi tots els plens ens demanen des del Govern que convalidem a

correcuita i corrents decisions que haurien de passar per un debat parlamentari molt més ampli, i no com el que avui viurem.

És per això, doncs, que, una vegada més des del nostre Grup Parlamentari de VOX denunciem aquest abús i denunciem, doncs, aquest abús del decret llei com un instrument ordinari de govern.

Dit això, nosaltres sí que partim de la base de que ja no compartim l'existència d'aquest impost. Recordem, un tribut propi de la Generalitat de Catalunya que té una recaptació de més de 188 milions d'euros. I és un impost que només respon a la seva lògica de la fiscalitat verda, i també és una política que castiga la producció energètica, que encareix els costos de les empreses i que asfixia les famílies sota –això sempre– l'excusa del canvi climàtic. Perquè indirectament sí que afecta aquest impost.

Perquè tot i que formalment grava les empreses energètiques o de telecomunicacions, és un impost, doncs, que acaba repercutint en la factura de la llum, és un impost que acaba repercutint també en la factura del mòbil o en el cost, per exemple, de la producció de les empreses. Perquè indirectament és un impost que acaba castigant les famílies, que acaba castigant els autònoms, que acaba castigant les classes treballadores i que en absolut serveix per millorar el medi ambient.

I sobre la gestió dels fons recaptats per aquest impost, nosaltres donem tot el suport –ja ho hem dit en reiterades ocasions– a l'activitat cinegètica, a la gestió forestal i al sector pesquer, perquè considerem, doncs, que són essencials per al desenvolupament econòmic, social i també del medi ambient de la nostra regió. De fet, recordo que, des de VOX, som els únics que defensem, per exemple, la caça com una eina de gestió del territori i de preservació del medi natural. Som els únics que defensem els pescadors davant de totes aquestes imposicions absurdes per part de Brussel·les, que, per cert, la majoria de l'arc parlamentari aquí present recolzen a Europa (*aplaudiments*) o els únics que parlem clar, sí, sobre la necessitat de prevenir els incendis amb gestió forestal.

Perquè, en aquest sentit, ens trobem que el Govern ens parla de destinar més recursos a la gestió forestal en un context d'emergència climàtica. Però és que el problema no és ja la falta de recursos, sinó la falta de bona gestió. Tots som conscients del que ha passat aquest estiu arreu d'Espanya, dels incendis que hi han hagut, i això no és conseqüència del canvi climàtic. Això és conseqüència d'anys d'abandonament del món rural, també de la manca de gestió forestal, de la manca d'una bona gestió forestal i de totes les traves absurdes que ens trobem, moltes imposades des d'Europa, que vostès recolzen, que impedeixen aprofitar el bosc.

I després ens diuen que parlem amb experts. Doncs parlin vostès amb experts, parlin amb enginyers forestals, per exemple, o amb la gent del món rural, a veure què els hi diuen, perquè els hi diran exactament el que els hi estic dient avui des del Grup Parlamentari de VOX.

Perquè tot això són coses, entre d'altres qüestions, que acaben convertint els nostres boscos en bombes de combustible. I a mi aquí em podran dir el que vulguin, però el que vostès pacten a Europa, el que vostès recolzen a Europa, com la limitació del pasturatge, la limitació de l'explotació forestal, les dificultats que posen també per a la neteja, per poder fer tallafocs i la falta de recolzament a la gent que cuida el territori acaben passant factura.

I deixin ja d'utilitzar... És que culpen absolutament de tot el canvi climàtic. No és així. Facin política de sentit comú, perquè no és així. És que jo sento aquí, des d'aquest faristol, una sèrie de barbaritats que no és lo que diu la gent al territori i no és lo que diuen els enginyers forestals.

Per tant, per marcar postura sobre el decret, malgrat que hi ha una part del fons que compartim, no compartim les maneres en que se'ns presenta, perquè nosaltres volem que es garanteixi, doncs, un debat molt més ampli sobre aquestes qüestions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. A veure, vivim en un moment en el que cal repensar a fons les bases fiscals que han de sostenir la necessària transició ecològica, la sobirania energètica i la justícia territorial. No es tracta només de recaptar millor, es tracta de construir un sistema de finançament públic que estigui a l'alçada dels reptes socials i ambientals del país.

En aquest context, diguem-ho clar, aquest decret no és una reforma fiscal transformadora. És una operació tècnica de reordenació d'un impost ambiental que ha estat estirat fins al límit i que necessitava amb urgència posar ordre i coherència interna. Hi estem d'acord. Benvinguda sigui, per tant, aquesta racionalització.

Però el que el país necessita amb urgència no és només posar ordre en allò que ja tenim, sinó anar molt més enllà. Obrir d'una vegada el debat sobre la fiscalitat ambiental que volem construir per afrontar els grans reptes del nostre temps. Ens cal una arquitectura fiscal verda, ambiciosa i estructurada.

Entrant al decret, des dels Comuns, compartim plenament la necessitat de posar ordre a aquests fons vinculats a aquest impost. Un impost ambiental no pot funcionar com una caixa única a la qual es van afegint responsabilitats sense revisar-ne ni la capacitat ni la lògica.

Durant els darrers anys, aquest impost ha anat absorbint noves finalitats nuclears, agràries, climàtiques, digitals, sense que hi hagi una estratègia global ni una planificació coherent. El resultat: un sistema estirat fins a la seva implosió amb compromisos de despesa que superaven, en alguns exercicis, els ingressos reals.

Aquesta situació ha posat en risc projectes territorials, ha erosionat la confiança en la fiscalitat ambiental del nostre país. Municipis que esperaven recursos que no arribaven o que han arribat tard, programes anunciats que han sigut inexecutables. En definitiva, una sensació de desordre institucional.

Per això reconeixem que aquest decret fa un pas endavant en rigor i transparència fiscal, establint percentatges d'afectació concrets per fraccions diferenciades segons l'origen dels ingressos. Segons dades oficials de l'Agència Tributària de Catalunya, aquest impost va recaptar el 2024 188 milions d'euros. És una quantitat important, si, però només serà útil si la seva utilització està ben definida i alineada amb l'interès general.

Per cert, aquest impost no, com diu VOX, es repercuteix amb tarifes, sinó que directament recau sobre els beneficis de les grans multinacionals, no com, per exemple, passaria amb els costos d'allargar la vida de les nuclears, que sí que es pagaria mitjançant les tarifes de les famílies.

No hi haurà més recursos, deia, però sí més ordre, i això, d'entrada, ja és positiu. Ara bé, i aquí volem ser molt clars, posar ordre no pot ser l'únic objectiu. Si el decret serveix només per tancar forats, però no per impulsar canvis reals al territori, haurem fet curt.

Dit això, cal dir també que celebrem especialment la creació del Fons per a la Gestió Forestal i la Fauna Cinegètica. Durant massa temps, la política forestal ha estat la gran oblidada del país. Catalunya compta aproximadament amb 2,3 milions d'hectàrees de terreny arbrat, la qual cosa representa al voltant del 41,5 per cent del seu territori total. Encara seria més si comptem massa forestal i no només terreny arbrat; això segons la darrera versió del mapa de cobertes de sòl de Catalunya.

Per tant, sense una política estable, finançada i coordinada, aquest patrimoni queda absolutament desprotegit. El bosc ha estat tractat sovint com a problema o com a decorat, però mai com un subjecte polític actiu, i això ha de canviar.

Des dels Comuns defensem que el fons forestal hagi de servir per reforçar les ADF i els ajuntaments rurals amb un finançament estable i suport tècnic; impulsar una gestió activa del paisatge forestal amb planificació estratègica, silvopastura i bioeconomia circular; activar mecanismes de compensació per als serveis ecosistèmics com la captura de carboni, la regulació hídrica o la biodiversitat, i donar contingut real a la funció social de la propietat forestal, que no pot quedar només com un principi retòric.

I pel que fa a la fauna cinegètica, també en compartim la urgència. L'excés de població de senglars, cabirols o conills està generant danys agraris, accidents i pèrdues econòmiques, però el model tradicional de control basat exclusivament en la caça no és suficient. Proposem, doncs, desplegar plans de gestió pública, eines alternatives de control, recerca aplicada i coordinació amb el món rural, amb criteris científics, respecte al benestar animal i una mirada territorialment justa.

I acabo. Els municipis que durant dècades han acollit la producció nuclear han d'estar al centre de la nova etapa energètica. Proposem, per tant, incrementar fins al setanta-cinc per cent la part del Fons de Transició Nuclear que es destina als municipis del Priorat, Baix Camp, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre, Baix Ebre, Garrigues i Segrià.

Aquests recursos han d'anar a parar a projectes de transició justa, alternatives industrials, formació, recerca i activitat econòmica sostenible. Ho defensem com un deute històric i com una aposta de futur.

Donem suport al decret, sí, però exigim el compromís amb aquesta línia de rigor i transparència i seguirem exigint encara més, més coherència, més ambició i més compromís amb el territori; en definitiva, prosperitat compartida o, com nosaltres diem, equitat territorial.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, serem breus. Nosaltres votarem a favor d'aquest decret llei, però sí que volem reiterar que creiem que, en general, no hauria de ser la forma de governança. En aquest cas creiem que, en tant que hi ha una sèrie de qüestions que són bastant tècniques, té sentit que s'hagi presentat així, però, tanmateix, creiem que seria positiu per al conjunt dels grups de la cambra i també per al propi Govern que en aquest tipus de mesures poguessin ser incorporades moltes de les peticions que tenim els partits que no estem sostenint el Govern en aquest moment; tanmateix, com dèiem, hi votarem a favor.

I pensem, a més, que aquest impost ha d'acabar tenint una recaptació en el que respecta a les nuclears que sigui tendent a zero, perquè l'energia nuclear ha de ser zero, i els impostos –per tant– d'aquest tipus, allargats en el temps, creiem que signifiquen, en certa manera, la idea de posar un preu a les externalitats i als riscos; és a dir que signifiquen que, davant de certa impotència, estem posant un preu a la qualitat de vida; en tant que no només serveixi o que no només premiï aquesta transició, en darrera instància –si es mantenen en el temps, com voldrien molts partits polítics–, l'únic que estem dient és que totes les externalitats derivades és una cosa que té un preu que poden pagar –que paguen, evidentment– els veïns que estan allà.

La veritat és que és una mica esfereïdor seguir escoltant que l'energia nuclear és una energia verda. L'energia nuclear *no és* una energia verda, la dana no és una casualitat, El Ventorro no és un lloc des del qual es gestionen les crisis climàtiques i hi ha certes coses que hem de poder posar-nos una miqueta seriosos en aquest Parlament.

Per tant, la veritat és que recomanaríem a una gran part dels diputats de la dreta que estan en aquest Parlament que llegissin un llibre que ha sortit fa poquet, que es diu *Els herois de Vandellòs*, de Manel Riu, en què es parla de com ens vam arribar a apropar molt seriosament a una tragèdia nuclear en el cas català.

I en aquest sentit, també dir que hi ha una crítica que volem traslladar al Govern i és que creiem que la transició energètica ha de ser política en majúscules. De la mateixa manera que el 45 marca els estats de benestar que posteriorment han sigut els definitoris dels llocs on vivim, l'època que a nosaltres ens ha tocat és també la de definir quina serà la transició energètica.

Això vol dir que aquesta política en majúscula no es podrà fer en base a petits interessos econòmics o interessos econòmics certament míseros de cadascun dels individus o dels agents que hi participen. Per tant, que hi hagi en aquests fons una sobrerrepresentació del sector empresarial, per nosaltres, és preocupant.

Creiem que si de quatre agents, que seran entre sindicats i empresaris, més les respectives cambres de comerç..., donen peu a una sobrerrepresentació respecte a lo que seria realment democràtic i respecte als reptes que tenim per davant com a país.

I, en aquest sentit, creiem que és important que deixem d'acceptar com a possible només allò que està succeint. És evident que no li imputem, a aquests fons i a aquests impostos, tot el pes de lo que ha de ser una transició energètica justa i una transició ecològica, però això tampoc no treu que és important que comencem a posar-nos focus i que ens comencem a posar horitzons que serveixin per superar el model en el que estem, perquè lo contrari és una distòpia, que és el que tenim cada dia aquí davant.

D'altra banda, també dir que ens sap una mica de greu que la diputada de VOX no escolti quan se xerra, perquè aquí el diputat Dani Cornellà se n'ha fet un fart de parlar de gestió forestal, de parlar de com s'hauria de fer i, també, fa poc, de denunciar que el problema que tenim avui aquí també és que ajudes als ajuntaments i a les ADF no arriben ni al quaranta per cent de les sol·licituds, i que han d'arribar, però que a més han d'arribar a temps. En aquest sentit, agraïm i celebrem que hi hagi una pròrroga per a l'execució d'aquestes.

En darrera instància, lo que volíem traslladar era això, que, més enllà d'aquest impost, més enllà d'aquest fons, el que és important és que encarem el que ens ha pertocat, escollim o no, com a societat catalana en aquests moments, que és que la transició energètica sigui justa, que sigui ja i que, per tant, tingui un horitzó de construcció en termes, sí, de reindustrialització, però no només, també de sobirania energètica, alimentària, etcètera, i que això sigui el nostre esperit d'aquesta època i que, per tant, siguem conscients de que el futur ja és aquí, simplement lo que no hem fet ha sigut redistribuir-lo de manera justa i equitativa per tot el territori.

Per tant, davant d'aquests cànctics que l'energia nuclear és verda, davant d'aquesta idea del negacionisme climàtic, davant de tot aquest horror en el que estariem disposats a, sí, ficar-nos en un vertader infern, i que mentre estigui passant se'ns enviï a treballar com ja fan i han fet els governs del PP –moltes voltes participats per VOX, malgrat després surti corrents, com ja s'ha dit avui en aquest plenari–, nosaltres hem de tenir una alternativa seriosa, sòlida i que avanci en termes de superació de l'horitzó en el que estem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En aquest país ens llevem cada dia amb un impost nou disfressat de mesura verda. La qüestió és anar atuint i castigant el qui produeix, treballa i genera riquesa. Els

impostos ambientals són la màquina escurabutxaques amb què espolien les empreses i amb què, de retruc, graven al conjunt de contribuents.

Es vanten de salvar el planeta, però l'únic que aconseguixen és foragitar la indústria i encarir la llum, el gas o el carburant. Amb les seves dèries, ofeguen el teixit productiu i escurcen el marge de maniobra de milers de famílies catalanes. Ho saben, oi, que els impostos que imposen a les empreses productores i distribuïdores d'energia acaben repercutides en el rebut dels seus clients? És al conjunt de ciutadans a qui puneixen i castiguen. En comptes de batallar per tenir energia assequible i estable, carreguen cada quilowatt amb impostos i taxes.

L'única transició ecològica que acabem percebent és la transició cap a la pobresa energètica. No prou contents s'acarnissen contra les nuclears que produeixen energia més barata i que ens abasteixen de gairebé el seixanta per cent del consum total.

El seu objectiu quin és, garantir la submissió energètica de Catalunya? Assegurar-se que, un cop independents, no puguem ni encendre el llum? És per això que treballen? Dissimulin una mica, no?

Asseguren que destinaran els fons a política forestal, al control de la fauna cinegètica, a la protecció del sector pesquer, que compensaran els danys mediambientals, però tots sabem que no netejaran rius ni esponjaran boscos. Aquests diners, com tants d'altres, acabaran dissolts i perduts en organismes públics opacs o serviran per sobredimensionar un xic més l'Administració i crear noves guinguetes.

Vostès parlen d'imposar impostos a les grans empreses energètiques, però qui acaba pagant bitllo-bitllo aquests increments és el consumidor, les famílies. Vostès no practiquen polítiques mediambientals, vostès engendren pobresa. Sota el relat de ciència-ficció titulat agenda 2030, ignoren el viacrucis de qui cada dia aixeca amb dificultats la persiana, del pagès que ha d'omplir el dipòsit del tractor o de l'empresari que ja no sap com pagar el cost d'aquesta seva obsessió malaltissa pel canvi climàtic.

Som partidaris de fomentar la innovació, la recerca, l'eficiència, no amb sancions ni impostos extraordinaris, sinó amb polítiques destres, respectant a qui treballa i produeix. Què en traiem de castigar les empreses del país sota el pretext de la sostenibilitat si en acabat hem d'importar energia d'altres països exempts de controls ambientals i fiscalitats verdes? Hipocresia i incoherència a cabassades.

Votarem en contra perquè vostès no són el Govern de la millora forestal, del control de la fauna cinegètica o del reviscolament del sector pesquer, com insinuen en aquest decret llei, vostès són el Govern que sanciona pagesos i ramaders per netejar i endreçar boscos, el Govern que posa mil traves a caçadors i a gossers, el Govern que tolera vedes i quotes pesqueres que aixafen la flota tradicional de Catalunya.

Aquest país ja està escarmentat de les seves promeses vanes i de les seves polítiques verdes punitives. Votarem en contra del seu decret i de l'agenda 2030.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Moltes gràcies, president. Conselleres i consellers, diputades i diputats, el canvi climàtic és una realitat tossuda, malgrat que alguns es capfiquin en negar-lo, i els seus efectes són cada vegada més evidents al nostre país.

Aquest estiu s'han produït més de dos mil incendis, un seixanta-dos per cent més que l'estiu del 2024, entre ells els grans incendis de la Segarra o el Baix Ebre, i a la resta d'Espanya han tingut conseqüències encara més devastadores.

Fa quatre setmanes vam patir els efectes de la borrasca Gabriel i la setmana passada vam patir els efectes de la dana Alice a les Terres de l'Ebre. A conseqüència del canvi climàtic, patim més esdeveniments catastròfics d'origen natural amb severitat

i intensitat, que transformen els paisatges, els nostres negocis, les nostres llars i, en definitiva, les nostres vides.

I aquest Parlament no pot mirar a un altre costat, com alguns voldrien. Aquest Parlament ha d'abordar els fets amb determinació. El Govern ha pres mesures en tres àmbits: en emergències, en prevenció i en adaptació a la nova situació climàtica, amb l'objectiu de tenir preparat el paisatge natural i humà de tot el territori, de totes les comarques i de totes les persones que hi viuen i es guanyen la vida.

El canvi climàtic també ha provocat un creixement exponencial de la fauna cinegètica, principalment de senglars i conills, que generen danys a l'agricultura i un increment d'accidents de trànsit. Ha esdevingut un greu problema social i econòmic a les zones afectades.

Per afrontar aquests problemes i tenir els recursos suficients davant d'incendis inèdits i d'intenses plagues, es fa necessària una nova estratègia forestal i una nova estratègia de sotmetiment de la fauna cinegètica. Es proposa, doncs, la creació del Fons per a la Gestió Forestal i el Control de Fauna Cinegètica, que té per objectius actuacions en matèria de prevenció d'incendis, la restauració d'àrees degradades pels efectes de la sequera extrema i el control de la fauna cinegètica.

I d'altra banda, tot i estar relacionat amb el canvi climàtic, la gestió del bé comú de les pesqueries és més estricta per l'increment de restriccions establertes per la Comissió Europea. El Govern de Catalunya, amb lleialtat institucional amb el Govern d'Espanya, ha fet front comú amb altres països de la conca mediterrània europea, com França i Itàlia, per garantir l'activitat pesquera al Mediterrani i, per això, s'ha d'acompanyar el sector pesquer en l'assumpció d'inversions considerables per fer la seva activitat econòmica i socialment més sostenible.

És imprescindible, doncs, que el Govern de la Generalitat estigui al costat dels afectats i, per això, es fa necessària la creació del Fons per a la Protecció del Sector Pesquer, perquè volem que es mantingui l'activitat econòmica en tots els àmbits afectats del territori i a totes les seves comarques, donant suport al sector pesquer en el seu conjunt.

Per a la creació d'aquests dos fons –tal com s'ha explicat, el forestal i el pesquer–, s'afegeixen dues noves afectacions als ingressos derivats de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient. Per tant, aquest decret llei clarifica les afectacions, tal com ha explicat la consellera.

També s'amplien les línies d'actuació prioritàries del Fons de Transició Nuclear. Es fa per millorar les polítiques públiques de desenvolupament socioeconòmic i de transició energètica justa a les zones afectades per la desnuclearització, no per substituir cap inversió de la Generalitat de Catalunya.

I és que l'única possibilitat de configurar la sobirania estratègica del país és el desplegament de les renovables. Per si no ho saben, senyors de la internacional reaccionària, Catalunya ni produeix petroli ni produeix gas ni produeix urani. Per tant, l'hostilitat dels suposats superpatriotes cap a les renovables no deixa de ser la seva evident submissió als interessos de l'u per cent. (*Aplaudiments.*) Per escampar fang..., per escampar fang difamen Catalunya dient que és un infern fiscal quan el que volen és en realitat protegir els privilegis d'aquest u per cent. I evidentment que Catalunya no és cap infern fiscal, l'únic infern que ha de ser Catalunya és per als defraudadors, tal com deia el conseller Giró.

Perquè a aquesta gent ja els hi estan bé les diferències territorials, i per descomptat, els hi estan molt bé les diferències socioeconòmiques. L'extrema dreta necessita bocs expiatoris a qui culpar de tot.

Diputats de VOX i Aliança, no hi ha cap utopia passada possible, no hi ha cap retorn a un país tancat, mancat de llibertat i en blanc i negre. Tot el contrari, s'ha de combatre les desigualtats, defensar els avenços socials i econòmics, s'ha de garantir les oportunitats per a tothom i a tot el territori d'aquesta Catalunya plural i diversa que afronta els reptes amb determinació.

I acabo, com va dir el president Illa en aquest Parlament: entre l'esperança i la por, Catalunya sempre ha triat l'esperança.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 19/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 106 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 19/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Ho demana el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Ateses les peticions formulades per aquests dos grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 100 vots en contra, 34 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 19/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Projecte de llei dels instruments de provisió del sistema públic de serveis socials (debat de totalitat)

200-00008/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei dels instruments de provisió del sistema públic de serveis socials. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Membres del Govern, diputats i diputades, avui presentem davant d'aquesta cambra la llei d'instruments de provisió del sistema públic de serveis socials, una llei necessària que vol donar estabilitat i coherència a la manera com Catalunya garanteix el dret de totes les persones a uns serveis socials de qualitat. El text que avui defensem és el mateix que va elaborar el Govern anterior, el Govern Aragonès, i aquest executiu l'ha reprès donant compliment als acords d'investidura amb Esquerra Republicana. Però ho hem fet també perquè considerem que és un bon punt de partida, és una llei necessària i amb el potencial de ser una peça clau en la transformació que drets socials té pendent des de fa una dècada. Una llei per ordenar i modernitzar els serveis públics socials.

Catalunya disposa d'un sistema de serveis socials sòlid, configurat com una xarxa d'atenció bàsica a nivell municipal, amb recursos especialitzats i amb un tercer sector compromès. No obstant, el sistema també presenta una fragmentació considerable, manca de coordinació i un accés complex i desigual als serveis socials. Un sistema que està integrat per més de seixanta mil places públiques, involucra 350 mu-

nicipis i més de tres mil entitats inscrites al registre oficial, al RESES. Tot i les fites assolides per la llei de serveis socials del 1985, que va establir per primer cop els serveis socials com a servei públic essencial, i la seva reforma del 2007, que els va consolidar com un dret subjectiu, les transformacions econòmiques i socials recents han desbordat la capacitat del model vigent.

La llei d'instruments de provisió del sistema públic de serveis socials ens ajudarà a donar resposta a les necessitats socials del moment actual i també ens permetrà passar de tenir una xarxa dispersa de serveis i adjudicatariis cap a un veritable sistema de proveïdors coordinats mitjançant la concertació. Hem de fer el pas definitiu de la subvenció a la concertació per garantir l'estabilitat, la qualitat i la continuïtat en l'atenció a les persones. Aquesta llei té el potencial de ser una peça clau en el projecte de transformació de l'Administració del Govern Illa, reduint els tràmits burocràtics i facilitant la qualitat i els serveis públics.

La llei també inclou..., una peça clau de la llei és la creació de l'agència pública de serveis socials de Catalunya, amb una governança sòlida, transparent i amb un paper destacat dels ens locals que ens permetrà avançar cap a un sistema de gestió més especialitzada, professional i eficient. En definitiva, fem un pas endavant per construir un veritable sistema de serveis socials. Aquest context és comparable amb el que va justificar la creació del sistema català de salut el 1990. Aquell sistema va permetre ordenar els recursos existents i garantir una cobertura sanitària pública, integral i de qualitat mitjançant una estructura comuna de planificació. A més, va transformar les estructures de decisió i gestió en l'àmbit de la salut amb la creació de l'ICS i del CatSalut. Estructures professionalitzades gestionades en base a objectius i indicadors i que permeten una avaluació constant; un model basat en la col·laboració i l'estabilitat de la xarxa de proveïdors que ha permès garantir la qualitat i l'equitat en l'accés als serveis de salut. Avui és imprescindible fer el pas equivalent en l'àmbit social.

Un dels grans avenços, com deia, és la creació de l'agència, un instrument organitzatiu i estructural que ens permetrà construir, consolidar, finalment, aquest sistema de drets socials a Catalunya. L'agència serà una entitat pública amb personalitat jurídica pròpia i autonomia administrativa, que gestionarà directament els serveis socials de titularitat de la Generalitat en àmbits essencials com la gent gran, la discapacitat, la infància o la inclusió social. I per què necessitem aquesta agència? Actualment, drets socials assumeix de manera directa la gestió d'un nombre significatiu de serveis, com ara setze residències de gent gran i diversos centres residencials per a infants i adolescents. Aquesta càrrega de gestió, assumida des de la pròpia estructura del departament, en lloc de ser centralitzada en una entitat pública especialitzada i operativament flexible, limita de manera substancial la capacitat de la conselleria de desplegar les funcions estratègiques de planificació, disseny i avaluació de les polítiques públiques. No és només un nou organisme, és també una manera d'entendre la governança dels serveis socials de Catalunya, és una peça fonamental que faltava per donar coherència i estabilitat al sector.

Un segon pilar és el de la concertació social, el mecanisme que permet a l'Administració col·laborar amb entitats acreditades per oferir els serveis que formen part de la cartera de serveis socials. La concertació és més que una eina administrativa, és una forma de governar el sistema, i amb aquest avenç en la concertació, avancem cap a un model que fomenta la qualitat, no en base a preu, sinó en base a qualitat, establint xarxes i estructures consolidades amb una cogovernança amb aquesta xarxa sòlida de proveïdors.

La llei també inclou aspectes molt importants i innovadors, com per exemple, introduir el contracte d'impacte social com una fórmula innovadora que vincula el pagament públic amb els resultats socials mesurables i que també tindrà vincles importants amb l'economia social. Una llei que ens permetrà establir vincles més forts

amb aquesta xarxa de proveïdors, siguin de l'àmbit del tercer sector, entitats privades o també entitats públiques i dels ens locals.

Aquesta llei no només parla de gestió; parla de drets, parla de dignitat i parla d'excel·lència. I parla d'un model que posa les persones al centre i no per competir en preu, sinó en qualitat, que no vol fragmentar sinó cooperar. És una llei fonamental per establir aquest veritable sistema de drets socials, de serveis socials, i per això demano a aquesta cambra que rebutgi les esmenes a la totalitat i que permeti que el projecte de llei segueixi el seu curs parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat segons l'ordre d'entrada al registre. Aquesta intervenció serà per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. Per tant, té la paraula en primera instància, per defensar aquesta esmena a la totalitat, la diputada senyora María Elisa García Fuster, en nom del grup parlamentari de VOX en Cataluña.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Invasión de competencias estatales. Vulneración del derecho lingüístico imponiendo el catalán como lengua única de forma excluyente y sectaria. Creación injustificada de estructuras administrativas duplicadas. Restricción de la libertad de empresa. Introducción de elementos ideológicos que dinamitan la credibilidad de la norma. Y orientación completa a fomentar la opacidad, el clientelismo y la pérdida de control sobre el gasto público. Este es el resumen de un proyecto de ley muy propio de los socialistas catalanes, intervencionista y con un importante sesgo separatista, pero también muy propio de los socialistas de Madrid, así que se han ganado ustedes el sobrecito de Ferraz con las chistorras, las lechugas y los soles. (*Aplaudiments.*)

Declaran ustedes que la finalidad de esta ley es garantizar la prestación de servicios sociales de calidad bajo principios de universalidad, planificación y financiación pública. Mentira, como todo lo que dicen los socialistas. Mentira como todo lo que dice Illa. Mentira. Lo que pretende esta ley es la consolidación de un sistema social de carácter propio catalán, dotado de mecanismos de acreditación, control, financiación y completamente autónomo, con la clara intención de sustituir el actual modelo español imponiendo el catalán como única y exclusiva lengua desterrando el español de esta entidad y autohomologando a Cataluña como interlocutora válida entre los distintos países europeos, dándole rango de país, que es el objetivo de esta norma. Invaden, pues, competencias estatales, lo cual no deja de ser una paradoja: los socialistas robándose entre ellos cuotas de poder político. Lo terrible de este proyecto es el reflejo de Salvador Illa, que básicamente sigue actualmente arrodillado frente a Esquerra Republicana, siendo un títere de esta cámara, que baila cuando sus socios le tocan las palmas, situación con la que, por cierto, se encuentra francamente muy cómodo.

Analizamos: artículo 5 del proyecto de ley. Establece que pueden ser proveedores de la red pública catalana las entidades legalmente constituidas tanto en los estados miembros de la Unión Europea como, bajo ciertas condiciones, en los terceros países. A ver, para los que no fueron a clase ese día y para los que son fruto del *model d'escola catalana*: Cataluña no es un país, es una región de España y tiene rango de comunidad autónoma. Así que, si quieren establecer vínculos comerciales en materia de derechos sociales, deberán hacerlo con regiones que están a su nivel, es decir, a nivel local.

El artículo 9 impone la obligación de usar catalán en la prestación de los servicios sociales, en toda la documentación, la cartelería y las comunicaciones internas, desterrando por completo el español. Otra vez, el legislador, o el ideólogo, ha saca-

do los pies del tiesto, vulnerando los derechos lingüísticos de los ciudadanos y pisoteando el artículo 3 de la Constitución española, que, repetimos, es la que rige en Cataluña, y que acabará en el cubo de la basura de las chorradas separatistas, como ha acabado la exigencia del C1 de catalán para ser enterrador en Vic.

Título III del proyecto: creación de la agencia pública de servicios sociales, que implica establecer una entidad administrativa nueva con personalidad jurídica propia y facultades de contratación, planificación y de gestión que invaden –por cierto, otra vez– las funciones que afectan al sistema general de servicios sociales. Es decir, para que nos entiendan los catalanes, la creación de una estructura duplicada, del todo innecesaria, de esas que proliferan como setas a la sombra de cualquier gobierno socialista, donde se colocan hermanísimos y esposísimas cobrando un sueldo astronómico que pagan, por cierto, los autónomos con la cuota que les acaban de subir para estos menesteres y otros de la misma índole. (*Aplaudiments.*)

Artículo 13 (*remor de veus*), que define la denominada acción concertada como preferente para la provisión de los servicios sociales, vulnerando los principios de igualdad, publicidad, transparencia... (*Persisteix la remor de veus.*) Y me gustaría que me dejasen hablar, si fuesen tan amables...

El president

Prossegueixi, senyora diputada.

María Elisa García Fuster

...y respetuosos como el resto. Gracias.

Artículo 13, que define la denominada acción concertada como preferente para la provisión de los servicios sociales, vulnerando los principios de igualdad, publicidad y transparencia en el gasto público, establecidos por la legislación española y por las directivas europeas, que, al parecer, la consejera, pues, también desconoce, y que, por cierto, le dan la potestad al Partido Socialista para seguir contratando *a dedo* a empresas tales como Soluciones de Gestión y Apoyo a Empresas, SL, vinculada a Ábalos, o FCS Select Products, SL, vinculada al propio Illa, entre otras muchísimas investigadas por Anticorrupción y por fiscalía con posible mordida por detrás, según apunta la UCO.

El artículo 13.4 pasa por encima del artículo 38 de la Constitución española, riéndose de la libertad de empresa, marcando como preferente la contratación de unas organizaciones en pro de otras, es decir, las que los socialistas quieran o pertenezcan a algún familiar o amigo.

El artículo 14, que enumera los principios que deben regir la acción concertada, es un artículo puramente ideológico que introduce términos abstractos, sin ningún tipo de concreción jurídica, más propios de *El libro gordo de Petete* que de una norma legislativa de un parlamento, y, la verdad, deja este proyecto al nivel de una redacción de primero de primaria.

El artículo 15.5 autoriza la concertación de servicios sociales por periodos de hasta cuarenta años –cuarenta años–, comprometiendo todos los recursos a largo plazo sin fiscalización o, lo que es lo mismo, un artículo *ad hoc* para pasar como legal el tipo de contratación opaca e irregular de empresas tipo Resilis, investigada por la fiscalía debido a un posible fraude, con o sin –esto ya lo dirá un juez– la connivencia de la Administración pública.

En fin –y termino, señor presidente–, delirio de proyecto de ley donde los haya, situando en la banda de la mediocridad a este Parlamento, con falta de rigor, neutralidad y tecnicismo, hecho a medida de un Salvador Illa que necesita ganarse los favores de separatistas y comunistas para mantenerse ahí sentado y que pretende hacer creer a Cataluña, cansada y hastiada de sus mentiras, que se puede gobernar sin presupuestos.

Muchas gracias.

El president

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Popular, l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, públic assistent... Faig aquesta intervenció d'esmena de retorn a la totalitat conscient que no prosperarà. Tanmateix, desitjo poder introduir a nivell de contingut algunes petites reflexions i alguns qüestionaments entorn d'un tema que és vital –jo crec que present– però, més que re, pel nostre futur.

Estem plenament d'acord que necessitem un sistema públic de serveis socials fort, amb la finalitat d'assegurar aquest dret de les persones a viure dignament i en totes les etapes de la seva vida, cobrir necessitats personals bàsiques, però també necessitats socials i en un marc de justícia social. Conjunt de recursos, serveis, prestacions, activitats, programes..., però, per què una esmena a la totalitat? El projecte de llei ho diu ben clar: «Instruments de provisió del sistema públic de serveis socials», i el «sistema públic», amb majúscules i subratllat. La resposta, li diré per què: perquè a Catalunya, i per a Catalunya, vull un estat del benestar fort, a semblança del que disposen altres països –diré: Dinamarca, Noruega, Islàndia, Finlàndia, per exemple. Ells són els qui lideren aquest índex de progrés social. I què liderem a Catalunya? Pobresa –pobresa. Demano un sistema de serveis socials ambiciós i més enllà de models assistencialistes, reduccionistes, de pegats, de conglomerats d'entitats, que acaben sent sempre les mateixes les que presten els serveis.

Vull un model, com el de Noruega, que cobreixi pràcticament el cent per cent de les necessitats bàsiques de la seva població; Finlàndia, país que destaca per la seva qualitat de vida i benestar social, dinàmica, amb una estructura de serveis socials organitzada, planificada, estructurada, no ampliant estructures organitzatives i burocràtiques. Països del nord d'Europa, què comparteixen tots ells? Mireu, diferents colors polítics. Però, què comparteixen tots ells? Doncs transparència en la gestió de les seves prestacions, més qualitat, més servei públic, molt diferent del que avui tenim aquí i se'ns presenta. Un projecte de llei en el qual es preveu..., diu: «Creació d'una nova agència, agència pública de serveis socials de Catalunya, una nova entitat de dret públic adscrita al Departament de Drets Socials.» Com no podia ser d'una altra manera, un departament que ja inclou pobresa, gent gran, discapacitat, infància, joventut, famílies, prestacions, pobresa energètica, i què més? Què més hi cap en aquest departament? Un nou organisme que es tradueix en més estructura administrativa, directiva, territorial, més funcionariat, més recursos humans, a sumar, tot això, a la ja existent Agència Social i Sanitària. Com es tradueix això per als qui hi treballem i sabem a peu de carrer? Acaba sent un desgavell: existència de duplictat de tasques, funcions encomanades per duplicat, desgavell de competències, circuits, protocols poc clars i manca de coordinació.

Bé, passaré a un altre àmbit, el de la llengua. Vostès diran: «Clar, aquesta diputada, del Partit Popular, doncs posarà objeccions a la llengua catalana.» Doncs en faran una lectura molt simplista. Sí, és veritat, hi ha un principi que, aquí i ara, de moment hi ha la cooficialitat. Però jo he de dir que estimo ambdues llengües, i parlo, penso i somio en català. Però és que, en l'àmbit dels serveis socials, aquí s'ha forçat massa. Aquest projecte de llei cau en un greu error, i seria caure en extremismes. Jo hagués optat per termes com «es recomana», «és preferible», perquè, més enllà de l'ús d'una llengua determinada, s'ha de parlar de comunicació en el seu sentit més ampli, i la comunicació inclou una llengua determinada, però hi ha més elements: l'emissor, el receptor, l'establir una comunicació, un *feedback*.

És de sentit comú que professionals que s'adrecen i posen al centre la persona faran el que sigui necessari per ajudar aquella persona usuària. Què vull dir amb

això? Si he de fer ús d'interprets, de la manera que sigui i de la llengua que sigui, en faré. Cap problema en fer ús del llenguatge no verbal si aquest m'aporta més informació, cap problema en fer ús del llenguatge de signes i cap problema en no utilitzar ni el català ni tampoc el castellà si estic davant d'algú que en aquell moment defuig d'establir una comunicació i necessita el seu temps, perquè molts cops les paraules sobren. Els drets lingüístics van més enllà d'una llengua pròpiament dita, i en un àmbit tan delicat com el que estem tractant aquí.

Però, com he dit i he començat, al sistema de serveis socials *públic*, què és en realitat «públic» i què no ho és? I aquí és on hauríem de debatre a fons quins àmbits, sectors d'intervenció haurien de ser de titularitat exclusiva de les administracions públiques i quins no. Quins avantatges suposa i sota quins principis ens regim? Perquè, de moment, sols hi veig principis que prioritzen criteris econòmics en detriment d'aquell principi rector que és la qualitat i atenció. Com que és un dret de les persones usuàries, però també és un dret de la població en general –i aquí rau el fons de l'assumpte–, ens trobem cara a cara amb aquest projecte de llei que ocupa més de la meitat de les pàgines a l'acció concertada i es preveu que les administracions puguin concertar la provisió a través d'una tercera persona. Hi trobo a faltar un pressupost públic que empari aquesta concertació. També es desprèn incertesa de la durada de l'acció concertada: la fixa en un màxim de deu anys sense estipular cap norma, i es preveu modificar l'assignació inicial al proveïdor quan sigui necessari per circumstàncies sobrevingudes, el que deixa a l'Administració poder determinar quines seran aquestes causes.

Poso un exemple: la prestació vinculada als serveis d'atenció a domicili, adreçada a gent gran o dependent. Primer punt: no tenen accés a una plaça pública –ja ho sabem per què. L'ajut econòmic hauria de permetre poder finançar aquest servei d'ajut a domicili. S'incrementen les hores assignades –fins aquí bé–, però, què passa? Que l'import de la prestació no s'ha actualitzat proporcionalment. Què provoca? Que els usuaris, de la seva butxaca, hagin de posar com a mínim quinze euros/hora. Què acaba passant? Molts usuaris desestimen aquests serveis professionals i acaben recorrent a cuidadors no qualificats. Conclusió: desprofessionalització dels serveis i aleshores a l'economia submergida. Fallida de l'estat del benestar.

Per tant, l'esmena a la totalitat és perquè jo vull un canvi de mirada, volem un canvi de paradigma i volem l'estat del benestar que Catalunya es mereix.

Gràcies.

El president

A continuació passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per tal d'expressar llur posicionament, amb un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

I, en primer terme, té la paraula, per tal de posicionar el Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President, bon dia. Consellera, conselleres i diputats i diputades, avui debatem una llei que pot marcar un abans i un després en el sistema públic dels serveis socials de Catalunya. Des de Junts per Catalunya, compartim la necessitat de modernitzar el sistema de serveis socials, però també tenim l'obligació de dir que aquest text ens genera certes preocupacions sobre el model que es vol consolidar.

Abans, però, vull fer un reconeixement al tercer sector, que està format per 7.500 entitats, cent mil persones hi treballen i 3 milions d'actuacions anuals. Catalunya ha construït al llarg de dècades un teixit d'entitats socials excepcional, que, en moment de crisi al tercer sector, ha estat al costat de les persones més vulnerables quan ningú més hi era. Per això volem dir amb claredat: el tercer sector no és un complement del sistema públic; és un pilar fonamental que mereix reconeixement, dignificació i suport estable.

Les entitats coneixen el territori i ofereixen una atenció humanitzada que cap estructura burocràtica pot igualar, i per això mereixen estabilitat financera amb convenis plurianuals i avançar en un model concertat, reconeixement laboral amb condicions dignes i participació real en el disseny de política social. Cal avançar amb l'aprovació de la llei del tercer sector, absolutament necessària i pendent de finalitzar.

El nucli central d'aquest decret són els instruments de provisió de serveis socials, convenis, concerts i la novetat amb el contracte d'impacte social. També la creació de l'agència pública de serveis socials. I aquí volem fer un accent en la concertació de serveis, una eina fonamental de col·laboració entre l'Administració pública i l'entitat. Compartim, consellera, que la concertació no pot ser vista com una simple eina administrativa; ha de ser un instrument estratègic que garanteixi estabilitat, qualitat i condicions laborals dignes amb entitats públiques i privades. I, en aquest sentit, cal destacar tres punts.

El primer, els concerts han de garantir finançament suficient; no podem demanar qualitat si paguem preus per sota del cost, com en el servei d'atenció a domicili, i a l'espera que estem, en aquests moments, de la renovació del seu contracte programa. Les entitats han de poder cobrir els salaris dignes, han de mantenir ràtios adequades i han de tindre finançament per la formació dels professionals.

Segon, els concerts han de tenir durada suficient que permeti planificar a mitjà i a llarg termini. La renovació constant genera inestabilitat laboral i dificulta la consolidació dels equips.

Tercer, els criteris de concertació han de ser transparents, objectius i orientats a la qualitat i al resultat d'atenció a les persones. Sigui molt clar, la concertació ha de servir per dignificar el sector, no precaritzar-lo.

Sobre la creació de l'agència pública de serveis socials, aquesta és una oportunitat que no podem desaproveitar, i, des de Junts, creiem que ha de ser un instrument estratègic i rector amb visió global.

Però acabem de crear una altra agència, i no volem que hi hagi duplicitat de funcions i confusió amb les competències. Hem d'aclarir, igual que ha fet vostè l'equivalència amb el sector salut, si s'assembla més a un ICS, que proveeix, o és CatSalut, que realment planifica.

Per tant, el que volem saber sobre aquest organisme és si serà un veritable instrument de coordinació i contractació d'aquestes entitats tant públiques com privades. Dos, que tingui una visió estratègica, que dissenyi polítiques preventives i proactives, no només reactives. Tercer, que sigui un motor d'innovació de qualitat, que promogui millores pràctiques, faciliti l'avaluació rigorosa i impulsi transformació digital; no volem més errors, pagaments indeguts i problemes com la DGAIA. I quart, que respecti i enforteixi el paper del món local, un punt, per nosaltres, molt important. L'agència no pot ser una eina de recentralització; ha de ser un instrument de suport, coordinació i impuls, però mai de substitució de la capacitat de decisió local.

Però cap reforma serà efectiva sense els recursos necessaris. Catalunya necessita més i millor finançament per garantir un sistema de serveis socials universal, de qualitat i sostenible. El Govern de l'Estat ens deu aquest reconeixement i el Govern de la Generalitat ha d'exigir el dèficit fiscal.

Des de Junts per Catalunya, volem ser part de la solució. Donarem suport a tot allò que reforci el sistema públic i millori la qualitat i l'eficiència. Apostem per una concertació digna que reconegui el valor de les entitats. Apostem per una agència estratègica, integradora i respectuosa amb el territori. I exigirem el finançament adequat perquè aquestes millores siguin reals, amb eficiència i eficàcia.

Catalunya ha de continuar sent referent d'un sistema de serveis socials de qualitat, proper i arrelat al territori, perquè les persones han d'estar al centre, i mentre no tinguem un salari a les persones, un salari social, fins que no arriba, necessitem un sistema de qualitat fort i d'impacte social.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Honorables conselleres i consellers, efectivament, aquest és un text que, com recordava molt bé la consellera Martínez Bravo, es va aprovar en aquests mateixos termes a la passada legislatura, pel Govern del president Aragonès. Formava part també dels acords d'investidura entre Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar. I, òbviament, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana rebutjarà les esmenes que han formulat els grups parlamentaris de VOX i el PP, no només per aquesta raó, sinó..., escoltant les intervencions de les seves portaveus, ens hi reafirmem.

I val la pena recordar algunes coses. Aquest projecte de llei, d'entrada, es deriva de les previsions que estableixen les directives europees en matèria de contractació pública, que estableixen que, en l'àmbit dels serveis a les persones, els estats membres poden legislar amb fórmules no contractuals, que és el que es coneix com a acció concertada. I es deriva també de les previsions de la llei de contractes de l'Estat, que explícitament estableix que les comunitats autònomes són competents per desenvolupar aquests instruments normatius, de tal manera que no som pas el primer territori de l'Estat que regula aquesta matèria, sinó que hi han almenys cinc, sis, set altres territoris de l'Estat que ja han regulat la forma de l'acció concertada. Per tant, no hi ha cap mena d'invasió competencial.

I discrepem conceptualment de la intervenció de la senyora Berenguer. Senyora Berenguer, no es pot legislar en l'àmbit social des de la desconfiança i el perjudici respecte a la iniciativa social, perquè allò que caracteritza l'estat del benestar, no només a Catalunya, sinó també en els països escandinaus, també a Suècia, Finlàndia, Dinamarca, com vostè citava, però ja no diguem a França, Alemanya o Itàlia, és justament aquests models de col·laboració amb la iniciativa sense ànim de lucre. I el que fa aquest projecte de llei és reforçar aquest model a través de la creació d'un veritable sistema públic de serveis socials, alguns serveis titulars de la..., tots els serveis que són de responsabilitat pública, alguns gestionats directament per les administracions, altres per la iniciativa social o, en alguns casos, també per la iniciativa mercantil.

El projecte de llei regula dos qüestions. L'acció concertada –que és aquest model–, que ens ha de permetre no vincular la prestació d'aquests serveis al preu, i és un canvi substancial. La consellera deia «no podem prestar serveis amb subvencions», i jo hi afegeixo, consellera, «no és bo prestar serveis amb contractes». Part dels problemes que la senyora Nieto plantejava en relació amb l'atenció domiciliària és que avui no podem concertar l'atenció domiciliària; avui l'han de contractar les administracions locals. I aquest projecte de llei ha de ser útil també per les administracions locals per concertar serveis com l'atenció domiciliària, si volem garantir feines de qualitat i sous de qualitat.

I, evidentment, el model d'acció concertada permet donar estabilitat en la prestació del servei i ens permet també millorar la qualitat en la prestació dels serveis. La gran discussió que avui tenim plantejada amb aquest model d'acció concertada és, bàsicament, la qualitat del treball que s'ofereix a través de salaris que són insuficients. I, per tant, *reforçar* els models de la concertació ens ha de permetre avançar en els aspectes vinculats a la qualitat de la feina en aquest sector.

El Govern de la Generalitat ja havia regulat l'any 2020 per primera vegada, en forma de decret, aquesta qüestió. Aquell decret de l'any 2020 era un decret encara massa contaminat per la lògica del contracte, i aquest projecte de llei fuig més de la lògica del contracte –recordin vostès: directiva europea, fórmules no contractuals–, però, a més a més, crea, efectivament, l'agència pública de serveis socials de Catalu-

nya. Perquè necessitem un instrument potent, sòlid, que permeti que els serveis que directament presta la Generalitat –avui, quinze residències de les persones grans i uns quants equipaments en l'àmbit de la infància– siguin els millors, siguin de referència, realment siguin els innovadors, siguin els més sòlids. Hem de reforçar també la gestió directa per part de la Generalitat. I per això apostem per la creació d'aquesta agència que, en el contingut del projecte de llei, s'assimila més al paper que avui és l'ICS que al paper que avui és el Servei Català de la Salut. Però sí, sí, es necessita per gestionar les quinze residències públiques de la Generalitat un organisme autònom. Vostès creuen que és raonable gestionar aquestes residències des dels propis serveis generals del Departament de Drets Socials i Inclusió, que és el que avui passa? No passa en cap altre país que tingui equipaments propis.

I sí, la llei fa una aposta pel sense ànim de lucre sense excloure la iniciativa mercantil, i ho fa a l'entendre, per part nostra, d'una manera molt raonable i molt equilibrada..., respecte a la realitat del nostre país. La llei fa una aposta per la innovació social i regula per primera vegada el contracte d'impacte social, fa l'aposta per la qualitat en l'atenció a les persones, perquè la concertació ens ha de permetre garantir la qualitat en l'atenció i la qualitat del treball dels professionals.

Esperem que en el tràmit parlamentari puguem millorar el text d'aquesta llei, que té millores que es poden introduir. Però, com deia la consellera, és un bon text per enfortir el sistema de serveis públics del nostre país en la línia dels països més avançats del nostre entorn.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, el projecte de llei ens situa davant d'un debat necessari i complex. Els serveis socials es configuren a Europa com a serveis d'interès general sense la consideració d'activitats econòmiques. Dit d'una altra forma, la transposició de la normativa comunitària permet limitar la competència en matèria de serveis a les persones. Aquesta és la lògica de la figura del concert: exclou la mercantilització que està a l'arrel, precisament, del deteriorament del sistema públic de drets socials.

En canvi, el projecte de llei permet utilitzar el concert social amb entitats mercantils. Defineix, per tant, un sistema competitiu i atorga els acords d'acció concertada a la millor oferta en termes econòmics i no tant d'impacte social i territorial. Té, per tant, una filosofia que s'allunya de l'acció concertada i que fa témer una retirada progressiva d'un sector cent per cent públic vertebrat pel model de gestió directa, que és, precisament, el que defensem des de Comuns.

Podríem parlar de si és encertada o no la provisió de serveis amb gestió delegada després d'anys de nefasta experiència al servei públic de salut, o de si convé que la construcció i el finançament d'establiments i instal·lacions propietat d'organitzacions de caràcter privat hagi de sortir íntegrament de les butxaques de tots els catalans i catalanes, entre d'altres. No ho farem per falta de temps. Ja en tindrem ocasió a la ponència.

Però si que parlarem del règim jurídic de l'agència pública de serveis socials, que el projecte defineix com a entitat de dret públic, cert, però subjecta al dret privat. Aquesta agència gestionarà directament la tercera pota de l'estat del benestar, i el seu personal serà també públic. Comuns no podem compartir ni acceptar una definició que posa en perill aquests serveis públics. No és una qüestió merament retòrica; el projecte proposa també que el personal de l'agència es regeixi pel dret laboral, i va encara més lluny quan planteja que els funcionaris adscrits a la mateixa, quan s'incorporin, hagin de triar entre esdevenir personal laboral o seguir sent funcionari,

però, en aquest cas, la seva plaça de funcionari desapareixerà quan deixin de prestar serveis per a l'agència.

Mirin, no volem que l'agència sigui o pugui ser l'inici d'un procés de progressiu desmantellament de serveis públics de prestació directa per la via de l'amortització dels llocs de treball. Si aquesta és la idea respecte dels treballadors públics, d'altra banda, el projecte tampoc no parla d'equiparar condicions laborals entre les treballadores d'entitats proveïdores de la xarxa i les treballadores públiques. No n'hi ha prou amb tenir en compte l'evolució dels salaris del sector públic, que és el que sí diu el projecte. Cal garantir l'equiparació no només en salaris, sinó també en condicions socials, condicions laborals i tenir eines per fer efectiu el compliment dels convenis col·lectius i garantir així la qualitat dels serveis prestats a la ciutadania.

I acabo amb una reflexió. A la Comissió de Drets Socials estem al mig d'una mena de voràgine legislativa en què diverses de les peces –la regulació de l'agència integrada, la futura llei del tercer sector i aquest projecte de llei– són elements clau del model de serveis socials, i convindria garantir que les normes en tràmit no contenen cap contradicció entre elles.

Els faig aquesta reflexió perquè aquest projecte de llei planteja qüestions ja resoltes, per exemple, a la ponència de la llei de l'agència integrada en un sentit oposat, en canvi. I, d'altra banda, no clarifica com es produirà la vinculació i coordinació entre aquesta nova agència i l'agència integrada d'atenció social i sanitària. I en la futura llei reguladora d'aquesta agència integrada d'atenció social i sanitària, doncs, ni tan sols es contempla la seva existència, el que podria fer que la llei neixi ja obsoleta.

Pel que fa a les esmenes a la totalitat, doncs, en el cas de l'esmena a la totalitat de VOX, com acostuma a succeir, el contingut de la norma i la defensa de l'esmena estan absolutament desconnectats. Cap novetat sota el sol.

D'altra banda, jo sí que li demanaria a la senyora Fuster que no reparteixi suspensos tan alegrement, vostès que se salten sempre l'article 9 de la Constitució, que parla de la igualtat, i que, a més a més, han fet una exhibició d'una ignorància total i absoluta en matèria de seguretat social, perquè tothom sabem que les quotes de cotització dels autònoms van a parar a la caixa única, que només es pot utilitzar per finançar el sistema públic de seguretat social.

I en el cas de l'esmena del Partit Popular, doncs, mirin, és evident la contradicció –i acabo, president– entre el que sostenen des del faristol i la pràctica política d'un partit que va protagonitzar la voladura dels serveis públics des del Govern de l'Estat i que, amb retallades fiscals i servilisme cap a l'extrema dreta, deteriora cada dia el nostre sistema públic de ciutadania.

Per tant, ras i curt, votarem desfavorablement a les dues esmenes a la totalitat.
Gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Diputats, diputades, consellera. Ens trobem amb una altra llei de sector social, una llei trista amb aquest text tècnic característic d'aquesta factoria socialista, quan creiem que el que el país necessita en aquest moment, vist l'estat dels serveis socials, és una sacsejada radicalment transformadora a ritme cupaire.

No es tracta de tenir un text tècnic, es tracta de si volem uns serveis socials com un espai de negoci privat o, finalment, si els drets seran el que posarem al centre quan parlem dels serveis socials. Creiem que no podem acceptar una llei que consolidi el negoci amb els drets socials. Al contrari, aquesta llei hauria de servir per revertir les privatitzacions i blindar la gestió del sistema de cures, la gestió pública del sistema de cures.

I això no ho acceptarem la CUP, però tampoc no ho acceptaran els treballadors que estan farts, explotats i precaritzats, ni ho acceptaran els usuaris instrumentalitzats per la mercantilització dels serveis socials. Aquest projecte de llei, tal com l'han presentat en la seva redacció actual, presenta un risc evident: consagra la concertació com a fórmula estructural, no com a instrument subsidiari. No estableix la gestió pública directa com una forma preferent ni crea cap mecanisme per revertir els serveis que ja estan privatitzats. I si no modifiquem això, la llei es convertirà en una eina de consolidació d'aquest model mercantil i no pas en un instrument per construir un sistema públic fort, que és el que després diem.

Les debilitats d'aquest text per a nosaltres són clares. En primer lloc, no incorpora cap itinerari per recuperar els serveis externalitzats cap a la titularitat i la gestió públiques, malgrat que aquesta hauria de ser la finalitat d'un projecte si es presenta com un reforç del sistema públic. A més a més, permet concerts de fins a quaranta anys creant una privatització encoberta durant dècades.

En segon lloc, ni el cooperativisme ni l'economia social apareixen reforçats, sinó que més aviat estan diluïts, no tenen un rol preferent ni se'ls reconeix com un agent estratègic de transformació social. Si no prioritzem l'economia social i el no-lucre, el resultat serà la continuïtat d'un model on les grans empreses amb ànim de lucre controlen les cures i els serveis socials.

En tercer lloc, els drets laborals queden en un pla secundari. Creiem que no hi han garanties fermes d'equiparació salarial ni de condicions d'estabilitat per a les treballadores dels serveis externalitzats, que són en gran part dones i amb sous precaritzats. I parlem de serveis essencials on la qualitat de l'atenció depèn directament de la dignitat de qui cuida. No hi pot haver justícia social sense justícia laboral.

I finalment, en aquest text també trobem una amenaça democràtica. La participació comunitària, la participació de les persones usuàries, la participació del territori no té cap instrument vinculant. El model es construeix des de la lògica administrativa, des de la lògica de mercat, però no des de la coproducció social ni del control democràtic.

Per això, aquesta llei només pot tirar endavant si es transforma a fons durant la ponència i políticament, entre totes, decidim si aquest país aposta per un model de drets o per un model de mercat.

En aquesta llei, durant la ponència, hauríem d'introduir un mecanisme de reversió dels serveis privatitzats amb calendari, amb obligació de recuperació pública o cooperativa comunitàries. Una gestió directa, pública com a model preferent. Pot ser que l'agència pública sigui un instrument per expandir aquesta capacitat i no per subcontractar i, en aquest cas, potser tindria sentit aquest increment. També ha d'incloure una prioritat legal per a l'economia social i el cooperativisme com una forma de provisió sense lucre i d'arrelament comunitari.

Quart, també hauria d'incloure garanties laborals vinculants perquè cap entitat que precaritzi treballadores pugui gestionar serveis essencials finançats amb diners públics.

I per últim, i en cinquè lloc, hauria d'incloure una participació democràtica real que doni veu vinculant a les persones usuàries i a la comunitat.

Jo crec que el missatge és clar: aquesta llei només pot servir a les persones si limita el poder del mercat sobre el benestar col·lectiu. No es tracta de que millorem una norma, sinó de decidir si el dret a ser cuidat estarà governat per la lògica del benefici o per la dignitat humana.

Nosaltres, clarament, escollim la dignitat, escollim la democràcia econòmica, l'economia social i transformadora, escollim un model basat en cures, en la sobirania pública i comunitària. I per això és necessari aquest gir estructural al projecte de llei actual, sinó no podrem avalar aquesta llei que perpetui l'actual mercantilització dels drets socials.

La CUP, durant el procés de debat, lluitarem per una llei que consolidi l'estat del benestar i que acabi amb el mercat del benestar.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Si soc sincera, volia abstenir-me o votar que no, però després de sentir la intervenció de VOX, ostres, m'ha semblat que el que debatíem aquí era una estructura d'estat de l'estat català. I sincerament, m'he engrescat, eh? He pensat, aquelles estructures d'estat que el processisme ens va prometre i mai va arribar a executar, aviam si ara ens les fa sense voler el Govern del senyor Salvador Illa? Ja ens agradaria, eh?, senyora Fuster, ja ens agradaria, però em penso que erra el tret.

Si la intenció real d'aquest projecte de llei fos dotar-nos d'un sistema més eficient, més just, més transparent, més català, em penso que la cambra hi votaria unànimement a favor. Però en la modernització del sistema que ens proposen hi ha lletra petita: multiplicar la burocràcia, diluir la responsabilitat via nous organismes i posar en risc la sostenibilitat mateixa del sistema. Aquestes contraindicacions ens fan tirar enrere.

Com garantirem uns serveis socials de qualitat, estables i finançables obviant els factors que els han degradat, afeblit i fet inviables? Si no podem ni assenyalar la causa per por de ser etiquetats falsament de racisme o d'extrema dreta, com resoldrem la problemàtica? La taca cada cop és més grossa i vostès opten per anar pintant capes institucionals a sobre: nous mecanismes de gestió, nous òrgans, noves agències, més funcionaris, més càrrecs de confiança.

Prefereixen apujar la pressió fiscal i anar-hi abocant recursos abans que tallar l'aixeta i mirar d'on venen les fuites. Els professionals denuncien saturació, descoordinació entre administracions, intromissió ideològica dins les entitats del tercer sector. A aquest desgavell, afegim-hi l'accés universal als serveis públics via empadronaments fraudulents, l'escletxa per on la immigració illegal que hauria de ser deportada troba recer i l'oportunitat d'estafar el sistema.

El nombre de contribuents no creix al mateix ritme que el d'usuaris. Si no augmenta el recapte, però els serveis han de cobrir cada cop més demandes, és evident que l'eficiència i la qualitat se'n ressentiran. Allà on en mengen quatre potser en mengen cinc, sí, però vuit-cents, no.

I per més estructura administrativa que generin, no canviaran aquesta realitat. La millor política social no és la que crea més organismes, sinó la que sap triar i descartar beneficiaris. Qui no contribueix, qui ha entrat illegalment al país i ha accedit al padró amb passaport no pot tenir els mateixos drets que qui s'ha escarrassat, ha cotitzat i ha alimentat les arques públiques.

Dir que tothom té accés al sistema públic de serveis socials és preciós i entranyable, però també insostenible. Sense estipular criteris de vinculació, residència acreditada i vida laboral, podem arribar a tensions encara més greus, ocasionant danys irremeiables en la cohesió social del país.

El seu text parla molt de qualitat, planificació, equitat i universalitat, però en cap moment diuen com pensen finançar-ho, no hi ha una memòria econòmica clara ni un calendari d'aplicació. Com deia en Josep Pla: «Sí, sí, però això qui ho paga?»

Sense pressupost no hi ha drets, només desitjos i bones paraules. L'augment d'obligacions legals que contemplen en aquest text supera la capacitat pressupostària real. Tindran el titular amable a la premsa i generaran grans expectatives, sí, però no les compliran. I serem aquí per recordar-ho i per continuar assenyalant la causa real del problema.

Ni ens espanten ni ens amoïnen les seves falses etiquetes. L'únic que ens preocupa i ocupa és el benestar i futur dels catalans.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, diputades, diputats, avui defensem una llei imprescindible per garantir l'estabilitat, la qualitat i la justícia social en el sistema de serveis socials de Catalunya. Venim amb aquest projecte de llei a consolidar una xarxa sòlida, pública i eficient, que doni respostes reals a qui més les necessita.

Aquesta llei no és només una opció tècnica, que també té tota la solidesa, sinó que és una decisió de país. Volem un sistema social fort i no volem que es converteixi en un camp de negoci per a la vulnerabilitat. Es regula tot el que fa referència a la concertació social i es crea l'agència que ha de gestionar, planificar estratègicament els serveis socials del departament.

La consellera ha explicat el contingut del projecte. Jo els hi vull fer avinent per què aquesta llei és més necessària que mai: perquè protegeix la ciutadania, dignifica la tasca de les entitats socials i dels ajuntaments i posa fi a la precarietat jurídica d'un sistema fonamental per a la cohesió, i, sobretot, perquè és una aposta per un model de provisió no mercantilitzat, transparent, arrelat al territori i pensat per garantir drets, no per maximitzar beneficis, però que, alhora, no exclou ningú.

Sovint parlem amb tecnicismes, però crec que a vegades és interessant posar una imatge, un rostre. La concertació social és el rostre, sovint, d'aquella entitat, d'aquella fundació, d'aquell orde religiós o d'aquella associació de pares que, en tots i cada un dels nostres municipis, gestiona i ha gestionat, a vegades fins i tot abans que aquests serveis es convertissin en drets, l'atenció a la infància i a l'adolescència, l'atenció a la violència masclista, l'atenció domiciliària, menjadors socials, l'atenció a la dependència o l'atenció a la discapacitat. I això és el que avui dignifiquem amb aquesta regulació. La contraposició és el model, com deia la consellera, i com ha explicat el diputat Campuzano, d'anar a preu, d'anar a concurs, de convertir en un mercat en el qual el preu acaba convertint-se en l'element definidor de qui és el que té cura de les persones més vulnerables, davant d'un model, com deia, arrelat al territori i que preveu, diguem-ne, aquesta consolidació i aquesta prestació dels serveis propera.

Respecte a les esmenes a la totalitat. La diputada Berenguer, he de confessar que avui m'ha desconcertat una miqueta, des de la defensa de models purament socialdemòcrates, construccions socialdemòcrates com són els models de benestar social noruec, suec, finlandès, als que vostè feia referència, o, per moments, gairebé una defensa de la gestió directa de la prestació dels serveis públics que gairebé, diguem-ne, hi insisteixo, m'ha desconcertat.

El problema és que la praxi que el Partit Popular exerceix quan té responsabilitats de govern difereix notablement, per no dir radicalment, del que vostè avui ens ha defensat. A la Comunitat de Madrid han fet del sistema sanitari de serveis socials un laboratori de privatització i mercantilització, amb casos que no repetiré, o que no esmentaré, però que tothom coneixem perfectament, amb adjudicacions sense control, derivacions forçades, que és la punta de l'iceberg que es va posar de manera cruel en evidència amb la gestió de les residències durant la pandèmia, amb més de set mil persones mortes, sense atenció hospitalària, amb protocols ideològics aprovats pel seu Govern que impedièren traslladar els avis als hospitals, a les persones afectades. Aquest no és el model que avui estem defensant; és un model de beneficis per sobre..., que no preveu els beneficis per sobre dels drets, ni privatitzacions encobertes, ni opacitat, ni pèrdua de control. És una doble vara de mesurar que no compartim.

Respecte a l'esmena de VOX. Després d'una exhibició vergonyant de descoïement –ho comentava el diputat Campuzano–, la directiva europea i la llei de contractes preveuen i regulen perfectament quines són les excepcions a la mercantilització al sistema de contractes. Però què volen que els hi digui? És un exercici monumental d'hipocresia i cinisme polític. Sempre contraris a allò que representi co-

hesió, drets o igualtat. Però vet aquí que a Madrid tenen una llei, una llei de serveis socials, que preveu també la concertació social –títol cinquè, capítol segon, dedicat a la concertació–, i vostès la van votar; en canvi, aquí ens diuen que això és opacitat, que això és manca de transparència. On és la seva coherència?

El problema no és jurídic, és ideològic. Els seus arguments són febles, ataquen les entitats socials catalanes, però callen quan altres entitats reben diners públics. Estiguin tranquils, la resta de diputats; vostès, no. Quan estem parlant d'entitats, no estem parlant de la Fundació Disenso, que és un exemple clar d'opacitat, de com el seu líder es converteix en president vitalici i com se li deriven diners; estem parlant d'una altra cosa (*aplaudiments*), estem parlant d'entitats de prestació de serveis a les persones. Vostès no volen una llei de drets socials, el que voldrien és eliminar-ne la seva essència.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Acabat el debat, doncs, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat, de retorn de la iniciativa, que s'hi han presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 107 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn, han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Abans de suspendre la sessió, els recordo que ara, en el pati que mena cap a la biblioteca, hi ha un acte d'homenatge al president Companys en commemoració dels vuitanta-cinc anys del seu afusellament.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

**Proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost,
en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració**

202-00060/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració. D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Comuns van sol·licitar la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun i, en primer lloc, intervindran els grups parlamentaris proposants.

Té la paraula, doncs, en primer terme, com a grup proponent, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, en la seva representació, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

President, gràcies. Conseller, diputats, diputades... Avui presentem una proposta de llei amb una idea molt clara: l'Administració ha d'estar al servei de les persones, i no les persones al servei de l'Administració. Una proposició de llei que encaixa perfectament en el procediment de lectura única sobre el qual ens posicionem en aquesta sessió, ja que amb aquesta volem fer una petita reforma de la llei del règim jurídic de l'Administració pública catalana, que compta amb un consens ampli dels grups parlamentaris i la societat pel que fa a la necessitat d'una administració més propera i més àgil. És per això que considerem que aquesta proposició de llei és pertinent pel que fa tant al fons com a la forma.

Tots, d'una manera o una altra, hem patit la burocràcia. Hem volgut fer un tràmit i ens hem trobat amb cites prèvies impossibles, webs que no funcionen o documents que ningú entén. Aquesta llei vol posar fi a tot això. Vol que la relació amb l'Administració sigui més humana, més clara i més justa. Com diu el president Salvador Illa, hem de tenir l'ambició de fer les coses millor.

Una de les mesures més importants és l'eliminació de la cita prèvia obligatòria. La cita prèvia pot ser útil. Pot ser útil i va ser molt útil en un moment determinat de l'època covid, però no es pot convertir en un mur. Hi ha persones grans amb la bretxa digital que no poden demanar hora per internet, que no en saben o que necessiten parlar amb algú i necessiten poder ser atesos al moment. Amb aquesta reforma tothom podrà ser atès presencialment, sense traves digitals ni burocràtiques. És un gran canvi d'impacte social. És recuperar la proximitat i la dignitat en el tracte de l'Administració. I també, com a administrats, volem una administració que parli clar i senzill. Per això, aquesta llei també obligarà a fer servir un llenguatge entenedor en totes les resolucions i comunicacions de l'Administració cap a l'administrat. La ciutadania té dret a entendre què és el que li està dient l'Administració, i no sempre haver d'utilitzar intermediaris. Això és transparència de veritat de l'Administració.

Volem que la ciutadania confiï en l'Administració. Per això es crea el principi de confiança recíproca, que és el famós conegut com «el dret a l'error». Això vol dir que si una persona s'equivoca en un tràmit, però ho fa de bona fe i ho corregeix, no serà sancionada. I, si un empleat públic comet un error sense mala intenció, tampoc serà castigat per això. És una manera de passar del control a la confiança, del càstig a l'acompanyament i, a la vegada, protegir la gent davant dels propis errors de l'Administració, perquè, si una persona rep un ajut per error i l'ha de retornar, l'Administració no farà que retorni ni els interessos ni els recàrrecs, perquè ningú ha de pagar per un error que no ha comès. Això és un acte de justícia.

Finalment, aquesta llei introdueix dos principis: la proactivitat i la personalització dels serveis públics. Això vol dir que ens trobarem una administració molt més moderna, adaptada a cada persona i capaç de ser la tecnologia que ajudi el ciutadà i ciutadana. En el nou article 40 bis, obrim la porta als serveis digitals proactius, que permetrà oferir ajuts o tràmits de manera anticipada i automatitzada. Jo, per explicar-ho així, amb paraules potser més properes, sempre dic que és la *newsletter* de l'Administració. En el cas meu, jo tinc una filla que ha de començar l'institut. Rebré un *email*, un cop jo hagi donat les meves dades i hagi autoritzat la protecció de dades, i m'arribarà un *email* i me dirà: «Escolta'm, Ivana, que has d'apuntar la nena a l'ESO.» Llavors, això et donarà moltes possibilitats i segurament no perdre moltes

opcions que té l'Administració per a tu. Com he dit, sempre amb el consentiment de la persona interessada, òbviament.

És avançar-se a les necessitats dels ciutadans. Això és eficàcia, però també és empatia institucional. Aquesta llei és una llei que combina eficiència i humanitat, tecnologia i drets, innovació i respecte. No és una llei simbòlica; és una llei útil, tangible i que millorarà la vida de la gent i reforçarà la confiança en les institucions.

Diputats i diputades, ha arribat el moment de fer, de passar del diagnòstic a l'acció, perquè una administració moderna no és només la que digitalitza papers, sinó la que entén, acompanya i protegeix les persones.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar convidem tots els grups a sumar-s'hi, perquè millorar l'Administració és millorar la democràcia, i fer-ho amb confiança, amb diàleg i amb responsabilitat és governar per a tothom.

Gràcies.

El president

Com a grup proponent, també pot presentar aquesta iniciativa o la petició de lectura única el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per posicionar-se, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Molt bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Aquesta norma crec que poques arestes pot tenir. És a dir, la norma que avui registrem i que, de fet, avui portem en aquest plenari el que cerca és millorar la relació de l'Administració amb la ciutadania, és a dir, dotar de major agilitat i de major seguretat en els tràmits que qualsevol persona al nostre país duu a terme amb l'Administració pública. I, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que hi estarem tots d'acord.

Com es fa? Doncs es fa a partir de la garantia de drets. La garantia de drets que té qualsevol ciutadà, qualsevol persona del país, que no està perjudicat per la pròpia Administració, i també la garantia que cada un dels ciutadans del nostre país ha de tenir quan es dirigeix a l'Administració i entendre el que li expliquen, entendre el que li diuen des de l'Administració. És a dir, per saber precisament quines són les possibilitats que nosaltres tenim, com a persones que ens dirigim a una administració, és important que entenguem no el llenguatge de l'Administració, sinó que l'Administració adapti el seu llenguatge al nostre coneixement. I, per tant, això és el que també busquem amb aquesta norma. És a dir, el dret a la claredat. Hem de ser més clars. Com a administració pública, ens hem de dirigir a les persones del país amb tota claredat, perquè entenguin les possibilitats que els oferim.

I això va molt lligat també amb el factor de la proactivitat. És a dir, cal que si guem proactius. L'Administració ha de ser proactiva. I, per tant, aquesta proactivitat ha d'anar lligada també a la personalització. I, per tant, quan les persones que registrem qualsevol tràmit o hem de fer qualsevol tràmit amb l'Administració i aportem una sèrie de dades atorguem una sèrie de consentiments. Aquests consentiments ens han de permetre també que la pròpia Administració, una, no ens demani més informació de la que ja tenen i, per tant, nosaltres exercir el nostre dret a que no hem d'aportar major documentació perquè ja la tenen per qualsevol altre tràmit que s'hagi pogut fer. Dos, això també ha de garantir que la pròpia Administració, doncs, no exigeixi a la persona a la qual es requereix aquest tràmit que perdi més temps del que ja es pot considerar que estigui perdent. És a dir, cal que la relació sigui àgil i sigui efectiva.

Per tant, claredat, proactivitat. Perquè hi hagi aquesta proactivitat cal que el llenguatge sigui bidireccional i, per tant, que l'Administració també es pugui dirigir al ciutadà, igual que el ciutadà es dirigeix a l'Administració. Per garantir aquesta bidireccionalitat, serà important que, una vegada registrem les nostres dades, doncs, aquestes puguin ser utilitzades per l'Administració, en la línia del que els comentava

la diputada que m'ha precedit en la paraula. És a dir, si nosaltres estem pendents d'un tràmit determinat o d'una informació determinada, que hi hagi aquesta proacció.

Però també de cara a les subvencions. És a dir, quan hi ha subvencions o hi ha ajudes públiques i, per tant, ja sigui una empresa o ja sigui una persona que es dirigeixi a l'Administració a sol·licitar una ajuda o una subvenció, pugui també tenir un contacte per part de l'Administració directament amb la persona sol·licitant. I alhora, quan s'obrin convocatòries, aquestes persones i aquestes empreses puguin rebre també la informació conforme s'ha obert aquesta convocatòria. Això també garanteix una major agilització.

I també el que crec que amb aquesta norma..., de fet, és el nom que se li ha donat, a la norma –al final, és una norma, és una modificació molt petita: sis articles amb dues disposicions finals–, ha rebut, que és «el dret a l'error». El dret a l'error, què vol dir? Que hem de reconèixer que les persones ens equivoquem i, en tant que ens equivoquem, i quan aquest error s'ha comès de forma no fraudulenta i aquest error no s'ha comès amb voluntarietat i aquest error és esmenable, doncs, que no hi hagin sancions, perquè les persones ens podem equivocar. I això serveix tant per a les persones que es dirigeixen a l'Administració com per als propis empleats i empleades públiques, que també estaran cobertes per aquesta legislació. I això permet que no hi hagi tant fre, que puguem prendre decisions amb major agilitat, perquè sabem que podrem rectificar. Perquè segur que han escoltat alguna vegada –o més d'una, n'estic segur– una frase molt sàvia, que és que tots podem cometre errors, però el que és de savis és rectificar-los.

Per tant, avui al que estem obrint la porta jurídicament és al blindatge jurídic de que, quan cometem un error, el puguem rectificar i que, per tant, quan una persona es dirigeix a l'Administració i ha comès un error en la documentació o en qualsevol dels seus tràmits, el pugui esmenar. I que, quan des de l'Administració s'ha comès un error amb una concessió en qualsevol ajuda, subvenció, etcètera, doncs, aquesta també es pugui esmenar.

Bé, esperem rebre el seu suport. I, lògicament, com que han vist que és una norma molt breu de sis articlets, que crec que, a més, poden generar la màxima unanimitat, crec que la lectura única és més que pertinent.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Comuns també n'és proponent. Té la paraula, en el seu nom, el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. I bona tarda, de nou, a totes i a tots. Bé, ja s'ha dit: avui el que debatem és una proposició de llei que pot semblar merament tècnica, però per nosaltres toca un dels fonaments més profunds del que seria el contracte democràtic: la relació entre l'Administració i la ciutadania.

Aquesta és una llei sobre el dret a una bona administració, que no ha de ser només una expressió jurídica; és una manera de fer democràcia. Per tant, deia, és molt més que una actualització tècnica, i és una aposta política per una administració pública que torni a ser un espai de confiança, de proximitat i, sobretot, de drets, i que no generi frustració o desafecció.

Quins són els valors institucionals que configuren aquest canvi cultural necessari en el model? Jo en destacaria quatre. En primer lloc, la digitalització, que havia de servir per apropar l'Administració a la gent, massa sovint el que ha fet és allunyar-la. Aquesta llei diu clarament: «La cita prèvia no pot ser obligatòria; ha de ser un dret de la ciutadania.» La cita prèvia pot ser una eina útil per millorar l'atenció, però mai pot ser un filtre per excloure a ningú. La tecnologia ha d'ampliar drets, no ha de restringir-los.

En segon lloc, el dret a un llenguatge clar i comprensible. Massa sovint, l'Administració parla un llenguatge que sovint la gent no entén. I no parlem d'idiomes. El dret a ser entès és també el dret a ser tractat amb respecte i amb dignitat.

I, en tercer lloc, al mateix temps, introduïm també el dret a una prestació proactiva i personalitzada dels serveis públics. Un dels punts més innovadors i valents d'aquesta llei –deia el diputat Albert «el dret a l'error»–, doncs, és aquest dret de les persones a rectificar els seus errors davant de l'Administració. Per tant, aquesta llei el que proposa és un canvi de mirada: de la sospita a la confiança. Per tant, això és molt més que un canvi jurídic; és un canvi polític i és un canvi ètic. Vol dir presumir la bona fe i confiar que la majoria de persones actuen correctament. I també vol dir reconèixer i protegir els empleats i empleades públiques, que treballen amb professionalitat i compromís, que no poden ser penalitzades per errors no intencionats.

I, per últim, una altra innovació important i a la que hem volgut posar especial èmfasi –hi hem participat des dels Comuns– és el dret de les persones a no resultar perjudicades per aquests errors administratius, sobretot en els casos en què parlem de prestacions bàsiques. Quantes vegades hem vist famílies obligades a retornar una ajuda que van rebre per error, tot i haver actuat de bona fe? Aquesta situació és inacceptable. A partir d'ara, si l'error és de l'Administració, la persona no n'haurà de pagar les conseqüències. És un missatge clar: l'Administració ha de ser exemplar, no infal·lible, i quan s'equivoca, ha d'assumir-ho amb responsabilitat, no traslladar el pes sobre els i les més vulnerables.

Tots aquests canvis s'articulen al voltant d'un concepte essencial: el principi de confiança. Confiança entre Administració i ciutadania, però també entre les institucions, entre nivells de govern i entre persones, perquè una administració que confia és també una administració que fa confiança a la seva gent. I això genera respecte, genera cooperació i, sobretot, genera sentit de pertinença.

En un moment en què la desafecció política creix, aquesta llei és una eina, precisament, per combatre-la, perquè la gent torni a confiar en les institucions veient a la recíproca que les institucions confien en la gent. Perquè la desafecció no és neutra; és el millor terreny per a qui diu que l'Estat no serveix, que les polítiques públiques són ineficients i que cadascú s'ho ha de muntar pel seu compte.

Nosaltres diem el contrari: que una administració forta, justa i humana és el cor de qualsevol democràcia; que sense serveis públics només hi ha desigualtat, i que l'atenció, la cura i la confiança són antídots contra el cinisme i la desconexió política i els populismes d'extrema dreta.

I vaig acabant. També vull destacar que aquesta llei, en primer lloc, neix de les recomanacions del grup d'experts, del CETRA, i que és una llei d'acord i de consens, signada per tres grups que representem sensibilitats diferents, sí, però que compartim un mateix compromís: enfortir el servei públic.

Quan una persona pot anar a una oficina pública i és atesa amb respecte, amb claredat, amb empatia, això també és democràcia. Quan una persona pot rectificar un error sense por, això també és democràcia. Quan l'Administració reconeix un error propi i el corregeix, això és democràcia madura.

Aquesta proposició de llei parla, en el fons, d'una democràcia quotidiana, propera, que té cura. Des dels Comuns defensem aquesta llei perquè reivindica la confiança com a base de la política, i les persones, com a base del servei públic. Perquè sabem que, quan el servei públic funciona, la democràcia també funciona, i quan aquesta es fa amable i propera, es sent com a pròpia. Ningú pot desmantellar-la. El bon govern garanteix drets.

Salut i bon treball.

El president

A continuació, els grups parlamentaris no proponents es poden posicionar. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Diputats... Permetin-me començar dient que, per Junts, aquesta llei és important. Parlem de garantir una bona administració –s'ha dit, eh?–, més humana, més propera i més clara. I això, en principi, ningú ho discuteix o, més ben dit –ja ho veurem després–, ningú hauria de discutir-ho.

Ara bé, precisament perquè és una llei rellevant, sorprèn que es tramiti per lectura única, sense el debat reposat que mereix una reforma d'aquest abast. Quan una norma incideix en drets com el tracte adequat, la claredat o la responsabilitat pública, cal prudència i temps. Temps per pensar, per analitzar, i, especialment, temps per estudiar que cap punt proposat no contradigui algun principi. Hi insisteixo, les presses no afavoreixen ni el consens ni la bona legislació.

Aquesta proposició de llei pot ser una oportunitat –de fet, pot ser una gran oportunitat– per convertir bones intencions en drets efectius. Perquè la bona administració no és només una manera de gestionar; és una manera de respectar, de respectar els altres, de respectar-nos entre nosaltres.

De fet, a Europa, l'article 41 de la carta dels drets fonamentals parla d'escoltar, parla d'entendre i de decidir amb claredat. De fet, els països nòrdics, amb qui sovint molts de nosaltres ens emmirallem, recorden que, quan la gent no entén l'Administració, la democràcia es debilita.

Valorem, per tant, avenços com la fi de l'exigència de la cita prèvia –i, de fet, molta gent des de casa deu pensar: «Per fi! Ja era hora!»– o el dret a una atenció comprensible i respectuosa.

Però també cal analitzar amb cura els articles que introdueixen novetats sobre la responsabilitat dels empleats públics i la gestió dels errors administratius. No és una qüestió gens menor. De fet, cal assegurar que la bona fe no serveixi mai per diluir la responsabilitat, i que els ciutadans més vulnerables continuïn plenament protegits davant l'error administratiu.

Ens preocupa, sobretot, la rapidesa amb què es vol aprovar. Fa pocs dies es va retirar una tramitació ordinària d'aquest mateix text, i ara es demana validar-ne una versió accelerada, *a priori* sense cap urgència social o jurídica evident. I entenem, des de Junts, que és molt legítim demanar temps per fer bé les coses.

Si aquesta llei parla de confiança, transparència i bona administració, potser que comencem aplicant aquests valors des del procediment. Obrim el debat, incorporem les veus de professionals, de les entitats socials, de les entitats de les persones grans, de les entitats de les persones amb discapacitat. Es pensen que tothom interactua de la mateixa manera amb l'Administració pública?

De fet, també esperem que tot plegat no sigui per fer propaganda o alguna mena de càlcul electoral de cara a l'acte que hi ha previst el proper 3 de novembre. Suposo que alguns ja m'entenen. De fet, Junts tenim molt clar que la nació catalana el que necessita és un govern i una administració més clars, més valents i més responsables. I això només s'aconsegueix amb rigor, amb diàleg social i polític i amb confiança. El que cal és que generin confiança, que no en generen gaire.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui estem parlant d'un assumpte molt important com és l'Administració, la bona administració, i el règim jurídic que vertebrava aquesta Administració a Catalunya.

Des d'aquesta visió i aquesta perspectiva, el Grup Popular li dona una gran transcendència, a aquesta proposta, perquè el que estem substanciant avui aquí no és el contingut material d'aquesta, que sí que condiciona el tipus de tràmit que ha de tenir, sinó si aquesta proposta tramitada pel procediment de lectura única es circumscriu al que estableix l'article 138 del Reglament del Parlament de Catalunya, en el que estableix com a requisits materials que es pugui utilitzar quan per la seva naturalesa o simplicitat del text ho justifiqui.

Nosaltres, per molt que el senyor Albert digui que són cinc articlets, entenem que aquests articles són d'un profund calat, un calat que regula i altera drets fonamentals, el règim d'operativitat i funcionament de l'Administració, la responsabilitat dels funcionaris públics i el tracte amb els ciutadans.

Per tant, són elements molt importants que requereixen un treball profund, una participació dels grups i també calma a l'hora de poder veure la normativa en el seu conjunt i les alteracions que hi ha respecte a uns altres marcs normatius.

Per tant, des del Grup Popular creiem que afecta drets fonamentals importants dels administrats, de les responsabilitats dels servidors públics, el funcionament intern de totes les administracions públiques que hi ha a Catalunya. I això està molt clar i molt definit en totes les sentències i doctrina del Tribunal Constitucional, i els requisits que estableix per tramitar-se com a lectura única.

I no m'estendré a l'hora de poder valorar-les totes, però sí que em circumscriuré a una que penso que és suficientment important, que estableix que ni la urgència política ni la voluntat de rapidesa són suficients.

Cal una motivació explícita que justifiqui que la naturalesa i la simplicitat de text ho permeten. En aquest cas, no hi ha cap d'aquests condicionaments, igual que tampoc hi ha el condicionament de l'article del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè l'element que s'està canviant són elements substancials.

És cert que la cita prèvia és una cita que pot desaparèixer demà sense necessitat legislativa. Nosaltres veiem favorablement que es consideri la cita prèvia com una opció, no com una obligació.

Aquesta obligació impedeix que molts ciutadans es puguin relacionar amb l'Administració amb la celeritat que requereix. I aquesta cita prèvia com un requisit que moltes administracions estan fent avui en dia establert el que està fent és limitar l'accés als serveis públics als ciutadans i fins i tot a prestacions.

Per tant, per nosaltres la cita prèvia és una opció i no una obligació. I estem d'acord amb que la cita prèvia no sigui en cap cas obligatòria, però estem parlant també del que és la confiança, la responsabilitat dels servidors públics i el dret a l'error.

Naturalment que, si un administrat comet un error, aquest error no es penalitzi com si fos intencionat. Però el que no podem és equivaldre i fer aquest tractament uniforme a tots els funcionaris públics, perquè realment hi ha normatives, hi ha unes responsabilitats que ja han de complir, que no només amb la bona fe és suficient.

Per tant, jo això no ho dic des d'una manera taxativa, però sí que dic que això requereix estudi: estudi dels experts, ponderació, treballar amb unes esmenes que puguem presentar als grups amb temps una ponència. S'està impedit que hi hagi una ponència i un tractament en aquesta llei amb el calat que es requereix i amb el temps que requereixen, perquè els efectes que es produeixen, en aquest sentit, són molt importants.

I, per altra banda, els impagaments indeguts. Escolti'm una cosa: amb aquesta llei, per molt que es digui, quan un ciutadà cobra un impagament injust i indegut, en aquest cas s'estableix un règim pel qual fins i tot pot ser que aquest ciutadà no hagi de tornar aquests diners. Això és contrari, a més, a moltes lleis, també la llei pressu-

postària, sentències del Suprem i del Constitucional, que diuen que el reintegrament de pagaments indeguts és una obligació jurídica que deriva del principi de legalitat pressupostària. Per tant, estem modificant normatives que tenen un marc normatiu que impedeix la finalitat que aquesta normativa persegueix.

Tot això el que fa és aconsellar que no es tramiti com a lectura única, que es tramiti com a procediment ordinari, que tots els grups puguem introduir-hi esmenes, puguem treballar amb les ponències i puguem donar-li seguretat jurídica, a aquesta norma tan necessària.

Perquè vostès parlen i nosaltres considerem que el ciutadà ha de tenir una relació amb claredat i ha d'entendre perfectament el que diu l'Administració. Però per a això es necessiten normes clares que veritablement garanteixin i defineixin bé els drets i deures de tothom i que en cap cas pugui haver-hi un subterfugi pel qual es poden eliminar certes responsabilitats. Ara, també et dic que aquesta llei requeriria, per assolir objectius més ambiciosos, simplificació normativa i agilitzar la normativa més profundament, amb un caràcter molt més integral.

És per aquest motiu que el Grup Popular no està d'acord amb que es tramiti pel procediment de lectura única, i demana que es tramiti pel procediment ordinari.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... La presente proposición de ley al derecho a una atención adecuada y a una buena administración, si bien resulta una mejora de los derechos ciudadanos, utiliza expresiones indeterminadas que pueden generar confusión, como son «atención adecuada», «trato empático» o incluso «buena administración», lo cual demuestra una vez más que la demagogia legislativa ha entrado con fuerza en ciertas formaciones políticas en las que la seguridad jurídica e institucional constituye un valor a la baja.

En este momento actual de profunda crisis en tantos sentidos, la indignación reinante también se canaliza hacia la exigencia de una buena administración pública, que trabaje sobre la realidad desde la racionalidad y con sentido común.

Se ha burocratizado absolutamente todo, y a usted, querido administrado, ya no le basta con rebuscar en su bolsillo hasta el último céntimo para pagarse la hipoteca, el alquiler o la luz; ya no le basta con pagar impuestos y cumplir las leyes, sino que, además, ahora ha de encajar con los cánones ecologistas, feministas, veganos, inclusivos y otras estridencias ideológicas a las cuales nos tiene acostumbrados esta izquierda dirigente que parasita de esta forma el buen funcionamiento de nuestra Administración pública.

A causa de ello y de los interminables chiringuitos, hoy la Administración se ha convertido en un monstruo obeso que consume más recursos de los que la economía puede producir. Ante la falta de planificación, son necesarias reformas urgentes para evitar que el sistema administrativo colapse más de lo que ya se encuentra, como lo confirma el deterioro de los servicios públicos esenciales, como son la sanidad, servicios sociales, docentes o educativos o la justicia.

Es por todo lo expuesto que la confianza del ciudadano en las instituciones no solo depende del cumplimiento de las leyes y de que las personas del sector público actúen de forma honesta y responsable, como así muchas hacen, sino también de que las administraciones sepan transformarse ante los nuevos desafíos, como son el aumento de la inmigración, la crisis económica, el envejecimiento de la población, que reclama servicios y sobreesfuerzo en los servicios públicos, y la digitalización de nuestra Administración. En otras palabras, el diseño de la nueva Administración debe plantearse con una visión y una perspectiva de futuro que vaya más

allà de substituir la ventanilla física per la ventanilla electrònica o de substituir el se-
llo en el paper per el certificat digital.

Estamos de acuerdo con que toda persona tiene derecho a ser atendida presen-
cialmente sin necesidad de cita previa. El abuso de la cita previa sigue siendo hoy
una triste realidad. Podríamos estar también de acuerdo con la reforma en el sentido
del artículo 22, que consideramos positiva en cuanto al derecho al error, que con-
templa los reintegros por pagos indebidos causados por errores imputables única y
exclusivamente a la Administración y que tiene por finalidad evitar los perjuicios
causados a personas vulnerables que han recibido prestaciones sociales con carácter
de subsistencia. Pero entendemos que es preciso regularlo de forma diligente, aten-
diendo al caso concreto, tasando claramente plazos y supuestos.

Se habla en la proposición de ley de la buena administración, recogida en el ar-
tículo 41 de la carta de los derechos fundamentales de la Unión Europea, donde se
confirma que el derecho a una buena administración pública debe entenderse no so-
lamente como uno de los principios informadores de nuestro ordenamiento jurídico,
sino también como uno de los derechos fundamentales del ciudadano como admi-
nistrado que es, derechos fundamentales que le confiere una serie de derechos subje-
tivos como tal, dentro de los cuales destacamos el derecho a la tutela administrativa
eficaz, que sería la antesala del principio de tutela judicial efectiva, y el derecho a
una resolución administrativa motivada y en un plazo razonable. En esta vertiente
no está de más dejar claro que la plaga del silencio administrativo, cada vez más cre-
ciente, es un vicio que asola nuestro sistema y, por lo tanto, constituye una clara an-
títesis de una buena administración.

La buena administración, como se ha dicho, es un concepto indeterminado, es un
concepto paraguas que englobaría cualquier componente deseado de la actividad admi-
nistrativa: transparencia, eficacia, eficiencia, concreción, claridad o sencillez en la co-
municación por parte de la Administración. La buena administración es un estándar de
conducta que ofrece al administrado seguridad jurídica, en línea con la existente en el
ámbito privado, que es lo que sería la diligencia de un buen padre de familia en el ámbi-
to civil o la diligencia de un ordenado empresario en el ámbito mercantil.

La Administración pública es clave para la democracia. Una buena administración
pública trae consigo la necesidad de proceder a permanentes procesos de reforma y
mejora, donde la calidad, la eficacia y el servicio puedan brillar con luz propia. Pero
siento decirles aquí que esta buena Administración nunca podrá llegar de la mano de
quienes están fomentando su colapso vía inmigración masiva irregular o bien de los
que están fomentando su desfallo vía reparto de soles, lechugas y chistorras.

Muchas gracias.

El president

El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular renuncia a fer interven-
ció en aquest punt de l'ordre del dia. I, per tant, té la paraula per posicionar-se, en
nom del Grup parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Amb aquesta proposició de llei, teòricament, pretenen garantir el dret del ciutadà
a una atenció adequada davant d'una administració cada cop més hermètica i buro-
cratitzada. El terme «tràmit administratiu» equival per a molts a un repte difícil de
superar: que si formularis, que si cites prèvies, finestretes que no responen, correus
que no arriben, silencis que no saps com interpretar. Aquestes dificultats fan que els
ciutadans acabin desistint del seu dret o propòsit, perquè no tothom té ni el temps ni
la paciència ni els diners necessaris per sortir-se'n.

Ofegada per protocols, burocràcia i pantalles digitals, l'Administració pública
catalana s'ha anat distanciant progressivament del ciutadà. La cita prèvia, que es va
implementar prometent major eficiència i reducció en les esperes, ha esdevingut un
entrebanc. Milers de catalans s'han sentit exclosos i desatesos.

La llei que avui pretenen modificar ja reconeixia el dret a una bona administració: educada, responsable, conseqüent i no punitiva amb el ciutadà. El problema no ha set la llei, sinó la incapacitat dels diferents governs per desplegar-la.

Quantes ajudes s'han denegat per mers errors en formularis? S'han iniciat mesos de reclamacions i fins i tot s'han aplicat sancions contra el ciutadà que havia comès l'errada. Un protocol ben diferent del que s'aplica als organismes que depenen de l'Administració, com la DGAIA, on errors garrafals i milionaris no han tingut conseqüències.

El dret a reclamar dels ciutadans no pot ser un circuit de tortura administrativa. Tenim el deure d'escoltar, de rectificar, de respondre. Cal recordar que és l'Administració la que treballa i serveix el ciutadà, no a la inversa, i massa sovint sembla el contrari. L'Administració ha de tolerar el dret a l'error. No es pot sancionar automàticament el ciutadà, a qui cada cop s'exigeixen més coneixements i habilitats per interactuar amb les institucions.

Ens van dir que la digitalització resoldria la majoria de problemes, que era un sistema més ràpid, àgil i accessible. Però la realitat ha set tota una altra. Avui la digitalització és la barrera arquitectònica que impedeix accedir en igualtat de condicions als tràmits burocràtics. Molts ciutadans no saben o no poden fer gestions en línia.

Hem perdut la proximitat, el tracte humà i la vocació de servei. Quan un procediment s'endarrereix injustificadament, quan una ajuda s'atura per negligència o quan un ciutadà perd un dret per culpa d'un error informàtic, l'Administració ha de respondre. No n'hi ha prou amb un «em sap greu»: ha de reparar el dany, indemnitzar, compensar el ciutadà a qui ha agreujat amb la seva ineficiència. Els treballadors públics necessiten eines i formació, sí, però també cultura institucional. Cal millorar el respecte, el compromís, la responsabilitat vers el ciutadà. No podem maltractar els usuaris amb cues, cites, formularis, telèfons que es redirigeixen o es penegen, webs que fallen; no podem permetre que expliquin la seva vida cinc cops en diferents departaments abans de trobar una solució al seu problema.

El problema és que vostès condicionen la introducció de millores en el servei i atenció ciutadana a l'exempció de tota responsabilitat de l'Administració en cas d'accions o omissions negligents, i no hi estem d'acord. Per això ens hi abstindrem. Part d'aquesta proposta va encaminada a perdonar deutes a qui ha cobrat prestacions indegudes, a fer els ulls grossos davant possibles males praxis de l'Administració. O sigui, com en el cas de la DGAIA, no pagaran els extutelats, no pagarà l'Administració; ho pagarem el conjunt de catalans. I, creguin-me, n'estem ben tips, de pagar, tips de pagar el preu d'ineptituds polítiques i d'astúcies i fraus. Prou.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única, i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 71 vots a favor, 26 vots en contra i 32 absències.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple.

Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant d'esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat que finirà el divendres 24 d'octubre a les dotze del migdia.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la repressió exercida contra dones menors d'edat pel Patronato de Protección a la Mujer entre 1941 i 1981

252-00013/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la repressió exercida contra dones menors d'edat pel Patronato de Protección a la Mujer entre 1941 i 1981. (*Remor de veus.*) Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –silenci, si us plau–, pel Grup Parlamentari Comuns i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Així doncs, a continuació, intervindran, en primer lloc, els tres grups proposants per un temps màxim de cinc minuts. I, en primer terme, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Avui parlem d'una de les ferides més silenciades de la repressió franquista, la repressió de gènere exercida pel Patronato de Protección a la Mujer, una institució feixista que, sota el vernís, el vel de la moral catòlica, va empresonar i torturar milers de dones joves pel simple fet d'haver gosat ser lliures. I avui, al Parlament, tenim entre nosaltres dones que van sobreviure a aquell infern, dones també que acompanyen com a grup de suport les dones represaliades. Maria, Marióna, Roser, Pilar, Meritxell, Anna Maria, Rosa, benvingudes. Us volem mirar als ulls i dir-vos amb totes les lletres: moltes gràcies per la vostra valentia, moltes gràcies per trencar el silenci, moltes gràcies per transformar el dolor en memòria democràtica i per persistir fins que el país finalment us escoltés.

Aquest Patronato de Protección a la Mujer del règim franquista durant quaranta anys va controlar i castigar la sexualitat, la llibertat i la dissidència de les dones, aquelles que considerava dones, noies «descarriades», que eren denunciades pels guardians de la moral, fossin membres relacionats amb l'Església, familiars, coneguts, veïns i en centres que eren dirigits per congregacions religioses que cal mencionar, perquè en tenen la responsabilitat: Adoratrices, Hermanas de la Caridad del Buen Pastor, Oblatas, Trinitarias, Terciarias Capuchinas, Cruzadas Evangélicas. I aquella repressió de gènere s'ha de reconèixer com el que és, que és violència d'estat, coordinada per un ministeri, el de Justícia, i per la Sección Femenina, amb la complicitat activa de l'Església catòlica, que buscava, com deia, domesticar els cossos i doblegar les voluntats amb càstigs físics, amb humiliacions constants, robatori de nadons, treballs forçats i altres violències.

Però després d'aquella violència en va venir una altra, que és la del silenci del règim del 78. I les dones recloses pel *patronato* van ser condemnades a un segon càstig, el de l'oblit. Ni veritat, ni justícia, ni reparació. I per això avui, des del Govern, des del grup republicà, volem demanar perdó per la part que ens correspon. Perdó per l'oblit institucional, per haver trigat dècades en reconèixer aquesta violència. Perdó perquè les institucions no han actuat amb la diligència deguda per investigar ni per reparar.

I aquesta comissió d'investigació que proposem tres grups vol ser el primer acte de reparació. I remarcuem «d'investigació», no d'estudi; no volem només descriure, volem esclarir. Volem formular recomanacions de reparació que esperem que puguin ser tant simbòliques com materials. I perquè quedi clar: aquesta comissió no busca revenja, sinó restituir dignitat. És una qüestió de veritat, de justícia, de garanties de no repetició; aquests són els tres pilars fonamentals del dret internacional de drets humans. I, si Irlanda ha estat capaç de fer-ho, Catalunya, que té una tradició democràtica i feminista arrelada, no pot mirar tampoc cap a una altra banda.

Per això avui demanem a totes les forces democràtiques i d'arrel antifeixista d'aquest Parlament que se sumin a aquesta petició de les supervivents i del grup de

suport per crear aquesta comissió d'investigació. També per permetre que, amb posterioritat, el pla de treball inclogui com a compareixences totes les persones, congregacions, qui sigui, que hagin tingut una responsabilitat en aquesta institució.

I al mateix temps, companyes, segurament avui sentirem alguns grups parlamentaris –els de sempre– que aprofitaran aquest debat per recórrer als seus atacs habituals al feminisme, a la memòria històrica... Els mateixos que diuen defensar la llibertat són hereus polítics d'un règim que empresonava les dones per fer-se petons en públic o portar la faldilla massa curta; són els mateixos que avui neguen la violència masclista i porten a les seves files multitud de maltractadors.

Però nosaltres sabem que no, que fer memòria no és reobrir ferides, que fer memòria és contribuir a sanar-les. I aquest Parlament, que ha condemnat la repressió franquista moltes vegades, avui fa un pas més i reconeix la seva dimensió de gènere, aquesta repressió de gènere del franquisme, que buscava no només doblegar un poble, sinó també dominar les dones.

Que aquesta comissió, doncs, sigui un espai per reconèixer la vostra lluita, la lluita de les dones represaliades pel *patronato*, pel dret a la memòria, pel dret a la reparació; un espai on restituir la vostra dignitat i un espai on la societat catalana, finalment, us digui que no esteu soles, que mai més en l'oblit i que no es pot construir democràcia sobre l'oblit de la repressió de les dones. Mai més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, companyes de l'agrupació de represaliades pel Patronato de la Mujer... Benvingudes a aquesta casa.

Hem trigat a poder portar aquesta creació d'una comissió d'investigació aquí al Parlament, però ho tenim. I, com ja ha dit la diputada d'Esquerra, la Tània Verge, és i volem que sigui un primer exercici de perdó i un primer exercici de reparació que esperem que per a vosaltres tingui sentit. Perquè el perdó i la reparació només tenen sentit quan les persones que necessiten aquest perdó i el demanen, aquesta petició de perdó, i necessiten aquesta reparació, la reconeixen. Llavors, esperem que no sigui un exercici buit; esperem que sigui un exercici, una comissió d'investigació rigorosa, on es tracti tot el que s'ha de tractar, on es pugui parlar tot el que s'ha de parlar i on pugui venir a comparèixer tothom que ha de venir a comparèixer.

Ja s'ha explicat tot el que ha fet el patronat, però jo crec que és important posar sobre la taula que potser fins fa poc moltes de les diputades i els diputats que estem a aquest Parlament gairebé ni sabíem de l'existència del Patronato de la Mujer. Segurament no sabíem l'abast que havia tingut, la repressió que s'havia exercit a través d'aquesta institució, com milers i milers i milers de nenes i de noies eren tancades, allunyades de les seves famílies, del seu entorn, a vegades fins i tot amb la col·laboració de les seves famílies, quan, per exemple, els hi negaven la seva condició LGTBI i injustament les posaven també a disposició d'aquest càstig i aquesta repressió. Tot això durant molt de temps es va viure i es va patir en silenci, i no hi va haver una articulació, no hi va haver una organització. I, de fet, fins molt molt molt avançada aquesta restauració de la democràcia no se n'ha parlat obertament. I si se'n parla obertament és gràcies a vosaltres –gràcies a vosaltres–, que us heu trobat, que us heu organitzat, que també us heu adonat que moltes de les que van passar per allò estan arribant a una edat que ja no podrien tenir accés a aquesta reparació, perquè moltes són ja molt grans. De fet, n'hi ha algunes que segurament han mort esperant aquest exercici de reparació. Per tant, hem de reconèixer que arribem tard, però que hi som.

Però és bo posar sobre la taula que aquest *patronato* va funcionar fins al 1985. Perquè a vegades, quan parlem d'aquesta repressió que va haver-hi en el règim franquista, donem per fet que quan va morir el dictador es va acabar, això. I això no es va acabar l'any que va morir el dictador; això es va acabar, formalment, el 1985. Però després va haver-hi un traspàs de tota aquesta política d'atenció a les noies i a les dones «descarriades»; va passar a les administracions públiques. I cal veure també com va ser aquest traspàs i què és el que va passar llavors.

També cal veure què és el que ha passat des de llavors; què és el que ha passat amb totes aquelles institucions, persones i congregacions que en el seu moment van formar part del mecanisme de repressió del *patronato* i que després han continuat treballant, han continuat funcionant, s'han dedicat a d'altres qüestions, a d'altres objectius, moltes vegades encara relacionats amb el treball amb els menors d'edat i que fins i tot reben subvencions públiques. Llavors, és important que sigui un espai on també es pugui parlar d'això, on també puguin venir a explicar què és el que va passar i què és el que s'ha fet des de llavors i quina és la situació ara.

Hi ha hagut alguns intents des de la Confer, per exemple, de reparació, o de suposadament reparació, que han estat qüestionats per les mateixes companyes represaliades. Però és important tenir aquest context i poder-ho treballar amb profunditat en aquesta comissió d'investigació.

Jo no puc deixar de pensar..., i amb relació a les esmenes presentades a la comissió d'investigació dels delictes de pederàstia a l'Església que vam fer la passada legislatura i que va acabar abans de que poguéssim tenir conclusions, però que va tenir un primer resultat, que va ser la llei d'imprescriptibilitat dels delictes de pederàstia, que s'està tramitant ara mateix al Congrés dels Diputats. Crec que va ser un primer exercici de reparació molt important, però que va ser incomplet. I les mateixes víctimes ens ho feien arribar, perquè no va anar a parlar allà tothom que hi havia d'anar a parlar. Esperem que no ens passi això. Esperem que tinguem un pla de treball, unes compareixences, uns testimonis, uns experts que ens ajudin a tenir una bona foto, que ens ajudin a fer les recomanacions i, a més a més, en paral·lel, que treballem amb la llei de memòria democràtica perquè s'inclogui també i es treballin totes les esmenes presentades per l'agrupació de represaliades.

Jo crec que és important esmentar que ara estem sentint molts..., estem veient articles, estem veient programes, hi han documentals, documentals que han tingut un important impacte, no?, com *Els buits*, on la Mariona, que ens acompanya, parla amb la seva filla i explica tot el que li va passar, i que ha tingut reconeixements, nominats als Gaudí i nominats als Goya, als premis Biznaga de Plata de Màlaga... Que tot això que s'està movent ha d'arribar aquí al Parlament.

Jo vull donar les gràcies als grups que han presentat esmenes, els grups amb els que hem pogut treballar per arribar a un acord. Crec que és molt important que aquesta comissió d'investigació surti amb un ampli suport de totes les forces democràtiques i antifeixistes d'aquest Parlament. I vull agrair aquesta bona disposició i també que a partir d'ara ens ho prenguem totes amb un compromís ferm de fer que aquest exercici de reparació no sigui buit i arribi on les companyes volen i necessiten.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, també, diputada. El darrer dels grups proposants és el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, diputats, diputades, però sobretot a les supervivents que avui ens acompanyeu. Sé que algunes van estar ahir a Madrid davant de la Comissió d'Igualtat del Congrés i, tot i això, avui sou aquí. Moltes gràcies. Us vull agrair el coratge immens

de treure a la llum, de parlar sobre aquest tema on tantes van ser obligades a callar al seu dia.

Com a societat tenim un deute històric amb vosaltres, perquè el Patronato de Protección a la Mujer no va ser només un instrument repressiu del franquisme; va ser la institucionalització d'un règim de gènere, d'un règim de classe que convertia les dones, especialment les dones joves, les pobres, les rebels o simplement les dones lliures, en objectes de control estatal i de control eclesiàstic. Era al cor del nacionalcatolicisme, la fusió entre l'Església i l'Estat. Amb una mateixa mà castigava, empresonava, robava criatures, identitats i robava vides.

Però del que parlem avui no és només d'una història llunyana; és una història viva, perquè el dolor continua present. Parlem d'una repressió sistemàtica que va afectar milers de noies que no havien comès cap delictes, i encara avui moltes d'aquestes dones arrossegueu seqüeles físiques, emocionals i econòmiques.

Però jo crec que encara més terrible que les parets dels centres van ser les parets del silenci, aquest silenci eixordador, el silenci de l'Estat, que mai ha jutjat els responsables. També el silenci de l'Església, que mai ha demanat perdó; han fet algun acte simbòlic, però mai ha demanat perdó. Però també el silenci d'una societat que va preferir mirar cap a una altra banda. El silenci forçat de les víctimes, condemnades a sentir frases que resumeixen tota aquesta crueltat patriarcal del règim: «Alguna cosa devies haver fet perquè et tanquessin, oi?» Aquesta frase no només culpabilitzava, sinó que perpetuava la violència i convertia les víctimes en culpables del seu propi patiment.

I és per això que no podem parlar només de responsabilitat històrica del franquisme. Hem de parlar de la responsabilitat de l'Estat actual, que va heretar aquelles estructures, que les va tapar, que en molts casos va permetre la seva continuïtat. Recordem-ho –ho ha dit abans la Susanna–: el *patronato* es va dissoldre formalment el 1985. Les congregacions religioses que regentaven aquells centres han mantingut relacions institucionals i privilegis fins avui mateix. El nacionalcatolicisme no va desaparèixer. Es va transformar i continua operant en les estructures actuals de poder i de control sobre els cossos de les dones.

Per això, aquesta comissió és una obligació democràtica. Aquest Parlament i aquest país ens hem de sentir interpel·lats. Si les dones que hi van passar, pel *patronato*, continuen amb el dolor dins del seu cos vol dir que aquest país encara no ha complert el seu deure. És cert que la llei de memòria democràtica que actualment tenim en ponència ha de ser l'instrument jurídic que permeti obrir aquest procés de veritat –de justícia, de reparació. I aquesta comissió d'investigació és part indissociable d'aquest camí. No es tracta de que revisem el passat, sinó de que activem mecanismes de garanties de no repetició, perquè la reparació feminista no és un gest, sinó que és un dret que tenim totes; hem de poder accedir-hi.

Acabo. No parlem de fantasmes. No parlem de figures històriques. Parlem de dones, de dones de carn i ossos, que avui algunes d'elles són aquí, que viuen entre nosaltres, que carreguen un dolor que no és personal, sinó que és polític. És un dolor polític. No estem parlant de memòria històrica, sinó de memòria viva, insubmissa. I aquesta memòria ens obliga. Avui, aprovant aquesta comissió, decidim si aquest Parlament és capaç de trencar aquest pacte de silenci que ha protegit botxins i que ha condemnat les víctimes a aquest silenci.

Des de la dignitat, des de la justícia i també des del feminisme, aquesta comissió ha de ser aprovada com l'inici d'un procés de veritat i reparació per a totes les que mai van deixar de resistir, encara que molts les volguessin callades. Així que, per part de la CUP, moltíssimes gràcies per ser aquí, per haver resistit i per fer possible avui aquí que tirem endavant aquesta proposta de creació d'una comissió d'investigació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, intervindrà el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per defensar les esmenes presentades, per un temps també de cinc minuts. I té la paraula, per part del Grup Parlamentari PSC i Units per Avançar, la diputada Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Bona tarda, vicepresidenta. Membres de la Mesa, diputades i diputats, representants de les dones represaliades pel Patronato a la Mujer que avui ens acompanyeu... Avui aquest Parlament afronta un d'aquells moments que donen sentit a la política. Parlem de dignitat, de memòria i de país. Amb la creació d'aquesta comissió volem reconèixer i reparar una de les ferides més profundes i menys explicades del nostre passat recent: la repressió exercida contra milers de dones que van ser internades al Patronato de Protección a la Mujer durant la Dictadura franquista.

Aquelles dones van ser víctimes d'un sistema que va voler controlar-les i anul·lar-les. Eren joves, moltes d'elles menors d'edat, que van ser empresonades o tancades en centres per motius purament morals o polítics, com anar a manifestacions, mostrar simpaties antifranquistes, o tan arbitraris com portar una faldilla curta, enamorar-se o, simplement, voler ser lliures. Se les va sotmetre a humiliacions, a càstigs físics i psicològics, a la pèrdua de la seva identitat i, en molts casos, a l'arrencament dels seus fills. Se les va condemnar al silenci i a l'oblit.

Avui aquest Parlament els hi diu que no estaven equivocades per voler ser lliures, que el que van patir no va ser culpa seva, sinó fruit d'un sistema repressiu que va convertir el control del cos i de la vida de les dones en una eina de poder. Les seves històries ens interpel·len encara, perquè el dolor que van viure no s'ha esborrat i perquè moltes d'elles no han rebut encara el reconeixement ni la justícia que mereixen.

Aquesta comissió neix per donar-los veu, per rescatar la seva memòria i per reconèixer el seu sofriment, perquè no hi ha justícia sense veritat i no hi ha democràcia plena mentre hi hagi víctimes que continuïn invisibles. El nostre deure és escoltar-les, mirar-les de cara i reparar el dany que se'ls va causar. No es tracta de reobrir ferides, com s'ha comentat, sinó de guarir-les amb veritat, respecte i dignitat.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar ens sentim profundament compromesos amb aquesta causa. Fa temps que les i els socialistes treballem aquí i arreu per la dignificació de totes les víctimes de la repressió franquista. I ho fem des de la convicció que la memòria no és una mirada al passat, sinó una eina per construir un futur més just i més lliure.

En aquest sentit, la futura llei de memòria democràtica de Catalunya és una eina clau per fer possible una reparació integral. Aquesta norma ens permetrà avançar en la identificació, reconeixement i acompanyament de totes les víctimes de la Dictadura, incloses aquelles que van patir la repressió del Patronato de Protección a la Mujer. És una llei que ens convida a mirar de cara la nostra història, a reparar el dany causat i a garantir que cap vulneració de drets humans quedi mai més en silenci. I aquesta comissió serà, sens dubte, un pas més en aquest camí col·lectiu de veritat, justícia i reparació.

Aquesta comissió haurà de treballar amb serenor, amb sensibilitat, però també amb fermesa. Ha d'escoltar els testimonis, analitzar documentació, comprendre l'abast d'aquella repressió i proposar mesures concretes per reparar-la. Però sobretot ha de ser un espai de reconeixement col·lectiu, on la societat catalana digui clarament que aquelles dones van ser víctimes d'una injustícia i que la seva experiència mereix respecte, empatia i record. Avui el Parlament de Catalunya diu «prou» al silenci, diu «prou» a l'oblit. Diu que la memòria de les dones importa i que el país que volem construir no pot girar l'esquena al dolor dels qui van patir per defensar la seva llibertat.

En nom del Grup Socialistes i Units per Avançar, volem expressar el nostre suport ferm i el nostre compromís de treballar amb rigor, amb empatia i amb la mà estesa al consens, que aquesta comissió sigui un instrument per restituir la dignitat de les víctimes i per reafirmar el valor de la veritat com a fonament de la democràcia. Els i les socialistes hi serem, com sempre, al costat de la veritat, de les víctimes, perquè creiem que sense memòria no hi ha democràcia. Per això, hi votarem a favor. Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris s'hi puguin posicionar. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, és la primera vegada que parlo des d'aquest faristol, i la veritat és que fa respecte, però és molt gratificant fer-ho per fer suport a la Maria, a la Mariona i a tantes altres dones valentes que us heu atrevit a trencar el silenci per denunciar tota la violència que va patir sota la tutela del Patronato de Protección a la Mujer.

Aquest patronat va ser una de les eines més perverses de control moral i social sobre les dones. Sota el pretext d'educar, de redimir o de protegir, el que realment feia era castigar, silenciar i sotmetre. No parlem de delinqüents; parlem de noies joves, sovint menors d'edat, que no havien comès cap delictes, però que van ser empresonades *de facto* per pecar, per no encaixar o per voler ser lliures. Se les tancava per haver quedat embarassades fora del matrimoni, encara que fos producte d'una violació; per estimar una altra dona; per haver anat a una manifestació; per haver-se barallat amb la família, però també per portar faldilles curtes, per fumar, per besar-se en públic, per ser rebels. No calia... A això se li deia «dones caigudes», així. Però és que lo fort és que ni tan sols calia haver caigut, sinó que n'hi havia prou amb que consideressin estar en risc de caure. Vaja, que qualsevol excusa servia per segrestar-les de la vida.

Totes aquelles faltes, que en un home es consideraven anècdotes o fins i tot virtuts, en una dona eren motius de reclusió. Sense delictes, sense un judici on poder-se defensar, sense garanties, sense condemna per saber com a mínim fins quant temps t'havies de quedar allà, sense cap dret. El pecat es convertia en delictes, però només si eres dona.

I, un cop a dins d'aquests centres, res que les distingís d'una presó: privació absoluta de llibertat, comunicació i silenci com a forma d'aïllament, oració obligatòria per redimir els pecats i treball com a forma d'explotació. I, a més, havien de patir humiliacions, vexacions, violència psicològica i física. Els hi prenien els nadons, perquè evidentment eren fruit del pecat i, quan no aconseguien reeducar-les, a través de totes aquestes tècniques, les internaven en centres psiquiàtrics, on se les sotmetia a electroxocs i tractaments amb insulina per fer-los perdre la memòria o anul·lar la seva voluntat.

Això no és només repressió; això és una violació flagrant dels drets humans. El que va passar en aquells centres no era..., no va ser cap excepció ni cap anècdota. Va ser un exemple claríssim de violència masclista institucional, una repressió específica, sistemàtica i estructural contra les dones, especialment sobre aquelles que no es conformaven amb el rol que el franquisme els hi havia assignat. La funció d'aquells centres era protegir-les. Però, protegir-les de què? Protegir-les de qui? De la seva pròpia llibertat, de la seva autonomia, de la seva sexualitat? La realitat és que el *patronato* era una eina del règim per aconseguir la submissió femenina i el control patriarcal del cos i la conducta de les dones.

I no podem oblidar que això es va produir durant dècades, també durant la Transició. Mentre aquest país intentava recuperar la democràcia, moltes dones continua-

ven tancades, sense veu, sense justícia i sense reconeixement. I encara avui continuen oblidades, perquè les dones han estat les grans oblidades de totes les memòries. I aquest oblit, aquest silenci és també una forma de violència.

Per això, avui no només parlem d'una comissió d'investigació. Parlem de justícia històrica. Parlem de memòria democràtica amb perspectiva de gènere. Parlem de feminisme en el sentit més profund i més polític del terme. És hora d'escoltar les supervivents. És hora de mirar-les als ulls i de dir que no les vam saber protegir abans. És hora de saber els danys que van patir i saber com recuperar i reparar-les, i assegurar, sobretot, que això no es pugui repetir mai més.

Des de Junts per Catalunya donarem suport a aquesta proposta, perquè cada vegada que ens neguem a conèixer la veritat, cada vegada que invisibilitzem aquestes dones i això ho fem des de les institucions, ens convertim en còmplices i perpetuem la violència contra elles. Per les que van ser tancades, silenciades i humiliades; per les que encara viuen amb por i vergonya; per les que no van poder sortir-ne mai; per totes elles, veritat, justícia i reparació.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. En primer lloc, vull adreçar-me a les persones que avui ens acompanyen i, sobretot, manifestar el nostre suport. Nosaltres volem reconèixer el patiment i el dolor que van passar, perquè en aquella època es van dur a terme decisions i pràctiques clarament contràries als valors democràtics i d'emancipació que avui compartim.

Tanmateix, avanço que nosaltres no donarem suport a la proposta de creació d'aquesta comissió d'investigació sobre el Patronato de Protecció..., de Protección a la Mujer. I no ho farem perquè el que avui se'ns porta aquí no és justícia històrica; és una maniobra política per continuar aprofundint en ferides que alguns s'entesten en remenar dia rere dia.

Sembla que els preocupa més el que va passar fa vuitanta anys que el que està passant avui. Mentre s'organitzen comissions d'investigació sobre la repressió a menors durant el franquisme, ara, ara aquí, una menor de dotze anys ha estat agredida sexualment per uns monstres estant sota la tutela de la Generalitat. I aquí ningú ha assumit responsabilitats, més enllà d'una comissió d'investigació (*alguns aplaudiments*), que, a sobre, s'han repartit entre les persones que ostentaven el Govern en aquell moment i les persones del grup que governa ara. Per tant, ja veurem com va aquesta investigació. Jo no hi confio gaire.

I avui, a més, ens porten aquesta proposta. Vostès han convertit la memòria democràtica en un escut per amagar la seva negligència i desviar el focus polític. Nosaltres defensem, com s'ha fet des de la Transició, que es rescabalin i es restitueixin les persones que van patir injustícies durant la Dictadura.

Això s'ha fet ja des dels primers governs d'Adolfo Suárez, i també ho hem debatut i aprovat en aquest Parlament. I nosaltres continuem recolzant el fet que la Generalitat repari i doni suport també a les nenes i dones que van passar per aquestes nefastes experiències.

Això correspon al poder executiu, correspon a la Generalitat, correspon a les seves conselleries. Una altra cosa és que el Parlament ara hagi de tenir com a prioritat aquesta comissió d'investigació, perquè, hi insisteixo, parlant del passat, estem ignorant el present. Un present on, per exemple, la Fundació Resilis, investigada per frau de 4,7 milions d'euros, continua rebent diners públics del sistema de protecció de menors –ho parlàvem aquest matí–, on els treballadors que denuncien casos de

corrupció són amenaçats, i on les víctimes del sistema de protecció no tenen ni veu ni reparació.

I jo em pregunto: de què serveix mirar enrere si no són capaços de mirar al seu voltant? De què serveix quan permeten que menors continuïn sent víctimes sota la tutela de l'Administració? I diran que és molt diferent. Però, mirin, de vegades ens va bé una mica de perspectiva històrica per aturar-nos i qüestionar les nostres actuacions en el present. Per tant, nosaltres defensem que les institucions estudiïn i reparin els casos.

I torno a repetir que això és responsabilitat de la Generalitat. No defensem ara que la prioritat d'aquest Parlament sigui tornar a acabar amb fets ocorreguts fa més de mig segle a través d'una comissió d'investigació, sinó ocupar-nos dels problemes gravíssims que pateixen les nostres nenes, adolescents i joves, i, especialment, aquelles que estan sota un sistema de tutela que s'ha demostrat ineficaç.

Hi ha tants temes del present que mereixerien una investigació del Parlament, tants que estan lligats al dolor de dones que són víctimes d'exploracions i violències de diferents tipus.

I jo també em pregunto: si comencem a obrir investigacions sobre el passat, podríem obrir tots els passats, oi? Però, clar, n'hi han alguns que no els hi interessin.

Mirin, des del nostre grup volem reiterar, amb tota la sensibilitat i el respecte, el nostre compromís amb la reparació moral i material de totes les víctimes. Donarem suport a totes aquelles accions de la Generalitat per impulsar el reconeixement de la seva dignitat, per rescabalar les injustícies i mantenir viva la memòria de les dones que van patir vulneracions dels seus drets. I rebutjarem, com fem avui, totes aquelles propostes que l'únic que busquen és dividir-nos de nou en bàndols que hem deixat enrere.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, president. Jo no sé si hem normalitzat moltes coses, però és que portem gairebé quaranta minuts xerrant sobre uns suposats fets que van passar ara fa vuitanta anys –vuitanta anys, que es diu ràpid– en el Patronat de la Dona.

I, mirin, el més greu és que, durant el transcurs d'aquest debat, els catalans ens hauran pagat en total, a tots nosaltres, més de deu mil euros perquè estiguem aquí parlant de coses que van passar fa més de vuitanta anys i, com diuen, «investigar aquests fets».

Però, clar, havent sentit les..., en fi, tots els discursos que han anat parlant fins ara, doncs, jo em pregunto: no sé exactament què és el que volen investigar, què és el que volen estudiar, si sembla que aquí ja saben perfectament qui són les víctimes, qui són els botxins, i deuen tenir també pensades quines són les condemnes que s'han d'imposar a uns i a altres.

I veient tot això, escolti'm, per què necessiten llavors fer aquesta comissió d'investigació? Doncs els hi explico: perquè això no és una comissió d'investigació; això és una cortina de fum, que és el que necessiten tots vostès en veritat. Perquè, si no fos pel seu comodí de sempre, pel comodí d'en Franco, tots vostès correrien per aquí, conills, davant dels catalans, eh?, conills per la seva incompetència política, que és el que han demostrat ara aquesta tarda.

Perquè, en realitat, a tots vostès, de debò, a cap de vostès els importa el menys mínim la dignitat i la llibertat de les dones. Bé, els importa lo just, no?, per omplir una pancarta el 8 de març de «*Manolo, hazte tú la cena*» i poca cosa més, perquè si realment... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, insisteixo en aquest concepte, que és fonamental en aquest Parlament, que és el decòrum. Continui.

Alberto Tarradas Paneque

Mirin, si a vostès realment els hi preocupés quina és la situació que viuen les dones, parlarien de totes aquelles dones i nenes que viuen a dia d'avui sota el terror, i la por de totes les nenes que viuen criades a barris islamitzats i que viuen sotmeses als seus marits, als seus pares i, en molts casos, també sotmeses a un imam. *(Alguns aplaudiments.)*

El president

Senyor diputat, està fent una vinculació que no és adequada. Continui.

Alberto Tarradas Paneque

Nenes que són obligades a deixar els estudis, que no poden vestir com voldrien, que es veuen obligades a tapar també el seu cos, els seus cabells, fins i tot les seves mans i les seves mirades sota un vel negre per tal de no ser titllades, doncs, de prostitutes o de fornicadores, com hem arribat a sentir. *(Alguns aplaudiments.)*

Tampoc els preocupen lo més mínim les nenes de les mesquites de Salt, que són constantment agredides pels imams per tal d'educar-les. Educar-les en què? Educar-les en la submissió, que és exactament el que significa la paraula «islam».

Tampoc els preocupen les més de mil nenes de les comarques de Girona que viuen sota el risc de patir mutilació genital, segons un informe dels Mossos d'Esquadra. Mutilació genital per part dels seus pares i dels seus parents més propers.

Però, si no els preocupen el més mínim cap d'aquestes nenes, entenc que tampoc els preocuparan les nostres, les autòctones, les d'aquí, que cada dia, quan surten de l'estació de Girona, han de passar amb por entre un congost de MENAs i d'immigrants subsaharians acampats allà, i que pateixen constantment les seves mirades, les seves agressions i els seus tocaments, com va passar ahir *(alguns aplaudiments)*, com va passar ahir mateix quan una noia va ser «toquetejada» per un immigrant subsaharià recurrent. O les nenes en l'autobús, que, quan se'n van a la universitat, pateixen també els tocaments i les agressions sexuals d'un pakistanès de seixanta-quatre anys. I a vostès no els he sentit dir absolutament res de tot això que està passant aquesta setmana a Catalunya. Està passant ara, no fa vuitanta anys.

Mirin, tots vostès han introduït a casa nostra subcultures que denigren la dona, que la sotmeten, que proclamen constantment la seva inferioritat. I no ha estat pas ni el general Franco, ni ha estat l'Església catòlica, ni ha estat el patronat de les dones. Han estat tots vostès, que, per tal de desespanyolitzar Catalunya, han sigut capaços d'entregar-la a l'islamisme, i ara n'estem patint les conseqüències.

Tots vostès, amb el seu feminisme de pancarta i amb la seva obsessió d'acollir aquí a mig Magreb, a mig Orient Mitjà, a mig Àfrica, estan acabant amb la seguretat de les dones i amb la seguretat de tots els catalans. Així que, si a dia d'avui volen fer quelcom per ajudar les dones, jo els donaré només una pista: menys comissions i més deportacions.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, les generalitzacions tendeixen a la deshumanització profunda de determinats col·lectius. Aquí no hi ha grups amorfs; hi ha persones, en aquest país. Té la paraula, per posicionar-se, en nom del Grup parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Entre el 1941 i el 1981, sota el nom suposadament benèvol del Patronato de Protección a la Mujer, es va aixecar una de les estructures més sinistres del franquisme, una màquina d'humiliar, castigar i sotmetre les nenes i dones.

El catolicisme va prendre el poder polític i va intentar imposar autoritàriament els seus criteris morals a la població civil. Moltes joves van ser empresonades sense que se'ls conegués delictes i sense dret a judici. El seu crim? Vestir-se amb llibertat, estimar sense casar-se o prendre les seves pròpies decisions.

No va ser cap error puntual ni efímer. Aquesta dinàmica va formar part del sistema, d'un sistema retrògrad i invasiu que pretenia coaccionar generacions senceres per imposar idees i comportaments. Un projecte d'enginyeria social i moral que pretenia fabricar súbdits obedients i adeptes al règim.

I l'horror no va finir amb la mort del dictador gallec. Quan ja començàvem a votar i es parlava de democràcia consolidada, elles continuaven empresonades, vexades i humiliades. Ni una comissió d'investigació ha obert Espanya, ni una disculpa pública, cap reparació a les víctimes.

Vostès diuen a la moció que el Parlament té el deure de restaurar l'honor de les víctimes, i nosaltres hi estem d'acord. Però no em puc estar de retreure'ls que siguin capaços de veure i denunciar aquella màquina de control moral i no siguin capaços d'adonar-se que vostès li segueixen la petja de molt a prop.

La dictadura de la correcció política que abanderaren també prova d'adoctrinar, de sotmetre i de castigar els dissidents i lliurepensadors; amb mètodes més sofisticats i discrets, certament. De la mateixa manera que el franquisme pretenia fer sentir culpables els qui no combregaven amb el dogma establert, vostès acusen de males persones tots els qui qüestionen les seves polítiques o malden per capgirar-les, i aquest és un terreny molt perillós.

Avui votarem favorablement a aquesta moció, perquè, malgrat no ser partidaris de la creació de noves comissions, no podem obviar el drama que van patir totes aquelles catalanes. Silenciar aquesta part fosca de la nostra història seria imposar-los una segona pena, altra volta immerescuda.

Permetin-me que abans d'abandonar el faristol qüestionï la seva honestedat en aquesta votació, perquè els qui aquí i avui assenyalen i condemnen el poder polític que va assumir el catolicisme durant la Dictadura franquista i la consegüent pèrdua de drets i llibertats són els mateixos que avalen, aplaudeixen i fomenten l'avenç de l'islam polític. Hipocresia pura.

El que va passar fa dècades es reproduïx avui impunement en moltes llars del país. I vostès no només ho toleren; ho defensen. Vergonya. Vergonya em faria dur aquesta proposta al Ple essent com són integrants de la primera formació política que ha obert les portes del Parlament al fonamentalisme i a la misogínia islàmiques. Vergonya.

El president

A continuació, per indicar quin text es posa a votació i les esmenes que s'accepten, intervindrà un representant dels tres grups proposants per un... (*Ester Capella i Farré demana per parlar.*) Sí, senyora diputada...

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Acostuma a ser una pràctica habitual d'alguns grups parlamentaris de continuar assenyalant...

El president

Esperi. Ara, ja.

Ester Capella i Farré

És pràctica habitual en aquesta cambra... Per tant, dic per al·lusions, president, i en virtut del que preveu el Reglament del Parlament de Catalunya, que és una pràctica habitual en aquest Parlament la darrera època, doncs, que determinats grups parlamentaris aprofitin el faristol per assenyalar persones per la seva procedència, pel seu origen, perquè no els hi agrada la fe que professen o no professen. I, per tant, l'as-

senyalament –l'assenyalament– en la història recent de la humanitat va portar a la deshumanització, i es reproduceix amb massa habitualitat.

Per tant, més enllà de que votin favorablement una cosa o una altra, el que s'ha tornat a produir aquesta tarda, primer pel representant de VOX i després per la representant del Grup Mixt..., tornar a assenyalar, tornar a indicar que determinades persones –en tot cas, l'assenyalament el fan els diputats– no són mereixedores d'ocupar ni escons parlamentaris ni són mereixedors de participar de la nostra societat.

Per tant, en aquest sentit, torno a demanar l'emparament de la Mesa, de la presidència del Parlament perquè això no es reproduceixi i que es prenguin les mesures oportunes perquè en aquest Parlament, que és la seu de la sobirania popular, que és la seu del debat parlamentari, la llibertat d'expressió que tenim els diputats i les diputades, que és, diria, il·limitada..., llevat en un aspecte, que és quan hi ha un atac al dret fonamental, a la integritat física i personal de cada un dels diputats que representem el conjunt dels ciutadans de Catalunya.

No ens representem individualment. Hi ha un atac, un assenyament, per generar una determinada resposta en el si del Parlament i en el carrer.

Gràcies.

El president

Vostè es refereix, efectivament, a l'article 233 del Reglament d'aquest Parlament, quan es fa referència a una persona concreta. Jo no he interpretat que hi hagués aquest assenyament concret. En qualsevol cas, el que es produeix és aquesta situació, a què he fet referència anteriorment, de deshumanització. Tanmateix, com que vostè ha fet referència a la diputada senyora Orriols, ara tindrà la possibilitat d'aclarir-ho.

Sílvia Orriols Serra

Sí; agraeixo el torn d'al·legacions que m'ha ofert la diputada d'Esquerra. Suposo que quan parlava de deshumanització...

El president

No, no és un torn, senyora diputada; no és un torn d'al·legacions.

Sílvia Orriols Serra

...es devia referir, m'imagino, a la banalització freqüent que es fa del nazisme i del feixisme en aquesta cambra. I, quan diu que no som mereixedors dels escons que estem ocupant, obvia que aquest és un sistema democràtic i que qui ens col·loca en aquests seients (*remor de veus*) és el ciutadà, no pas la casta política.

Visca Catalunya!

El president

Senyora diputada, aquí s'ha fet una referència concreta. Quan vostè ha parlat de l'obertura de la islamització aquí, amb uns termes absolutament rotunds i severs, si s'ha adreçat a una diputada concreta, que és una diputada legítima d'aquest Parlament, evidentment –evidentment–, això requereix la desaprovació rotunda d'aquesta presidència i de la Mesa. I nosaltres hi hem anat insistint des del principi d'aquesta legislatura: els diputats es respecten tots, perquè tots són representants del poble de Catalunya.

A partir d'aquí, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari Comuns.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Doncs el text que es sotmet a votació és el que els hi hem enviat aquest matí, on s'han transaccionat algunes esmenes, se n'han acceptat d'altres. Ens hem mantingut en que havia de ser una comissió d'investigació i on havia de poder comparèixer tothom, pel que dèiem que ha de ser una comissió d'investigació i per aquest exercici de reparació i també pel que he sentit justament en aquest debat.

Perquè el que sí que aprofundeix les ferides és negar que segueixen havent-hi milers de persones a les cunetes de tot l'Estat espanyol; és negar i votar en contra de totes les lleis de memòria; és tenir com a fundador i president del partit un exministre de Franco que mai va demanar perdó. Això és obrir les ferides. És també aquesta nostàlgia rànica que no poden evitar alguns quan parlen, d'allò d'«*es que con Franco se vivía mejor, con el general Franco*». No: amb el dictador Franco. A veure si són capaços de dir-ho, cosa que nego molt. És també cada vegada que diuen que defensen els drets de nens i nenes, però voten en contra de les comissions d'investigació de la pederàstia i de les lleis que treballen per la imprescriptibilitat d'aquests delictes. Són aquells que voldrien tornar al model de dona que defensava el Patronato de la Mujer, ara anomenat «*tradwives*», mentre fem el dinar i rentem la roba per als nostres maridets a casa i ens fem un vídeo de TikTok. Són aquells que els hi preocupa que tinguem aquí..., gastem no sé quants milers d'euros en debatre això, però no els hi preocupa que el president del seu grup imputi al Parlament les despeses de la perruqueria o de les extraescolars dels seus fills. (*Alguns aplaudiments.*) I són aquells que votaran en contra o a favor d'aquesta comissió d'investigació per negar el franquisme, però que utilitzen la islamofòbia i els arguments deshumanitzadors del nazisme per deshumanitzar ara un altre col·lectiu, en aquest cas les persones de religió musulmana.

Hi poden votar a favor, senyora Orriols –igualment, segurament, no els veurem aparèixer a la comissió–, però no se'ls hi cau la careta. Deshumanitzar un col·lectiu és nazisme.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Acabat el debat, procedim a la votació de la creació d'una comissió d'investigació sobre la repressió exercida contra dones i menors d'edat pel Patronato de Protección a la Mujer entre 1941 i 1981.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la repressió exercida contra dones menors d'edat pel Patronato de Protección a la Mujer entre 1941 i 1981 ha estat aprovada per 109 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei de modificació de la Llei 5/2006, de 10 de maig, del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2006, de 10 de maig, del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge (debat de totalitat)

202-00030/15

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari de Junts, com a grup proponent, per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; bona tarda a tots, president, consellers, i una salutació especial a l'alcalde de Tordera; a l'alcalde de Manlleu; d'Avinyonet; al senyor Joan Martínez, presi-

dent del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, i als senyors Quim Clavaguera i Octavio Gracia, del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona.

Bé, avui suposo que som tots aquí perquè saben que debatem una llei que és important, molt important, per a la pau social d'aquest país i també per a la convivència de tots els veïns, veïnes i ciutadans del nostre país. Potser algú voldrà girar aquest debat entorn de les ocupacions i posar-hi una mica de dosi ideològica. Però, quan parlem d'un edifici ocupat i aquesta ocupació és conflictiva i no permet la convivència i també manlleua la seguretat dels veïns, doncs, estem parlant de pau social.

Avui voldríem parlar, en aquesta llei, d'una segona cosa, i és quan aquesta ocupació es produeix per part d'algun gran propietari, sigui un banc o un fons d'inversió, que no cuida aquesta «vivenda» ocupada, estem aquí, des de Junts per Catalunya, per donar eines a les comunitats de propietaris, a les comunitats de veïns perquè puguin contrarestar aquesta ocupació. No els hi parlarem dels nivells d'ocupació –no cal. Crec que tots tenen les dades molt clares: el nivell d'ocupacions de Catalunya encapçala el rànquing de tot Espanya i també gairebé a nivell europeu, i darrere les xifres hi ha persones. Sempre ho parlem: hi ha persones.

Però també és cert que s'ha acabat aquell relat sostingut que van començar alguns grups d'aquesta cambra parlant d'ocupacions, relacionant-les amb el Robin Hood de rics contra pobres. Jo crec que aquest debat ja s'ha acabat, i som conscients que avui venim a parlar de les dificultats de ciutadans per conviure en pau a casa seva. I crec que això és molt important que ho tinguem en compte, perquè, quan aquests veïns pateixen una ocupació, resulta que no hi ha cap resposta per part de cap administració, i els hi diuen que això poden ser mesos, que poden ser anys. I, mentrestant, qui pateix? Pateix la comunitat de veïns, els ciutadans que sí que compleixen amb les seves obligacions i que tenen dret a aquesta pau social. I és una situació que volem recordar al Partit Socialista que, quan vulguin, l'acabarem, perquè tenen la llei contra les ocupacions que posaria la legislació catalana i espanyola al nivell de tots els països europeus a sobre d'una taula i no la volen tramitar, ni a Madrid ni a Catalunya.

I jo els hi pregunto: i quin missatge volem llançar nosaltres als ciutadans? Que a aquells que sí que compleixen amb les seves obligacions hauran d'aguantar que aquells que no compleixen, aquells que estan fent fets delictius en els seus pisos, que molesten la resta de ciutadans, que els creen inseguretat, a aquests no se'ls hi aplica? Que el ciutadà ha de complir amb les normes, però que n'hi ha uns altres que tenen barra lliure?

Home, jo, sincerament, crec que no viuen en cap escala ocupada, no tenen cap ocupació en els seus veïnatsges i, per tant, no entenen què és pujar amb por a casa seva o què és no dormir. Però, si no ho tenen clar, crec que han de preguntar als seus alcaldes. Els seus alcaldes crec que són la referència –avui ho deia la meua companya Anna Feliu–, són el nervi d'aquest país i són qui realment coneix la situació en els nostres carrers i, per tant, que la ciutadania vol una resposta.

I els hi posaré dos exemples. El primer, l'alcalde de Sabadell, Marta Farrés, del Partit Socialista de Catalunya, que deia l'altre dia a Ràdio Sabadell: «Volem un canvi de normativa que ens permeti actuar de forma àgil. No volem tolerar les ocupacions conflictives i volem que marxïn. Som absolutament contundents amb les ocupacions.» I què farà el Partit Socialista? Deixarà sola la seva alcaldessa i tots els alcaldes de l'àrea metropolitana que demanen eines? I a la CUP també els hi volem dir: venir al Parlament a teoritzar està molt bé, però, quan vostès governen, com a Girona, quan tenen un cas que realment afecta la convivència ciutadana, com és l'edifici Tomàs Mieres o les naus de la carretera de Barcelona, actuen i desallotgen. Tampoc donaran eines al seu alcalde?

Bé, els continguts d'aquesta llei jo crec que són molt senzills –molt senzills–, inclús jurídicament. Demanem que les comunitats de propietaris, en casos d'alteració de la convivència, alteració de l'ordre públic, risc per a la seguretat o realització d'activitats il·lícites, puguin actuar. I crec que en això hi ha un consens generalitzat. Què proposem? Doncs que, quan aquest propietari –banc, fons inversor, qui sigui

que tingui aquest habitatge— no faci el que ha de fer, que és desocupar la «vivenda» i garantir que es podrà conviure amb tranquil·litat, pugui actuar la comunitat de propietaris i, a més a més, a cost d'aquest propietari. Per què? Perquè, si no, cap comunitat de propietaris s'hi posaria. I segona cosa: mesures cautelars. Mesures cautelars de desallotjament immediat o de cessament immediat de l'activitat il·lícita que s'estigui produint en aquell edifici. En definitiva, reforçar la convivència i garantir la seguretat.

I, quan parlem dels drets —vostès han fet fer al Govern una campanya dient els drets dels llogaters que tenen davant dels contractes—, també els hi demanaríem que hi han uns altres drets, que són els que tenen davant d'una ocupació que els impedeix la convivència pacífica. I, per tant, crec que s'hauria d'incloure en aquesta campanya aquesta informació sobre què fer, un ciutadà, davant d'una ocupació d'un immoble.

Bé, voldria donar les gràcies a la consellera Ciuró i a la consellera Cervera i també al Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, que van treballar aquesta iniciativa i que, per tant, Junts per Catalunya recull una iniciativa social. I els hi recordem: aquesta llei —no manipulin— no va contra persones vulnerables; aquesta llei va contra màfies, contra la delinqüència i contra l'ocupació conflictiva.

I, per acabar ja, voldria dir-los dues coses sobre la tramitació d'aquesta llei. En primer lloc, els hi voldria dir que cap grup parlamentari ha presentat una esmena a la totalitat, i això vol dir que tots vostès entenen perfectament que això és necessari. I, en segon lloc, lamentar que no s'ha volgut tramitar ni per lectura única ni per urgència i que, a més a més, Junts per Catalunya presenta aquesta llei el mes de febrer, que tots els seus alcaldes necessiten, i que set mesos després la podem tramitar.

I acabo demanant un prec final: confiança en les institucions. Quan els ciutadans veuen que una administració no respon, perden la confiança en les institucions. I aquesta llei crec que envia un missatge ben clar: les institucions estan al costat de la ciutadania. Des de Junts per Catalunya, evidentment, en aquesta tramitació estem disposats a treballar el text amb tots vostès, perquè, quan les institucions actuen amb decisió, els ciutadans recuperen la seva confiança. I aquesta, com a representants públics, crec que és la nostra obligació: escoltar la ciutadania i donar-li respostes. Per tant, sí a la convivència ciutadana, no a les ocupacions.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Tindran un temps de cinc minuts.

En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora..., l'honorable senyora Ester Capella Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia a tothom. Gràcies, president. Carai, senyora Freixa, sort que no volia parlar d'ocupacions, perquè li ha ocupat gran part del seu discurs.

Però, en tot cas, avui tenim l'oportunitat de tornar a posar el focus en un dels reptes socials més importants que tenim com a país, que té Catalunya, que no és un altre que l'emergència habitacional i l'obligació que tenim de garantir el dret a l'accés a l'habitatge i la construcció del dret fonamental a l'habitatge, que és la porta d'accés i garantia a tots els altres drets. Per tant, d'això vostè no n'acostuma a parlar mai. Però, en tot cas, jo l'hi accentuo i li poso l'accent on toca posar-lo. Per tant, vostè també ha fet una tergiversació de per què és possible avui que es tramite aquesta proposició de llei que vostès han presentat. Es tramita perquè alguns hem volgut que es tramiti. Les cartes sobre la taula, que tothom es despulli i que expliqui què està defensant aquí —què està defensant aquí.

Miri, li diré una qüestió que crec que a vostè ja no li deu sobtar. El que vostès plantegen és solucionar via comunitat de propietaris allò a què l'Administració no dona resposta per incapacitat o perquè no li arriba la queixa, o quan el Codi penal s'ha d'activar algú no l'activa.

Per tant, faig una sèrie de plantejaments que a vostè li vindria bé que els tingués en compte. Primer de tot, quan nosaltres parlem d'habitatge, quan parlem de garantir el dret a l'habitatge, parlem de l'accés a un sostre digne –primera qüestió.

Segona qüestió. Nosaltres ja no parlem d'un bé de mercat, no parlem d'una inversió per fer-hi negoci, ja no parlem de l'especulació. És més, nosaltres, Esquerra Republicana, treballem per construir una qüestió que no és menor, que és treure l'habitatge de la lògica especulativa del mercat. Mentre nosaltres parlem d'incloure, vostès parlen d'excloure. Mentre Esquerra Republicana parla de drets per a la majoria, vostès defensen els drets de minories. Quan nosaltres parlem de respostes a les necessitats habitacionals, vostès plantegen i defensen..., defensen determinades patronals. Vostès, Junts per Catalunya, ja han intentat introduir aquestes modificacions abans; no els hi ha sortit bé. Per tant, que nosaltres permetem tramitar aquesta proposició de llei no vol dir que vostès se'n surtin, que vostès acabin aprovant aquesta proposició de llei. Ja els hi dic.

Per tant, el dret a la propietat comporta drets, efectivament: el dret a gaudir i fruir de la propietat amb els límits que estableix la llei, i al llarg de la història i la transformació social i els canvis socials, aquest dret de fruir, gaudir, doncs, ha canviat. El dret de propietat comporta obligacions. Quines són aquestes obligacions? El manteniment de la finca en perfecte estat, evitar que la finca entri en ruïna. I, per tant, l'Administració, l'Administració pública, té mecanismes per constrènyer i té mecanismes per actuar en nom del propietari. Aquesta és una.

La segona. Evidentment, l'Administració té mecanismes legals quan algú pertorba la pau social, i el propietari té una obligació prioritària, que és defensar la propietat, impedir que hi hagi la pertorbació continuada en el temps de la propietat. I suplir la capacitat del propietari, com vostès pretenen, a través de la comunitat de propietaris és un element que afegeix complexitat i litigiositat a les qüestions.

Per tant, primer de tot, propietari. Els propietaris tenen obligacions, i quan aquests no compleixen les obligacions, l'Administració té elements per constrènyer el propietari perquè faci allò que toca: protegir la propietat i també garantir, doncs, que la propietat es mantingui per a la funció social, que és per viure-hi les persones.

Dit això, i per acabar, el problema de fons, el gran problema de fons que tenim, és l'habitatge, el dret a l'habitatge, l'existència de pisos buits i que hi ha gent que encara no pot accedir a l'habitatge. I aprofito també per subratllar un tema que no és menor. Nosaltres hem proposat, Esquerra Republicana ha proposat molts canvis legislatius per garantir el dret a l'habitatge. Per exemple, regular les pràctiques perverses del mercat immobiliari que fan impossible, o que impossibiliten, o que fan un abús de la possibilitat de regular determinades qüestions, canviant, doncs, el sentit i la finalitat d'un determinat contracte. Estic parlant del lloguer de temporada i el lloguer d'habitatge. O d'acabar amb el frau de llei que corromp la vertadera funció social de la propietat. Què ha fet Junts per Catalunya? Oposar-s'hi. (*Veus de fons.*) No, no, vostès s'hi han oposat, i el que hauríem d'estar fent és mobilitzar tots els pisos desocupats. Per què? Per garantir l'accés a l'habitatge dels joves, per garantir l'accés a l'habitatge de les famílies, per evitar l'ocupació d'aquells que volen pertorbar la pau social i, per tant, garantir l'equilibri de la nostra societat.

Per responsabilitat institucional, senyora Freixa, vostè tot això no ho ha fet. És més, ha fet una defensa tot al contrari del seu enunciat inicial.

Per tant, més altura de mires per assegurar... (*Veus de fons.*) Sí, més altura de mires per assegurar un futur digne per a l'interès general, que és el de tothom i, per tant, no continuar pervertint les obligacions que comporta també la garantia del dret a la propietat, que té garanties, que té legitimitat...

El president

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

Ester Capella i Farré

...acabo, president—, que té obligacions, els propietaris tenen obligacions, tenen drets, que l'Administració preserva, i que les garanties processals existeixen. I vostè aquí avui ha plantejat procediments processals nous i legitimitats que no permet i que no tolera el dret de propietat, entès fins ara...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Ester Capella i Farré

...com a doctrina.

Gràcies.

El president

Tot seguit, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. En primer lloc, saludar una altra vegada... Ja comença a ser un costum que el president del Consell de l'Advocacia Catalana vingui a aquests plens, acudeixi també a comissions i a ponències, lo qual, per a qui ha sigut degà d'un col·legi d'advocats, és una extraordinària satisfacció, que els professionals del dret vinguin a aquest Parlament a donar la seva experiència tècnica. Hem de dir, a més, felicitar també el Col·legi de Barcelona perquè la proposta que ens ha presentat Junts és un *copia y pega* de la proposta que ha fet el Col·legi de l'Advocacia de Barcelona. I, per tant, creiem..., i des del Partit Popular donarem suport a la proposta de Junts de modificació del 553-40 del Codi civil català.

Jo..., perdoni'm, senyora Capella. De veritat es creu tot lo que ha dit? De veritat s'ho creu? Vostè ha anat a una comunitat en la qual estiguin ocupats i que la gent que està vivint allí, amb un infern, amb el seu pis, que són els estalvis de tota la vida, i que no poden marxar, i que tenen tres o quatre pisos ocupats amb tràfic de drogues, amb haver d'acompanyar els seus fills per dintre la seva pròpia comunitat. Vostè s'ho creu, això? (*Alguns aplaudiments.*) Això existeix, eh? I vostè deia que l'Administració pública té capacitat per actuar. Sí, la modificació que es va fer el 2023 aquí en aquest Parlament, que es facilitava als ajuntaments que poguessin fer-ho. Sap quants ho han fet? Cap. No hi ha cap procediment civil presentat instant que es recuperés la possessió, que es desallotgessin aquests... Ni dels alcaldes d'Esquerra Republicana. Cap. Perquè és complex.

I la veritat, escolti'm, aquest és un sistema —és un sistema—, perquè lo que es fa és substituir la legitimació per interposar un procediment per inacció per part d'un propietari. I lo que passa és que també..., a Junts per Catalunya, que no és suficient. Això no és suficient. Mirin, el dret, el dret substantiu, és un engranatge amb el dret adjectiu. I, per tant, necessitem no només aquesta norma; necessitem modificar també altres normes perquè això sigui eficient. Perquè amb això no farem res. Sap per què? Ho debatíem l'altre dia amb el tema dels MASC. Vostè... A la proposició de llei hi ha un requeriment de deu dies. I després què? Ens n'anem a un MASC? Un mes, oferta vinculant, a qui? Un acte de conciliació? Tres mesos perquè me l'assenyalin? Ja podem posar deu dies de requeriment; no servirà de res. Hem d'introduir una intersecció als MASC, a Madrid.

I, mirin, escolti'm, si vostès deixessin de recolzar el Partit Socialista de Madrid i donessin recolzament a les propostes de llei que hi han per poder agilitzar tots aquests procediments del Partit Popular al Congrés dels Diputats, segurament tot això funcionaria. Perquè, ja l'hi dic, amb això és insuficient. Precisament, la proposta del

Collegi de l'Advocacia de Barcelona no només inclou aquesta; n'inclou moltes més, que, a més, moltes d'aquestes estan ja al Congrés dels Diputats. Doncs donin recolzament a les propostes del Partit Popular i deixin de donar recolzament al Partit Socialista i al congelador de Francina Armengol, que té totes les propostes congelades, inclús aquelles que ha aprovat ja el Senat.

Per tant, des del Partit Popular donarem recolzament a aquesta proposició, que ens permetrà, que permetrà, si, a més, aconseguim modificar altres lleis, que hi hagi la legitimació per substitució per part del president de la comunitat de propietaris per poder pacificar una comunitat.

Miri, senyora Capella, no estàvem parlant d'ocupació, no estem parlant d'ocupació avui aquí; estem parlant de convivència, essencialment de convivència, i permetre la convivència entre els ciutadans. I això és la funció que hem de fer: permetre la convivència. Efectivament, és una de les conseqüències de l'ocupació, però avui això és per restablir la convivència en una comunitat de propietaris. I li puc assegurar que són extraordinàriament sagnants, aquelles comunitats en què hi ha uns pisos ocupats i que hi ha uns senyors que hi viuen i que no poden canviar de pis, perquè no els hi permet la situació actual del mercat i tenen d'estar allí, amb els seus fills, amb pisos ocupats. Vagi vostè a veure alguna d'aquestes comunitats i estic segur que canviarà de parer. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, des del Partit Popular hi donarem recolzament. I, escolti, vostè... «Em sembla que això no sortirà.» Doncs, si no surt i els responsables de que no surti són vostès, vagin vostès a veure els ciutadans de Catalunya que es veuen en aquestes situacions.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Bien, Junts presenta hoy a debate esta proposición de ley para aparentar una vez más que se preocupa por el problema de la okupación ilegal en Cataluña, pero su preocupación es fingida o, cuando menos, poco sincera. Ustedes han aprobado aquí leyes que otorgaban derechos a los okupas. Ustedes han votado a favor de la Ley 1/2022, ¿verdad?, que obligaba a hacer a los okupas un alquiler social. Es decir, cuando un okupa pegaba una patada en la puerta y entraba en una vivienda, ustedes le facilitaban un alquiler social. En fin, este despropósito lo ha tenido que tumbar el Tribunal Constitucional; como este, otros preceptos.

Esta proposición de ley se plantea como ampliación y como corrección de la Ley catalana 1/23, de modificación del libro quinto del Código civil de Cataluña, y de la ley del derecho a la vivienda, aprobada también a instancias de Junts. Pero esta proposición de ley vuelve a cometer errores graves, incurriendo en un claro supuesto de inconstitucionalidad por invasión competencial.

Vamos con los aspectos técnicos de la proposición de ley, y yo les quiero destacar tres. En primer lugar, ustedes introducen en el Código civil de Cataluña, como si fuera una novedad, la posibilidad de que las comunidades de propietarios ejerzan la acción de cesación contra las actividades que tradicionalmente se han conocido como molestas, insalubres, nocivas, peligrosas o ilícitas. Bien, está bien, pero esta posibilidad ya se la reconoce, a las comunidades de propietarios, la ley de enjuiciamiento civil, en el artículo 249.1.octavo. Por ejemplo, cuando se refiere al juicio ordinario, dice que se decidirán en juicio ordinario las acciones que la ley reconoce a las comunidades de propietarios cuando no sean exclusivamente reclamaciones de cantidad, entre otras, la acción de cesación. Por tanto, está bien que lo hagan, que lo introduzcan en una norma sustantiva material como es el Código civil de Cataluña, pero esta posibilidad ya la reconocía la ley procesal, es decir, no hay ninguna novedad al respecto.

Segunda cuestión. El problema viene cuando, además de esta acción de cesación, ustedes pretenden otorgar legitimación a las comunidades de propietarios para ejercer la acción de tutela sumaria de la posesión del artículo 250.1.cuarto. Y esto no puede ser. Ustedes lo dicen expresamente. Aquí, en la proposición de ley, dice: «Si l'activitat fos realitzada per un ocupant sense títol i el posseïdor legítim no exercís cap acció per al seu cessament en el termini de deu dies des del requeriment formulat a l'empara del primer paràgraf d'aquest article, la comunitat de propietaris pot exercir l'acció per a la tutela sumària de la tinença o de la possessió de la cosa, en substitució del posseïdor legítim.» Mire, esto –esto– es inconstitucional. Yo creo que lo saben o al menos lo deberían saber, porque están regulando un supuesto de legitimación extraordinaria o legitimación por sustitución. Por tanto, eso solamente puede hacerlo una norma estatal, que son las que tienen competencia para las normas de carácter procesal, que son competencia exclusiva del Estado.

Ustedes saben que la legitimación procesal puede ser legitimación ordinaria, que es –así lo dice el artículo 10 de la ley de enjuiciamiento civil– la que tiene el titular de la relación jurídica, o un supuesto de legitimación extraordinaria, que puede corresponder a otras personas, siempre y cuando una ley estatal así se lo atribuya expresamente. Y estamos viendo, por ejemplo, el caso del artículo 1111, la acción subrogatoria, la del arrendador contra el subarrendatario o la que corresponde al acreedor pignoraticio. Pero ninguna ley estatal regula este supuesto de legitimación extraordinaria a favor de la comunidad de propietarios en sustitución del propietario, y menos aún puede hacerlo una norma autonómica.

Mire, hablaba usted del Colegio de la Abogacía de Barcelona. Este es un documento resultado de una ponencia del primer Congreso de Ocupación Ilegal en Málaga, hecho u organizado por el Colegio de la Abogacía de Barcelona, el Colegio de Abogados de Mataró y el Colegio de la Abogacía de Málaga. Cuando habla de las acciones que pueden llevar a cabo las comunidades de propietarios en caso de ocupación de bienes inmuebles, en concreto, en cuanto habla de la tutela sumaria de la posesión, dice: «La redacción del artículo 251.4, dada por la Ley 5/2018, excluye a estas de las personas legitimadas para ejercer la acción de tutela sumaria de la posesión, al no estar expresamente reconocidas en él como debía ocurrir para tenerla.» Es decir, esta no es una cuestión que lo diga yo. Esto es una cuestión, en fin, que la gente con buen criterio jurídico conoce.

Y hay una tercera cuestión, que es que ustedes pretenden regular como medida cautelar el desalojo de un bien inmueble. Y, mire, eso cabe en la ley de enjuiciamiento criminal en el artículo 13, pero no cabe en el procedimiento civil. No es una medida cautelar que esté prevista ni en el artículo 327 ni en ninguna otra norma estatal, y solo una norma nacional puede regular las medidas procesales, como son las medidas cautelares. Y esto tampoco lo digo yo. Léase, por ejemplo, lo que dice la catedrática de Derecho Civil de la Complutense, Matilde Cuenca Casas –por cierto, divulgadora en Twitter; yo la recomiendo–: «No hay medidas cautelares en el marco del proceso de tutela de la posesión que permitan desalojar al okupa con carácter previo.» Lo siento, es que no es posible. Entonces, yo no sé quién les asesora, a ustedes, a nivel jurídico, pero realmente hay cuestiones que son claramente inconstitucionales por incompetencia.

En resumen, nuestra posición, si no cambian las cosas, va a ser contraria a esta proposición de ley. Primeramente, porque tiene errores técnicos insalvables, salvo que ustedes la modifiquen, y, en segundo lugar, porque hay que recordar que Junts ha gobernado treinta y dos de los últimos cuarenta y cinco años. En fin, la situación en Cataluña está como está... (*Veus de fons.*) Sí, bajo todas las marcas: JuntxsCat, CiU, «Junts pel cop d'estat» y todas las marcas que se les conocen. Y, claro, hombre, muy bien muy bien ustedes no lo han hecho. Desde luego no pueden pretender sacudirse ahora la responsabilidad con iniciativas técnicamente muy deficientes como esta.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, conseller... Diputada Freixa, ja s'ha posat la bena davant la ferida. Jo suposo que s'ha llegit el debat de la passada legislatura i ha dit que això no va d'ocupacions, tot i que després n'ha parlat diria que el vuitanta per cent del temps que tenia. I també ha aclarit lo de l'esmena a la totalitat. No és que creguem que aquesta llei és necessària. De fet, és innecessària i, a més a més, és inútil, com ja li han explicat alguns dels que han parlat abans, perquè la majoria de les eines que vostès plantegen ja hi són, en altres legislacions i en altres procediments, i perquè, a més a més, quan s'acabi aprovant el que sigui que s'acabi aprovant segurament no es podrà aplicar, com va passar amb l'1/2023.

És senzillament perquè, com que li agrada tant el tema del victimisme, de que hi ha una majoria aquí aclaparadora, que els Comuns fem la política d'habitatge, que no els hi deixem fer propostes... Bé, hem dit: «Mira, que tramiti –que tramiti–, escoltem els experts, escoltem tots els experts i tots els ajuntaments i totes les comunitats de veïns que vulguin venir a parlar, i llavors escoltem a veure què és el que ens diuen de tot això.» Perquè, com se li ha dit, és que la proposició de llei, tal com era la de la passada legislatura, no hi ha per on agafar-la a nivell jurídic ni a nivell procedimental.

Però vostès fan el de sempre. O sigui, per evitar parlar de tot el que no han fet en tots els anys que han estat al Govern, com que, durant els últims deu anys que vostès van tenir consellers de Territori i Habitatge, l'Incasòl va fer cinc-cents habitatges públics –cinc-cents en deu anys–, doncs, parlen de l'ocupació. Per evitar parlar que durant tots els anys que vostès han estat al Govern i malgrat tenir eines per iniciar i fer sancions i poder expropiar tots aquells grans tenidors que tenien habitatges buits i que no complien amb la funció social de l'habitatge i que tenien eines per fer-ho..., no van fer absolutament res. No van fer res, quan tenien ja les eines i tenen les eines. Perquè vostès amb els forts són febles i amb els febles són forts. I per això no van iniciar ni cap sanció ni cap expedient d'expropiació, que els hi permet la llei que ja està vigent; no aquesta, la que està vigent.

Però no només això, és que la majoria de les coses que vostè diu que s'han de fer per acabar amb les ocupacions conflictives, que no neguem que existeixen, existeixen... Hi han problemes de convivència en determinats edificis, no només on hi han pisos ocupats, però jo crec que problemes de convivència i conflictivitat veïnal no són només predomini..., prerrogativa dels habitatges ocupats –no només. Sí que ho són d'aquells ocupats amb fins delinqüencials, i amb això –nosaltres ho hem dit sempre–, mà dura i ràpida. Si és un *narcopiso*, els qui hi han d'actuar són la policia i el jutge. Ha d'haver-hi una investigació que sigui ràpida i una resolució judicial que ens permeti investigar i intervenir en aquell habitatge. Per tant, potser la resposta per als *narcopisos* és més policia i més recursos als jutjats perquè no triguin tant en fer aquestes intervencions.

Però és que, si no es pogués fer, com podria ser que a Girona hagin intervingut? O sigui, si no es pot fer, com pot ser que ho hagin fet? I si l'alcalde de Sabadell demana que es donin eines per fer-ho, de què va servir la Llei 1/2023, que van aprovar vostès aquí amb el Partit Socialista i Esquerra Republicana, que suposadament habilitava els ajuntaments per poder-ho fer? Ja l'hi ha dit el diputat del Partit Popular: «Quants ho han fet des de llavors?» Cap. Per què? Perquè no es pot fer. Si ho haguessin fet, ho hauria dit vostè a la seva intervenció i ho haurien posat al preàmbul per contextualitzar el que estan fent. Si ho han fet, ensenyi'ns quins ho han fet i com ha acabat, no? I com ha acabat? Que ens ho ensenyin: com ha acabat aquest procediment. Com ha acabat? Han aconseguit el desallotjament? Ho han aconseguit?

O s'han trobat que els jutges els hi deien que això no es podia fer? Perquè vostès el que estan venent és fum, res més que fum.

Però és que, a més a més, després diuen a la seva exposició de motius –que tenen aquesta qüestió de posar una cosa a l'exposició de motius que després busques al text i no hi és– que han afegit com a incompliment de la funció social el fet de no iniciar accions de desallotjament quan hi ha conflictivitat i que això és la modificació de l'article 5 de la Llei pel dret a l'habitatge 18/2007. Jo els hi lleigeixo el que ara mateix hi ha a l'article 5, al punt g, que és el que vostès modifiquen, perquè la resta, tot i que els copien tots, no els modifiquen. És a dir, copien tot el text per dissimular que l'únic que toquen és el punt g. El que ja diu: «Els propietaris, si tenen la condició de grans tenidors» –grans tenidors físics o jurídics–, «no iniciïn les accions de desallotjament requerides per l'administració competent, l'habitatge es trobi ocupat sense títol habilitant i aquesta situació hagi provocat una alteració de la convivència o de l'ordre públic o posi en perill la seguretat o la integritat de l'immoble.» Això ja està. La llei ja diu que això és incompliment de la funció social de l'habitatge i, per tant, permet actuar amb les eines que li deia, doncs, d'imposar sancions o d'expropiar.

Què és el que diu la seva proposta? «Quan els propietaris, persones jurídiques, grans tenidors...» Compte, només les jurídiques; les físiques, no. O sigui, si l'ocupació conflictiva és d'un gran tenidor físic, et fots, perquè no hi pots fer res, perquè això no és incompliment de la funció social. Si és jurídica, sí. Si és un gran tenidor físic, que ja sabem que no són tan dolents com els altres, no passa res si l'ocupació conflictiva és un habitatge d'aquí; aquí no s'incompleix la funció social. Diu: «No iniciïn les accions de desallotjament requerides per l'administració competent», bla, bla, bla. És gairebé el mateix que el que ja hi és i com a molt afegeixen «alteració de la convivència», que ja hi és; «ordre públic», que això sí que és nou, o «posi en perill la seguretat o la integritat de l'immoble» –ja hi és. És a dir, no canvien res. L'únic que fan és treure els grans tenidors físics, que, si fan això, és incompliment...

El president

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Susanna Segovia Sánchez

...–acabo, president– de la funció social de l'habitatge. El que fa la seva llei és permetre que els grans tenidors físics incompleixin la funció social de l'habitatge. Això és l'únic que fan.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, no ens repetirem, perquè ha quedat bastant clar que pràcticament aquí lo que tenim és una cosa que fa molt poques modificacions a una situació que ja es pot fer. Per cert, ja que ens han parlat de Girona, no entenem gaire l'exemple. Evidentment, en llocs on estem la CUP, si hi ha un problema com era en aquest cas de narcotràfic, el que s'ha fet és actuar –actuar. Per tant, no entenem la utilitat de la seva llei en el cas del que ens parla, perquè, saben què s'ha fet? Acabar amb aquests pisos. Vull dir, és que no entenem molt bé per què intenten sempre com treure aquesta mena de clixé, com si nosaltres no fóssim els que de veritat ens preocupem pel conjunt de la gent. Perquè, ja que ha parlat de Girona, jo també he recordat una cosa bastant lamentable que passava quan Girona estava a les mans només del seu partit.

He pensat... Bé, imaginem una situació. Imaginem que la producció i la comercialització del pa està cada vegada més en mans d'uns pocs, i aquests pocs cada vegada apugen més el seu preu. De fet, aquests pocs no tenen problemes en saltar-se la llei i evitar que tingui un preu just. Sorpresa! D'això vostès mai en parlen. Imaginem

que hi ha cada vegada més gent que no pot accedir a aquesta barra de pa, que se l'han de partir entre un grapat, que han de deixar altres coses també necessàries per poder comprar-lo i que, a més, han de veure com, per poder pressionar i fer xantatge, tiren milers, desenes de milers de barres de pa a la brossa i li posen un cadenat. Suposo que això li sona perquè era la cosa tan lamentable que es feia a Girona amb les restes de menjar que servien. Doncs hi posen un cadenat perquè qui necessita però no ho pot pagar no hi pugui accedir.

Però, és clar, com fins i tot els diputats de Junts, tot i que els hi quedi molt lluny, saben, no es pot deixar de menjar. Així que sí, hi ha qui obre els cadenats i menja pa. La gran majoria, aclaparadorament, donen zero problemes. I és que jo els explico les coses així, a poquet a poquet, perquè, si no, sembla que no se n'assabenten. I, en comptes d'assenyalar qui acumula pa, força la pujada del seu preu i infringeix la llei, perjudicant la majoria, hi ha qui assenyala els que s'emporten una barra de pa de l'única forma que hi poden accedir, perquè suposo que esperen que qui no pot pagar un habitatge hagi de viure en un cotxe –suposo. O volen apujar els anys de padró per accedir a l'habitatge de rebufo de la dreta més covarda, que això també són propostes que els hem escoltat darrerament. Doncs aquí no, no ens hi trobaran.

Evidentment que deixem que aquesta llei es tramiti. Evidentment que tindrem una discussió parlamentària com pertoca. Ara bé, no ens hi trobaran –no ens hi trobaran– fent publicitat gratuïta de Securitas Direct per vendre alarmes a gent espantada, perquè van pel mateix camí que la dreta espanyola. Un petit recordatori des d'aquí: el telèfon antiocupes de la Xunta, que en un any va rebre *tres* trucades. No crec que hi hagi realment més misèria que aquesta, que fer de l'anècdota extrema el cas general.

Perquè no em parlin de pau social ni de por ni de no dormir, quan segurament mai han acompanyat una persona que no sap si la desnonaran demà o demà passat o el següent. Segurament això no ho han fet mai. I saben què passa moltes voltes? Que aquestes persones que estan vivint, ocupant un habitatge que estava buit, quan hi ha processos de mediació i hi ha lloguer social, paguen, perquè la gent lo que vol és tenir la màxima tranquil·litat possible. No són enemics de ves a saber qui, ni de les comunitats de *veïns*, que no és lo mateix que les de propietat. Després hi entrem, si em dona temps.

Sobre la funció social, perquè no l'han tocat, l'article 5.1 de la llei que ens ocupa: «L'exercici del dret de propietat ha de complir la seva funció social.» No proposen modificar aquesta qüestió. Però, què vol dir la funció social? Vol dir funció d'interès general, vol dir que hi ha una societat que decideix limitar el dret de propietat al bé comú, que no és un dret absolut, malgrat que els hi agradaria. És a dir, que vol dir que el dret d'una persona a tenir un habitatge passa per sobre el dret d'algú a acumular-ne. I la qüestió és que aquest primer article fonamental avui no està garantit. Quan això estigui garantit, podrem discutir d'altres qüestions que són clarament menors.

Després, ens agradaria saber, per curiositat, si pensen que avui dia, quan Blackstone, BlackRock, «la Caixa» compren un bloc de trenta habitatges, això té una funció social. Si creuen que és així, agafen, s'aixequen i ens ho diuen. Si no creuen que és així, lo que tenim és que allà hi ha un incompliment d'aquesta llei, del que mai parlen.

I, mirin, jo sé que els temps han canviat i que els liberals clàssics són una espècie en extinció en aquest Parlament, que, per desgràcia, ja no hi ha Jaume Giró, que com a mínim podria donar-me una discussió una mica al corrent i que sabia reconèixer, quan discutim sobre algunes coses, que fins i tot conservadors com Chesterton sabien que hi ha coses que passen per sobre de determinada propietat. Però una miqueta de decòrum –aquell a què se'm cridava l'altre dia a mi al Parlament–, perquè això no anava d'ocupes, però s'ha passat el vuitanta per cent de la seva intervenció parlant d'ocupes. I després, aquests embolics sobre les comunitats de propietaris i les comunitats de *veïns*. Ho sàpiguen o no, igual que els liberals clàssics estan en perill d'ex-

tinció, les comunitats de veïns, també. Perquè lo que ens està passant últimament és que, a les comunitats de propietaris, qui hi pot accedir? Miri, al meu bloc, ningú. Als blocs de la gran majoria de la gent que conec, tampoc. Per què? Perquè no som propietaris.

De fet, és divertit, perquè han sigut les seves polítiques i les que podrien desenvolupar la resta d'aquesta bancada les que han acabat atemptant contra aquesta idea del dret a propietat. Perquè la gran majoria de la gent, per desgràcia, no pot accedir avui a la propietat d'un habitatge, i la meitat de les compres que es fan es fan al comptat. No em diguin ara que la iaia Maria, que està estalviant a poquet a poquet, és la que compra l'habitatge al comptat. Quan parlin dels problemes reals, llavors ens hi trobaran. Perquè avui dia hi ha reunions a les que vostès assisteixen... Per cert, no sé a quantes reunions de comunitats de propietaris pot accedir el seu grup. En el Congrés hi ha més..., o sigui, hi ha la mateixa quantitat i més de congressistes que podrien anar a reunions de comunitats de propietaris que mateixos congressistes. Imaginin-se.

Ja acabo. Avui dia hi ha reunions en les que es podrien trobar BlackRock, «la Caixa», Sabadell o Asval –en el seu moment portat per Joan Clos– que s'assemblen més a lo que ens estem trobant a molts blocs, sobretot de ciutats, que no les comunitats de veïns, que mai no poden.

Saben què hauria de passar aquí? Hauria de passar que organitzacions d'habitatge, que tenen molt més coneixement, com s'ha demostrat, per redactar lleis, poguessin accedir a la representació dels veïns i a la negociació col·lectiva perquè realment poguéssim avançar amb el dret a l'habitatge. Aquests són els problemes que tenim avui. Quan comencen a discutir d'aquests, potser podem parlar d'alguna cosa.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Un cop més tenim l'oportunitat de denunciar les ocupacions il·legals i els problemes de convivència, seguretat i salubritat que ocasionen. Una problemàtica creixent al Principat.

Un quaranta-tres per cent de les ocupacions fetes dins l'Estat artificial espanyol el 2024 –unes set mil– van ser dins el nostre territori. «Catalunya lidera», deia l'altre dia el senyor Illa. Doncs sí, sembla que aquest cop, i per desgràcia, li hem de dar la raó. No s'hi acostumin. Líders en inseguretat, en actes vandàlics, en amenaces, en tràfic de drogues i en tots els fets delinqüencials que deriven de les ocupacions il·legals d'habitatges.

Tot i l'allau de casos, les institucions continuen sent lentes i ineficaces a l'hora de resoldre aquest delictes. La durada mitjana dels procediments judicials per desallotjar ocupants és de gairebé un any.

El ciutadà que treballa, que cotitza i que paga impostos religiosament ens mira incrèdul sense entendre per què qui no treballa, qui no cotitza i qui no paga impostos té impunitat.

Quan arriben les ordres de desallotjament, els ocupants es neguen a anar-se'n sense una alternativa habitacional gratuïta. I si no es surten amb la seva, doncs denuncien tracte discriminatori i racisme de l'Administració o dels cossos policials participants.

Sembla que l'origen sí que importa. Haver nascut a altres continents fa que puguem cometre delictes i ningú es vegi amb cor de recriminar-te'ls ni castigar-los. Perquè, és clar, en aquest món «teletubbiès», qualsevol s'aventura a ser acusat de racisme.

Els recordo que l'ocupació no és un dret; és un delictes –article 490 del Codi penal. Afegim-hi també que la majoria d'aquestes ocupacions es produeixen de mane-

ra orquestrada a través de màfies immigrants que trafiquen amb persones i que estafen els seus propis compatriotes.

I si només ocupessin i no fessin fressa, rai, però no. Afegim-hi la violència, la trencadissa, les amenaces, les festes vint-i-quatre hores, el tràfic de drogues, la prostitució al replà de l'escala, els robatoris a l'ascensor, les bosses d'escombraries als balcons, el llum i l'aigua punxada. Terror. Aquest és el concepte.

Per defensar el dret a l'habitatge dels delinqüents, priven del dret a l'habitatge als veïns de l'immoble. Els condemnen a recloure's dins de casa, a sortir amb por i acompanyats sempre.

Segons el Síndic de Greuges, gens sospitós d'avaluar les tesis d'Aliança Catalana, les agressions a Catalunya en barris ocupats es van disparar un vint-i-cinc per cent l'any passat. I, segons el Ministeri de l'Interior, els barris amb més ocupacions a Barcelona concentren el quaranta-sis per cent de delictes de la ciutat.

Els sembla lloable encara l'ocupació illegal, senyors d'Esquerra, dels Comuns i de la CUP? Els sembla maco que hi hagi famílies que inverteixen tots els estalvis i esforços en comprar un pis i que es veuen immerses en aquesta espiral de brutícia i violència? Els sembla lògic que els legítims propietaris de pisos d'aquests blocs hagin d'abandonar o malvendre el seu habitatge per poder esquivar aquest drama?

Cal reformar el Codi penal. Cal aplicar tolerància zero amb aquest fenomen. Però, sobretot, cal no votar les formacions polítiques que flirtegen amb el delicte.

Seny i ordre.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Consellera, conseller... A veure... Caram, diputada Freixa, per ser que no havíem de parlar d'ocupacions, vostè n'ha parlat. Però, clar, l'última intervenció li ha donat vostè peu a que sortís en tromba parlant de les ocupacions, eh? Això també hauríem de mesurar-ho.

Mireu, com han comentat d'altres diputats i diputades, aquest debat avui no és nou en aquest Parlament. La que sí que ha obviat de parlar-ne detingudament és la diputada Freixa, de Junts, del projecte de llei que es va tramitar aquí el 2023 –al febrer de 2023 es va aprovar.

En l'exposició de motius sí que en parlen, però avui, en aquest faristol, ha obviat parlar-ne. Jo, per a aquelles persones que en aquell moment no estaven aquí o per a aquelles persones que ens estan veient des de casa i aquell dia no ho van veure, faré una miqueta de resum cronològic perquè vegem el que passava en aquell moment.

A veure, al desembre del 2022, el Grup de Junts va registrar una proposició de llei amb el títol d'«adopció de mesures urgents enfront de la inactivitat de la propietat en cas d'ocupació illegal d'habitatges amb alteració de la convivència veïnal». Aquesta va tenir una tramitació per lectura única, i, en la seva ràpida tramitació, es van fer unes esmenes transaccionades amb els grups d'Esquerra i PSC. O sigui, Junts, Esquerra i PSC van transaccionar unes esmenes. Recordo, a més, que la diputada Segovia es va queixar, que gairebé va sortir al faristol que les estàvem entrant per registre. Bé, les vam fer.

Aquesta proposició de llei que es va aprovar al febrer del 2023 el que establia és l'obligació d'aquests grans tenidors a exercir les accions necessàries quan hi havia ocupacions en les seves propietats que alteraven l'ordre de la comunitat. I, a més, establia sancions per a aquells que no ho feien. I habilitava els ajuntaments en cas de no actuació dels propietaris. Això avui vostè no ho explicava així, que en aquesta proposició de llei hi era.

Aquesta llei, la 1/2023, va ser aprovada amb una variació important en el redactat que contenia de l'inici. I aquesta variació és el que ara vostès porten en aquesta

proposició de llei que avui ens ocupa, i és tornar a posar sobre la taula la possibilitat de que les comunitats de propietaris puguin exercir aquesta acció contra l'activitat de qui hagi pogut ocupar il·legalment el pis i/o locals, i que en aquests s'hi estiguin realitzant activitats danyoses o il·legals. És a dir, quan ho presenten el 2023 amb les dues opcions –ajuntaments i comunitats de propietaris–, acordem entre tres grups parlamentaris majoritaris unes transaccions i traiem les comunitats de propietaris, perquè així ho acordem entre els tres grups i ho tirem endavant. I vostès ara ens tornen a presentar una proposició de llei on tornem a posar les comunitats de propietaris.

Miri, li recomanaria, senyora Freixa, que es llegeixi l'acta del dia d'aquell Ple, el que deia la seva diputada de Junts, la diputada Madrenas, sobre les reflexions que feia de: «Potser sí. Ens han arribat alguns documents on ens diuen que podria ser que alguna comunitat de propietaris pogués esbiaixar el pensament que té d'algunes persones. I per això hem arribat a aquestes transaccions.»

Llavors, a veure, si en aquell moment arribem a una transacció i traiem les comunitats de propietaris per poder-ho exercir, ara, dos anys després, ho tornem a portar? I jo dic: «Persistència, caram! Quina persistència que tenim en portar-ho!» I jo dic: «Home, aquesta persistència també estaria bé que la fessin donant suport a mesures per avançar en garantir el dret a l'habitatge, a un habitatge digne i assequible, que donessin suport, en aquest Parlament, al Govern de la Generalitat i que els seus alcaldes i alcaldesses també avancessin en fer mesures per avançar en el dret a l'habitatge, i no presentant en els ajuntaments mocions perquè es demanin deu anys d'empadronament per accedir a un habitatge públic.»

Gràcies.

El president

Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica

300-00184/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Avui és un dia per parlar de memòria democràtica en aquest Parlament, i estic molt content de que s'hagi aprovat realitzar la comissió d'investigació pel Patronato de la Mujer.

I és que, mirin, en poc més d'un mes es compleixen cinquanta anys de la mort del dictador Franco, i en tan sols deu anys i mig més, el 1936, es compleixen cent anys del cop d'estat franquista.

Les polítiques de memòria democràtica han arribat tard i no s'han desplegat amb prou força ni a Catalunya ni a l'Estat espanyol, sobretot en comparació amb el que s'ha fet en altres països com Xile, Alemanya o a l'Argentina.

«Mai és tard, però ha de ser ara.» És el que diu la campanya ciutadana que ha recollit més de sis mil firmes, amb la que s'ha acompanyat la demanda de Carles Vallejo davant el Tribunal Europeu de Drets Humans per les tortures que va sofrir a la prefectura de la policia situada a Via Laietana, 43.

Ha de ser ara, conseller. Cal intensificar les polítiques de memòria democràtica. La possible futura aprovació de la Llei de memòria democràtica de Catalunya serà un pas molt important en aquest sentit, i n'estic plenament convençut. Però, perquè sigui efectiu el que s'aprovarà a la llei, cal dimensionar i amplificar les polítiques pú-

bliques i els equips de memòria democràtica de la Generalitat. I, conseller, cal ambició en aquesta matèria, perquè el moment ha de ser ara.

Queden gairebé mil fosses per obrir i moltes persones desaparegudes per identificar, molts familiars a qui reparar, a qui acompanyar, moltes víctimes que esperen que fem més. I molts, malauradament, ja no hi són.

Cal una dècada de polítiques intensives de memòria democràtica per arribar al 2036 amb la feina feta, per poder dir que vam arribar tard, però que ho vam fer bé. I una qüestió clau: el Govern de Catalunya ha de demanar de manera clara, de manera pública –i és un plantejament que els hi tornem a fer–, que l'edifici de Via Laietana, 43, sigui íntegrament un espai de memòria. Les víctimes i les persones represaliades fa massa anys que ho exigeixen, que ho necessiten. Ja que la impunitat ha fet que no hagin pogut accedir al dret a la justícia, almenys facilitem d'aquesta manera el dret a la memòria i a la reparació; almenys en part.

Un espai de memòria dinàmic, participat per la societat civil, per col·locar la memòria al centre, amb un espai memorial a l'altura del que va arribar a ser el Museu Lloc de Memòria Esmà, a Buenos Aires, o el Museo de la Topografía del Terror, a Berlín. Catalunya i Barcelona es mereixen estar entre un dels millors memorials del món, i aquest espai ha de ser el de Via Laietana, 43.

El principal obstacle perquè sigui possible, des de fa anys, és el ministre de l'Interior, Grande-Marlaska, de la mateixa manera que ho és per a altres qüestions de drets humans. Però vostè, com a conseller de Justícia, i el president Salvador Illa poden i haurien de posicionar-se de manera clara i decidida. L'edifici de Via Laietana, 43, ha de ser un espai de memòria de manera íntegra.

Som conscients que fa dues setmanes, el president de la Generalitat, Salvador Illa, es va posicionar i va dir, un altre cop, que entén que és compatible l'ús actual amb l'ús com un espai de memòria, però no és el que consideren les víctimes, i tampoc és el que s'ha considerat a espais memorials com l'Esmà, a Argentina.

En aquest sentit, el que li diem, conseller, és que persistirem, i persistirem fins que això sigui una realitat. I el proper 23 de novembre es convocarà una concentració que ha de ser massiva davant de la Via Laietana, perquè això s'ha de poder garantir, perquè necessitem l'espai memorial que les víctimes i la societat civil i les entitats de drets humans reclamen des de ja fa molt de temps. Pel passat, per poder reparar, pel present, per salvaguardar la memòria, però també pel futur, per construir societats democràtiques lliures d'autoritarismes i totalitarismes.

A més, conseller, cal prendre decisions en altres àmbits molt importants per dimensionar les polítiques de memòria. Des del nostre grup parlamentari considerem que cal millorar l'atenció a les víctimes i persones represaliades. Cal dignificar l'atenció, integrar la perspectiva psicosocial posant les persones al centre i donar suport jurídic. Cal un servei de finestra única i atenció adequada.

Soc conscient de que s'està debatent amb la llei i confio que hi hagi un acord per a la seva aprovació. Però és fonamental que el Govern treballi en la seva implementació i faci la previsió econòmica adequada. I, en tot cas, efectivament, cal blindar aquesta eventual futura oficina o servei de suport a víctimes a la llei, però no cal una llei per poder tenir aquesta oficina i poder treballar per crear-la. I considerem que és important i urgent que el seu departament treballi en aquesta possible implementació per millorar el suport a les víctimes. Cal una dècada de polítiques intensives de memòria democràtica, i no hi ha temps a perdre.

És per això que li sol·licitem que acceleri, que treballi amb les entitats memorialistes de drets humans, amb els grups parlamentaris. Ha de ser una realitat, aquesta millora de l'atenció. S'ha fet molt, Catalunya ha estat pionera en molts moments, però pensem que hi ha marge per poder avançar de manera profunda. I les polítiques de memòria democràtica ens han de garantir també el dret a un futur lliure de totalitarismes.

Respecte al segon punt que li vull plantejar, a més de la qüestió Via Laietana, té a veure amb les actuacions relatives a les fosses. Considerem que cal ampliar i millorar les actuacions destinades a la localització, recuperació i identificació de restes de persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura franquista. Queden gairebé mil fosses per obrir, mil exhumacions per practicar. S'ha fet una gran feina, i és important, però ha arribat el moment d'intensificar la feina. Tenim deu anys, perquè arribar a fer cent anys del cop d'estat i no haver fet tot el que s'havia pogut crec que no ens ho perdonarem.

Cal, per tant, dimensionar els equips de la Direcció General de Memòria Democràtica dedicats a la localització i identificació de persones víctimes de desaparició forçada o involuntària, i també els programes anuals de fosses. Cal ampliar el programa existent amb la Unitat d'Antropologia Forense de l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses, i també integrar la perspectiva i l'atenció psicosocial en relació amb les actuacions a les fosses. També, conseller, considerem que cal dotar de major protecció les dades d'ADN del programa d'identificació genètica de la Generalitat de Catalunya, garantint la creació d'un banc de dades que tingui una naturalesa cent per cent forense i que pugui dependre de l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses, tal com demanen col·lectius de víctimes.

I una tercera qüestió té a veure amb el Memorial Democràtic. Considerem que cal dimensionar el memorial per poder assumir les competències que li doni la llei. Com ja sabem, considerem que li cal més autonomia i centralitat, al Memorial Democràtic, en el desenvolupament de les polítiques de memòria. Això, efectivament, ho tractarem a la tramitació de la llei, a la negociació, i caldrà veure la decisió final que adopti aquest Parlament. Però, sigui com sigui, caldrà dimensionar el memorial. En aquest sentit, des d'aquest plantejament, el que considerem, conseller, és que, efectivament, cal que el Memorial Democràtic pugui respondre a les necessitats que hi ha en aquest moment en aquesta matèria.

I serem insistents i serem persistents en les diferents qüestions. Podríem plantejar-ne moltes més, però el que volem dir de manera molt clara és que pel nostre grup parlamentari, per als propers acords a què puguem arribar amb el Govern..., cal dir que la memòria democràtica estarà al centre, que volem que es puguin redimensionar i que d'alguna manera puguem treballar per garantir el futur de les polítiques de memòria democràtica de les víctimes i de tota la societat en el seu conjunt.

També vull dir-li, conseller, que pensem que és molt important treballar des de la direcció general per amplificar el treball que s'està fent en memòria democràtica i memòria col·lectiva respecte al poble gitano. Sabem també que s'està plantejant a la llei, però a vegades sí que trobem que hi ha..., bé, que costa incorporar una mirada veritablement interseccional i antiracista en les polítiques de memòria. I, en aquest sentit, considerem que és clau també incorporar aquesta visió a la direcció general i també en el conjunt de la llei. I també tot el que té a veure amb memòria colonial.

Conseller, serem exigents. Sabem que s'està treballant en la direcció adequada en aquest Parlament. També pensem que el Govern té un camí ampli per recórrer. I en aquest sentit estarem fent propostes constructives en tot moment.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del conseller, i té la paraula l'honorable Ramon Espadaler i Parcerisas.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat –no el veia–, en primer lloc, moltes gràcies per haver posposat aquesta interpellació, que estava prevista en el Ple anterior, i, per una impossibilitat d'assistir-hi, servidor, doncs, va tenir l'amabilitat de posposar-la. I l'hi agraeixo per poder fer un debat que jo crec que és oportú.

Sempre és bo parlar de memòria democràtica. Però, després del que hem sentit avui aquí i ahir al Parlament de les Illes, jo crec que és important que parlem de memòria democràtica, no? Jo a vegades la defineixo no només com un deure democràtic, sinó també gairebé com una exigència ètica. Moltes vegades, i davant de tots els fets que estem veient, de com s'estan extremant moltes posicions, i que busquen en l'oblit parcial, eh?, de moltes coses en l'àmbit de la memòria democràtica, doncs, provocar divisions i conflictes.

La memòria democràtica es treballa a Catalunya des de fa molts anys. Vostè diu: «Arribem tard.» Certament, en algunes coses probablement arribem tard –no seré jo qui ho negui–, però no és menys cert que estem debatent una nova llei de memòria democràtica. Ja en tenim algunes que han donat els seus fruits, que han donat fruits positius. I això ha estat gràcies al legislador, ha estat gràcies a les institucions, en part del Govern de la Generalitat de Catalunya, memorial i la direcció general; ha estat gràcies als ajuntaments –la col·laboració amb els ajuntaments des de la direcció i el memorial dona fruits i dona fruits molt positius–; ha estat gràcies a les universitats i a tots els àmbits de recerca, i ha estat gràcies també a les entitats memorialistes. Per tant, és l'alineació de tots els sectors que d'una o altra manera tenim coses a dir, cadascú des de la responsabilitat que té, i la de govern és d'impulsar aquestes polítiques..., doncs que això, diguéssim, ha estat possible fer-ho.

Li deia que era oportú, que creïem que era oportú parlar de memòria, i voldria aportar en aquest debat –després li donaré resposta, entre el primer i el segon torn, a algunes de les qüestions concretes que ha plantejat– algunes conclusions de l'enquesta que vam fer, d'unes preguntes que vam incorporar com a Departament de Justícia i Qualitat Democràtica al darrer CEO, que demostren que les polítiques de memòria democràtica tenen un ample suport de la ciutadania, raonablement ample suport en els diferents àmbits i expressions, que està aproximadament, doncs, en el setanta-cinc per cent de ciutadans que veuen entre bé i molt bé el fet de que es treballi en la dignificació de les fosses, que es recuperin, que veuen bé les polítiques de memòria democràtica i que veuen bé els memorials, no? També ens hem de mirar l'altra part, aquest vint-i-cinc per cent que en part no sap / no contesta, però que hi ha un set per cent que hi és hostil. No fem política a partir de la demoscòpia, però és bo saber què pensa l'opinió pública, i és bo constatar que un gruix raonablement majoritari de l'opinió pública acompanya les polítiques de memòria democràtica, i ens sembla important.

I una altra enquesta que ha sortit darrerament, i que també ens convida molt a la reflexió i que justifica les polítiques de memòria democràtica, és la darrera enquesta del CEO que vostès coneixen bé i que ens dona alguns elements més que preocupants.

I encara ens podríem remuntar a una enquesta una mica més antiga –no gaire més, uns mesos més– de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials, que ens assenyala un repte molt important i que per nosaltres és fonamental, que són els joves barons d'entre divuit i vint-i-quatre anys, que en un nombre exagerat –fins a un setze per cent, gairebé un disset per cent– consideren que un règim no democràtic a vegades pot ser millor per solucionar determinats problemes.

Per tant, la memòria democràtica, si té un sentit de restitució –que el té–, si té un sentit de dignificació de les víctimes –que el té–, si té un sentit de reparació –que el té–, si té un sentit de veritat i de justícia –que el té–, també en té un d'un valor molt important que no podem perdre de vista, que és el de traslladar a les noves generacions que la democràcia no ha estat regalada, que la democràcia ha estat una conquesta difícil, en la que moltes persones hi han deixat la vida, hi han perdut les llibertats. I aquesta és una qüestió molt substantiva.

I vostè deia: «Fem aquest debat als cinquanta anys de la mort del dictador Franco.» Jo hi afegiria: i als vuitanta anys del tancament dels camps d'extermini nazis, i en el vuitanta-cinquè aniversari de l'afusellament del president Companys –fa escassament una setmana, que avui hem commemorat, precisament, doncs, sota la presi-

dència del Parlament de Catalunya, no? Jo crec que són moments que ens conviden a dissenyar, a renovar aquestes polítiques.

Algunes de les coses que vostè planteja en la seva proposta, que són aquestes, bàsicament, quatre..., una part d'elles tenen resposta en la llei que està en tràmit. D'entrada, li confesso que em va desconcertar una mica que hi hagués una interpellació al mig d'un tràmit parlamentari que algunes de les coses les haurà de resoldre. I permeti'm que en un cas li torni una mica la pilota a la seva teulada. Diu: «Escolti, facin les previsions pressupostàries, destinin més recursos al Memorial Democràtic i a les polítiques de memòria.» Escolti, servidor, encantat de la vida. Voti'ns vostè els pressupostos per fer possible, en definitiva, això.

Vull dir, hem de resoldre el tràmit parlamentari de la llei de memòria democràtica, i jo crec que està raonablement ben encaminada. Sabem quins esculls, doncs, hi han –alguns els ha assenyalat perfectament vostè. Però, en qualsevol cas, jo deixaria d'alguna manera..., i em sembla important, que el Parlament vagi avançant en aquest tràmit de tenir aquesta nova llei, que és un nou instrument al servei no només de la veritat, la justícia i la reparació, amb l'objectiu del mai més, sinó de la transmissió del valor dels reptes de la democràcia i del viure en llibertat, amb convivència i el respecte a la dignitat de totes les persones a les generacions més i més joves.

I aquesta és l'orientació que hem donat, doncs, a tot el conjunt d'actes amb motiu del cinquantè aniversari de la mort del general Franco. Tenen una orientació –també hi han participat tots els departaments, i aprofito per agrair-los-ho– molt orientada a l'àmbit de l'educació, particularment amb el compromís del Departament d'Educació i de molts altres departaments, i tenen aquesta voluntat. Són més de seixanta actes que s'han anat fent, una part dels quals es faran en aquesta recta final, però que tenen molt aquesta mirada.

I entrant en alguns dels temes que vostè..., doncs dels quatre temes concrets que ha plantejat, donar-li algunes respostes, perquè em sembla important que les conegui. El tema del pla de fosses. Diu: «Anem endarrerits.» És cert. S'ha fet una bona feina. Tinc algunes xifres de perspectiva: entre l'any 2004 i el 2017 es van excavar vint-i-cinc fosses; entre l'any 2017 i el 19, vint-i-cinc més –per tant, en menys temps es va fer exactament la mateixa feina–; entre el 2020 i el 22, vint-i-vuit fosses, i en el pla de fosses vigent, que és el del 23 i el 25, que encara està vigent, en curs, s'han excavat cinquanta-cinc fosses. Per tant, s'està treballant i s'està... En aquells casos que és possible, que no en són molts, més enllà del banc d'ADN i més enllà, és difícil moltes vegades poder identificar els cossos.

Però el que es fa... I jo he participat en alguns de..., bé, en tots els actes que s'han fet quan es retornaven les despulles als familiars, i li asseguro que convidaria tots els diputats i diputades d'aquesta cambra que hi assistissin, per la intensitat, per l'emotivitat, pel sentit profund que té, doncs, una família, d'alguna manera, de poder tancar els dols, de poder reposar les despulles dels seus avantpassats, dels seus pares, dels seus esposos, dels seus oncles o dels seus familiars amb la dignitat que requereixen, una dignitat que, val a dir-ho, no van perdre mai, aquestes persones. Però, en qualsevol cas, són actes importants. Continuarem amb aquest pla.

I just la setmana que ve, encara, signem un conveni amb el Govern, en aquest cas, de Navarra en el que compartim alguns elements. I jo estaré a Pamplona precisament amb la consellera que porta els temes de memòria democràtica, que és també la de Presidència, per anar avançant i compartint totes aquestes experiències. Per tant, pel que fa al pla de fosses, sí, compromís de continuar, doncs, treballant.

Respecte a Via Laietana, vostè coneix quina és la posició del Govern: la va fixar el president del Govern de Catalunya en el debat de política general, crec que a instància o a petició del seu propi grup parlamentari. Vostès saben que jo en el seu moment, doncs, vaig adreçar una carta al ministre de l'Interior dient: «Home, seria un bon moment per retornar això.» La posició del ministeri és la que és. I, per tant, d'aquí deriva la posició del Govern de Catalunya, que jo, evidentment, com es pot

imaginar, faig meva; jo faig meva aquesta posició del Govern. I torno a dir el que en origen havíem dit: quan hi hagi un acord entre el Govern de Catalunya, el Govern d'Espanya i el Govern de la ciutat de Barcelona, podrem desllodrigar aquesta qüestió. Perquè entenc –entenc– la demanda legítima que fan molts col·lectius en aquest sentit. Però sí que li vull deixar clar que assumeixo del tot la posició que va fixar el president de la Generalitat.

Ha parlat del poble gitano, i aquesta jo crec que és una de les grans novetats, incorporacions, en les lleis de memòria democràtica i que jo crec que té molt de recorregut. I ha parlat de tot el repte dels temes colonials. Aquest sí que s'escapa al que és la perspectiva temporal de la llei de memòria democràtica de manera nítida, perquè comprèn entre la República i just l'arribada de la democràcia. I, per tant, haurà de ser a través d'altres camins, no precisament del de la llei, pels que es podrà avançar en aquest camí.

Crec que em queden alguns altres temes dels que ha plantejat vostè, però amb molt de gust en la segona intervenció li precisaré algunes xifres més de la resposta.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té un torn de cinc minuts el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, el que volia dir i remarcar és que, efectivament –ho he dit–, Catalunya ha estat pionera, s'ha fet molt bona feina, tenim grans professionals, tenim grans..., unes entitats memorialistes que fan una feina absolutament impressionant. Però sí que volia deixar molt clar –i jo crec que també és l'objectiu de fer aquesta interpel·lació– que pel nostre grup parlamentari el que ha de ser l'aprovació de la llei ha de suposar un punt d'inflexió, un canvi en coses que es treballaran i es tractaran a la llei i en altres mesures que, com vostè ha manifestat ara en relació amb les polítiques de memòria, també hi ha una part que es debatrà a la llei en matèria de memòria colonial, però també s'han de desenvolupar polítiques públiques des de la Direcció General de Memòria. Llavors, en aquest sentit, ho deia molt clar: ha de ser un punt d'inflexió; queden deu anys i cal una dècada de polítiques de memòria.

I, miri, jo la veritat és que he tingut la sort i l'ocasió de poder visitar, reunir-me, entrevistar-me amb organitzacions de drets humans i de familiars de víctimes de supervivents a l'Argentina. I quan hi vaig anar, ara ja fa uns quants anys, vaig entendre bé el que aquí no estàvem aconseguint fer. No només perquè, efectivament, han tingut dret d'accés a la justícia. De fet, la querella argentina que ha obert el que aquí no s'ha pogut obrir... I vull fer un homenatge i un reconeixement a tota la feina de totes les víctimes i represaliats que han hagut d'anar a Argentina per poder intentar fer justícia, que, a més, aquí després, quan s'ha sol·licitat que es pogués actuar per instància de la justícia argentina, no s'ha fet. Llavors, quan un veu el que s'ha pogut avançar allí o en altres països com Xile, també en qüestió de polítiques educatives, però també en qüestió memorial, és a dir, quan un va a l'Esma té la sensació d'estar davant, realment, d'un espai on se pot garantir tot un reconeixement de víctimes.

I és que ho diem molt clar, i és que ho continuarem dient i serem molt persistents: que Barcelona i Catalunya necessiten aquest centre de memòria gran, potent, com ha de ser la Via Laietana al centre de la ciutat. I vostè ho ha dit: estem en un moment en el que hem de defensar la democràcia com mai, l'hem de defensar com mai. I la millor manera és posar la memòria al centre per defensar el futur. I el que hem dit: lo que s'està fent està bé, però cal amplificar. I a vegades passa que, si no se treballa a temps, quan s'aprova una llei i no es fan les suficients previsions pressupostàries, efectivament, no arriba a res. I simplement, més enllà del que pugui passar en els propers mesos o no, el que sí que volem plantejar és que, en qualsevol cas, per a

qualsevol acord, les polítiques de memòria democràtica pel nostre grup parlamentari estaran al centre.

A més del que acabo d'explicar, volia fer una reflexió amb les fosses. Jo crec que les dades que ja coneixia i que vostè ha traslladat mostren que s'ha pogut avançar, que s'han pogut anar amplificant aquestes polítiques de memòria. També, durant un temps, fins i tot el Memorial Democràtic no va tenir fons per poder actuar. Llavors, anem en la bona direcció. Simplement, el que plantegem és que cal intensificar aquestes polítiques i que cal, a més, millorar-les en el que es pugui i en el que es pugui aprendre d'altres models i d'altres països on s'estan fent les coses d'una manera adequada i posar al centre els drets humans i també la perspectiva psicosocial. Pensem que hi ha marge de millora, i des d'aquí ho plantegem.

I és que estem en un moment clau per tal de poder avançar en la construcció de memòria col·lectiva, de memòria democràtica, i per poder continuar lluitant i treballant perquè mai més enlloc se puguin repetir fets com els que van passar aquí durant massa anys, durant la Dictadura i el franquisme. Així que fem que aquest aniversari dels cinquanta anys de la mort del dictador sigui un impuls i un revulsiu perquè les víctimes tinguin la sensació de que s'està fent tot el possible. I aquesta sensació, a dia d'avui, molts i moltes d'elles no la tenen. I, malauradament, molts i moltes d'elles ja no són aquí per comprovar-ho. Llavors, tenim marge i avancem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de rèplica del conseller. Té, per un temps de cinc minuts, la paraula l'honorable Ramon Espadaler i Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Gràcies pel to i per aquest reconeixement al que es fa. Diu: «Es fa bé, però es pot anar a més.»

Jo sempre m'he imaginat moltes polítiques, no només aquesta, en certa manera amb modulacions, però com una certa cursa de relleus, i en aquest cas serveix l'exemple. Nosaltres agafem el testimoni d'una feina que s'ha fet. Quan dic nosaltres, dic l'actual Govern, amb una feina dels governs que ens han precedit en memòria democràtica, en legislació, en aixecar institucions, en fer polítiques concretes, en aterrar-les d'alguna manera. I donem continuïtat a això, i segurament al que ens diu: «Escolti, corrin una mica més del que s'ha corregut fins ara.» Però, en qualsevol cas, jo crec que l'orientació, el sentit, el relleu està ben pres, i espero poder-lo lliurar quan la ciutadania i aquest Parlament decideixin que s'ha de lliurar a un altre govern, doncs, havent fet més deures.

Sí que hem volgut aprofitar la conjuntura, l'esdeveniment dels cinquanta anys de la mort del dictador Franco, precisament, per posar el focus no només en una mirada retrospectiva, que evidentment també, per aflorar veritats, una part de les quals encara no són prou conegudes, i en aquest Ple, doncs, n'hem tingut algun exemple, sinó també, i molt particularment, per posar en valor el preu de la democràcia, per imperfecta que ens pugui semblar, que evidentment, ho és, però en qualsevol cas, primera, el preu que ha tingut, i, segona, que no és un bé permanent ni immutable.

I, en aquest sentit, deixi'm dir un parell d'iniciatives que hem fet en el context d'aquest aniversari. El col·loqui d'enguany de Walter Benjamin que es fa a Portbou es va fer precisament jo crec que amb autoritats acadèmiques rellevants i bons analistes sobre els riscos de les democràcies liberals a dia d'avui. Aquesta és una manera també d'aprofitar un aniversari per aterrar un problema que tenim objectivament. I alguna altra jornada que farem un xic més endavant, en aquest cas en l'àmbit de la universitat. Amb la Universitat de Barcelona farem alguna altra iniciativa semblant, perquè creiem que aquesta és l'orientació que d'alguna manera s'ha de donar.

Respecte al tema de la llei, doncs, el que ja, d'alguna manera, li he dit abans. Esperem, estarem amatents a com evolucioni i quan s'aprovi la llei. I sí, té el compro-

mís, òbviament, doncs, el Govern, d'aprofitar-la intensivament, de donar-li ple sentit i de fer-la aterrar, fer el compliment del que és la llei.

I aportar-li algunes dades més que m'han quedat al tinter i que li he dit que n'hi donaria algunes més. Més enllà de les dades de les fosses que li he dit, també posar en valor, doncs, tot l'esforç que s'ha fet en l'àmbit de la gestió de les indemnitzacions a les víctimes de la repressió franquista. Aquest és un gest que es fa periòdicament, anualment, i que, per raons òbvies, biològiques, malauradament cada vegada hi han menys persones que poden ser –anava a dir «mereixedores»–, dissortadament, mereixedores d'aquest rescabament, d'aquest reconeixement i d'aquestes indemnitzacions. Però des de que es va instaurar des de l'any 2025 s'han satisfet fins a 52 milions d'euros i s'ha arribat a 22.000, s'han atès 22.500 peticions. I aquesta és una política que continua, per bé que no hi ha el nombre de persones que en edicions anteriors, per raons que abans li esmentava, que són raons òbvies.

I les jornades que tenim en aquest futur també per donar aquesta orientació que deia vostè, no només les que hem fet de passat en l'àmbit del col·loqui Walter Benjamin. Tenim també preparades algunes jornades amb el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que vostè coneix bé. La tenim també prevista de cara al 26, amb els síndics de greuges locals, sobre la memòria democràtica, perquè creiem que és un espai que es pot treballar des d'aquestes perspectives. O altres jornades, doncs, de la Direcció General de Memòria Democràtica sobre la sanitat durant la Guerra Civil, amb alguns homenatges al doctor Gras Artero, o sobre els jutges de la Generalitat republicana, que són a vegades episodis, persones, moments, fets que van quedar o que han quedat una mica en l'oblit i que creiem que paga la pena d'alguna manera, evidentment, posar en valor.

I també un acte rellevant, probablement un dels més rellevants, és un acte que es repeteix cada any i que serà el 7 de novembre, que és l'acte de l'aniversari de la fundació de l'Assemblea de Catalunya, que enguany el farem al paranimf de la universitat. I permeti'm dir que, a diferència d'anys anteriors –tothom, òbviament, hi és convidat; també tots els diputats i diputades de la cambra–, l'orientem molt a la gent jove també –a la gent jove–, perquè tinguin ple coneixement de que –el que els deia– la democràcia ni ha estat un regal, ni és perenne, sinó que s'ha de conrear, com les amistats cada dia.

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpелlació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans

300-00192/15

I, tot seguit, passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. La inmigración es la solución a todos nuestros problemas: la solución a la pirámide demográfica invertida, la solución a la baja tasa de natalidad, la solución a nuestro sistema de pensiones, a todos nuestros problemas del mercado laboral. Esto es lo que ustedes, toda la clase política dirigente de izquierda a derecha, han reiterado en multitud de ocasiones. De hecho, han instado en varias ocasiones a que es la solución al sostenimiento de nuestro estado del bienestar, y por eso han puesto en el centro, como epicentro de efecto llamada, Cataluña en toda España.

¿Y qué ocurre ahora? Pues que la realidad de los barrios, el deterioro de los servicios públicos y el colapso del sistema hablan por sí solos. Por eso creemos que es de justicia desmontar ese mito, desmontar esa gran estafa piramidal. Y vamos a saber cuál es el coste real de la Cataluña de los 10 millones de la que tanto alardean y presumen y que poco tiene de catalana y española.

Empecemos. Por ejemplo, ustedes, siempre haciendo gala de su clasismo, acostumbra a afirmar que necesitamos inmigrantes para hacer los trabajos que los catalanes no queremos hacer. De hecho, un diputado socialista en el Congreso de los Diputados ha llegado a decir, literalmente, que si no hay inmigrantes quién va a limpiar el culo a nuestros abuelos. Pero ¿por qué necesitamos más inmigrantes en España cuando actualmente hay 1,4 millones de nacidos en el extranjero en paro? O ¿por qué necesitamos más inmigrantes cuando sabemos que en España hay al menos 2 millones de inmigrantes que viven de prestaciones directas del Estado?

Por ejemplo, los extranjeros de origen marroquí –que no es que les tengamos manía, es porque son el grupo de inmigrantes más numeroso que llega a Cataluña– tienen unos índices de desempleo altísimos. Por ejemplo, en el caso del INE, dice: «El veintisiete por ciento de los hombres marroquíes percibe prestaciones por desempleo.» Y ya un dato terrible es que el cincuenta y cuatro por ciento de las mujeres marroquíes se encuentra en paro.

Pero es que, si seguimos con las ayudas sociales, la realidad es todavía más humillante. Mientras miles de familias catalanas no llegan a final de mes, la Generalitat da una ayuda a los MENAs de entre dieciocho y veintitrés años, una ayuda que actualmente es de setecientos ochenta euros mensuales. ¿Díganme cuántos jóvenes catalanes cobran diez mil euros anuales sin hacer absolutamente nada? (*Alguns aplaudiments.*) Díganmelo. Al menos atrévase a decir que prefieren un sistema que priorice al de fuera y que castigue al catalán.

Pero vamos a otra de sus grandes falacias. Ustedes dicen que hay que pagar más impuestos, para sanidad y para educación. Pues vayamos a ello. En sanidad, según datos del propio Departament de Salut, el gasto destinado a extranjeros en 2024 se ha disparado respecto a 2016. Solo en intervenciones quirúrgicas el gasto ha aumentado un 144 por ciento en tan solo ocho años. Es decir, ustedes asfixian a los catalanes a impuestos bajo la excusa de contribuir al sostenimiento de nuestros servicios públicos, pero la realidad es que quienes se benefician de ellos es quien nada cotiza y, además, relegan a los catalanes a los últimos de la cola. (*Alguns aplaudiments.*)

Seguimos con otra área, otra de las grandes áreas: la educación. Según los datos ofrecidos por la Fundació Bofill, Cataluña dedica 5.465 euros al año por alumno de primaria o secundaria, una cuantía muy inferior a la media española. Pero lo devastador viene cuando, en un ejercicio simple de comparación, vemos cómo el coste por un MENA es de unos cuatro mil euros mensuales, lo que es lo mismo que unos 48.000 euros anuales. ¿Ustedes ven normal que el Govern de la Generalitat gaste diez veces más en un extranjero que en un estudiante catalán? ¿Ustedes eso lo ven normal? (*Alguns aplaudiments.*) Pero es que no es solo esto –no es solo esto. Su efecto llamada ha colapsado nuestras aulas, con personas que ni siquiera conocen nuestra lengua, en la que se imparten las clases. Entonces, lo que hacen es retrasar el nivel de toda el aula.

Y hablemos, si quieren también, de otro de los grandes temas, que es el caso de la vivienda. Ustedes, con su efecto llamada, han hecho que en España, pues, entren millones de inmigrantes, sin haber construido al ritmo que los acogíamos. Y la poca vivienda de protección oficial que han hecho, pese a que se nieguen a darnos los datos de los últimos años..., en 2021 la otorgaron un treinta y ocho por ciento a extranjeros en provincias como Barcelona, pero es que un cincuenta y dos por ciento, por ejemplo, en Gerona. Pero tranquilos, sabemos que muchos de ustedes estarán pensando: «No, es que solo les molesta la inmigración de renta baja.» No, es que esto no es el problema. El problema, señores diputados, es que ustedes no construyen y,

de la poca oferta disponible que hay y que antes iba para los catalanes, ahora se ha vuelto y se ha disputado en auténticos *castings* inmobiliarios, donde sí se disputa entre inmigrantes de renta baja y de renta alta, y si queda algo, para los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, constatamos una realidad que ya nadie puede negar, y es que la inmigración supone un enorme coste económico para los catalanes. Pero seamos sinceros: hoy la inmigración ya no solo ataca los bolsillos de los catalanes, sino que también supone una amenaza directa a nuestra seguridad y a la identidad de nuestros barrios. Las cárceles catalanas, por ejemplo, superan, semana tras semana, los porcentajes de población inmigrante. Las noticias, día tras día, nos demuestran que la mayoría de los autores de los delitos que se cometen tienen algo en común, y es que no son españoles.

Pero volvamos de nuevo a los datos de la propia Generalitat. El coste diario por interno en las cárceles catalanas es de 141 euros. Actualmente, hay 4.782 presos extranjeros. Eso, en una simple multiplicación, supone un coste anual de 246 millones, millones que se podrían destinar, sí, a sanidad y a educación, pero que se pierden y se malgastan en todos esos extranjeros que ya hace mucho tiempo que deberían haber sido deportados a sus países de origen. (*Alguns aplaudiments.*)

Ahora bien, lo más indignante de todo es verlos presumiendo de cómo se están creando más juzgados de lo penal, cómo se está aumentando la plantilla de los Mossos d'Esquadra..., cuando el problema no es que falte seguridad. El problema es importar tradiciones de otras latitudes que lo único que hacen es enriquecer la criminalidad.

Eso también me lleva a hablar del aumento de ciertos delitos, como son los matrimonios forzados o las mutilaciones genitales femeninas, que antes eran totalmente inexistentes en nuestra tierra. Este es el precio que tenemos que pagar los catalanes por importar en este caso sus políticas, que son políticas que importan culturas antagónicas a la nuestra y que son culturas perversamente misóginas, que lo que hacen es normalizar tratarnos a nosotros, a las mujeres, como perros callejeros. Esta degradación importada...

El president

Senyora diputada... Senyora diputada, fa una vinculació de determinades cultures amb accions vinculades a delictes, i això, amb caràcter general. I aquestes generalitzacions, aquí i a qualsevol parlament democràtic, no són acceptables. I, per tant, li crido l'atenció. Continui, senyora diputada.

Júlia Calvet Puig

És que està corrent el temps.

El president

Doncs l'aturo. Ja li donaré més temps, però el rellevant no és el temps. El rellevant és el que li acabo de dir. D'acord?

Júlia Calvet Puig

D'acord.

El president

Continui.

Júlia Calvet Puig

Seguim. Pues esta degradación, importada desde fuera, como es evidente, está provocando la desaparición total de nuestros barrios, que ya son irreconocibles. (*Veus de fons.*) Y no es una exageración; no se ríen. Es la realidad que viven los catalanes día tras día.

Caminar por nuestras ciudades, sobre todo si lo hacemos en los barrios más humildes, pues, genera una sensación de desorientación total, porque que hoy existan

barrios de Cataluña que cada día parecen menos Cataluña no es casualidad ni cuestión de dos días, sino que es resultado directo de unas políticas totalmente irresponsables. Porque, cuando en un barrio, una calle o un colegio los catalanes pasan a ser minoría, ese barrio, esa calle o ese colegio deja de ser catalán. Eso es precisamente lo que está pasando en decenas de municipios de nuestra tierra, donde los nacimientos de madre extranjera ya son mayoría, como es en el caso de Olot, Manlleu o Salt. Y todo esto, con todos estos datos, aún tienen la osadía de decir que no, que esto es diversidad y es progreso. Y no, señores diputados, eso ni es diversidad ni es progreso. Eso es sustitución demográfica, sustitución social y sustitución cultural. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, las políticas de inmigración masiva e invasiva no son la solución a todos nuestros problemas; más bien todo lo contrario. Son políticas que generan una gran injusticia social. Porque sí, porque hay servicios públicos colapsados. Los catalanes estamos a la cola de las ayudas sociales, de las colas a nivel de operaciones en la sanidad pública, hay mayor inseguridad y hay una amenaza directa a nuestra esencia e identidad como pueblo.

Por todo esto, señora *consellera*, le formulo las siguientes cuestiones. La primera: ¿cuánto nos cuesta en su totalidad a los catalanes la inmigración masiva? Segunda: ¿cuánto nos cuesta en su totalidad a los catalanes la inmigración ilegal? Tercera: ¿cuántas viviendas de nuestro parque inmobiliario están en manos de extranjeros? Y cuarta: ¿qué porcentaje de las ayudas sociales se destina a extranjeros?

Dicho esto, si la verdad estuviera de su lado, seguramente no tendría ningún problema en responder a esas preguntas dato por dato, respuesta por respuesta. Así que, si es así, tenga la valentía de hacerlo y respóndalo todo con claridad.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Doncs aquí em dispenso, amb valentia i claredat, a donar-li totes les explicacions possibles. (*Alguns aplaudiments.*) I com sempre, molt agraïda. Molt agraïda a VOX, perquè ja els hi dic que poder respondre i tenir aquesta oportunitat des d'aquesta tribuna és molt terapèutic.

A veure, però per posar també una mica de context històric, perquè jo crec que també vosaltres, diputats i diputades del Grup Parlamentari de VOX, hauríeu d'explicar-nos també quin és el vostre concepte de migració. Què parlem de migració? Què vol dir una persona migrant? Perquè, a veure, Catalunya és una terra d'acollida des de fa segles. I molts, moltes de les persones, si no la immensa majoria de persones a Catalunya, o bé han nascut fora de Catalunya o bé un dels seus pares ha nascut fora de Catalunya. El seixanta-cinc per cent de la població catalana té arrels migratòries. Jo soc una persona d'arrels migratòries, i ho dic amb molt d'orgull. Quan parlen de persones migrades parlen de mi, parlen de mi també. I l'hi dic amb molt d'orgull. No, vostès no poden dir-me què és el que jo penso i què és el que jo sento. Ho sento. Això és així. Vostès poden definir-se com vulguin. La seva concepció de qui són els de casa és la seva concepció. Jo els hi dic quina és la meva. La meva concepció és que jo soc una persona d'arrels migrades. Els meus pares no van néixer a Catalunya, i els hi dic amb molt d'orgull. I molts...

I això per què els hi dic avui? I, miri, tenia tot això escrit, però, mira, vaig per un altre camí. Per què els hi dic jo això? Doncs perquè molts dels arguments que fan servir són més vells que el tebeo, d'acord? I són els arguments que van patir els meus pares i van patir moltes persones migrades en diferents moments a Catalunya.

I, si no, miri, un exemple concret. Han vist la pel·lícula d'*El 47*? Els hi recomano veure la pel·lícula d'*El 47*. Per què? Perquè l'argument era el mateix. Home, els auto-

busos primer que arribin a Sarrià, a les Corts, a Gràcia. Però, per què els autobusos han d'arribar a Torre Baró? Primer, per als de casa. O sigui, per esllomar-se a treballar, benvinguts. Però, a l'hora de tenir serveis públics, primer per als de casa. Hipocresia. (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que es diu «hipocresia».

Doncs, tornant després d'aquest context de que Catalunya és una terra d'acollida i la immensa majoria de persones tenim, amb molt d'orgull –amb molt d'orgull–, arrels migrades, parlem de quina és la situació de Catalunya ara mateix. Catalunya té un creixement negatiu de la població des de 2018. Hi ha moltes més defuncions que naixements. Això vol dir que la migració és la solució a tots els nostres problemes? No, no. Lògicament, no. La migració és un fenomen. És un fenomen global que afecta Catalunya, afecta Espanya, la majoria de països avançats. És un fenomen global que s'ha de gestionar i s'ha de gestionar correctament. I els hi dono la raó, que s'ha de mirar si hi han dificultats o problemes de gestió, s'ha de redimensionar l'estat del benestar. S'han de fer moltes coses. Però en si mateix ni és una solució ni és un problema. És una solució o és un problema en funció de com es gestioni aquesta realitat.

Però resulta que, donat el context demogràfic que tenim com a país, tenim la immensa sort de que Catalunya és un país atractiu per a la migració. I llavors això em fa transmetre i respondre a la seva pregunta amb tota la claredat possible. Quin és el cost de la migració? Cap, cap cost. La migració ben gestionada és un actiu per a la nostra societat. I no ho dic jo; ho diu l'evidència científica, ho diuen les dades. I jo els hi dono totes les dades que siguin necessàries.

Avui a Catalunya hi ha 670.000 persones estrangeres afiliades a la seguretat social. I, des del 2013, mentre que la immigració ha continuat creixent de manera molt substancial, la taxa d'atur ha baixat del vint-i-tres per cent al vuit per cent. Hi ha hagut una arribada migratòria important, i l'atur no ha parat de baixar.

Però és que, a més, les persones migrades, en gran mesura –en gran mesura–, són un puntal de la nostra societat i la nostra economia, perquè arriben i la immensa majoria d'ells el que volen fer és treballar. La taxa d'ocupació de les persones migrades és del seixanta-quatre per cent, deu punts per sobre de la població nacionalitzada. Un recent estudi mostra que l'absentisme laboral a l'economia espanyola s'està moderant, s'està reduint per la incorporació de persones migrades. Per què? Perquè les persones migrades tenen una taxa d'absentisme laboral dotze punts per sota de la població general. La immensa majoria de la població migrant ara està fent el mateix que va fer la generació dels meus pares: venir aquí i esllomar-se a treballar. I això és així, els hi agradi o no els hi agradi. Això és així.

Saben què aporta una persona a la hisenda pública que s'integra al mercat laboral i treballa durant vint anys? Cent seixanta mil euros. I això assumint que cobra el salari mínim i només tenint en compte cotitzacions a les seguretats, no tenint en compte els impostos indirectes o, per exemple, l'augment de l'activitat econòmica, que aquesta persona, amb tot el seu talent i tot el seu esforç, contribueix a dinamitzar l'economia. Les persones migrades aporten el deu per cent dels ingressos a la seguretat social i només en reben l'u per cent.

I, miri, com a mostra, un botó, que diuen. Vostès han posat sobre la taula les dades..., unes dades de què desconec la font, però em serveixen per il·lustrar quina és la gestió i la tergiversació que fan de les dades. Perquè han dit: «Des del 2006, la despesa sanitària en població migrada s'ha disparat...» No ho sé, han dit un cent per cent o alguna cosa així. Bé, és que la població migrada ha crescut de manera substancial. La població migrada fa un ús molt menor de la despesa sanitària que la resta de la població. Però lògicament, si hi han moltes més persones, doncs, escolta, hauran d'anar al metge. O faig servir l'argument d'*El 47*: què passa, que per venir a esllomar-se sí que poden venir, però que no vagin al metge? És això el model de societat? Doncs, afortunadament, aquí la immensa majoria de la població catalana i dels grups parlamentaris saben que aquesta és una visió totalment esbiaixada de la

realitat, esbiaixada de les xifres, i el que volem és una societat que tracti a tothom per igual i doni les mateixes oportunitats a tothom.

Però, bé, tot això també... Quan dic esllomar-se, dic esllomar-se en tots els àmbits de la nostra economia, perquè moltes vegades també associem migracions amb personal de poca qualificació. Però això també és un estereotip. Cada cop hi ha més persones migrades que són empresaris i empresàries, autònoms, autònomes, investigadors, científics que estan també impulsant la nostra economia i la nostra societat en molts àmbits. I així ho demostra també l'evidència científica. Hi ha molts estudis, incloent-hi el premi Nobel David Card, però també un *paper* recent sobre economia, Joan Monràs, que estudia els efectes en l'economia de la regularització de 600.000 persones durant el Govern Zapatero, que mostra que aquesta regularització va fer augmentar l'ocupació formal, va reduir la informalitat, va incrementar els ingressos fiscals i no va tenir cap efecte en la població ni els salaris de la població nativa. Llavors, això és el que diuen les dades, això és el que diu la ciència.

Però, quin és el problema? Que vostès no ho entenen. I saben per què no ho entenen? Perquè no entenen com funciona l'economia. Ja que, de vegades, de manera despectiva, diuen que jo he vingut a fer-los una classe, doncs, mira, si no, el que em deia la meua mare: «*Si no quieres caldo, dos tazas.*» O sigui, que avui els hi ensenyaré per què no entenen com funciona l'economia. Perquè el seu plantejament és un plantejament en què l'economia funciona com un joc de suma zero. Si n'hi dones a un, n'hi treus a un altre. Però no és així com funciona l'economia. Els estudis el que demostren és que, quan ve la migració, es genera un efecte multiplicador, es dinamitza l'economia, es genera demanda de nous productes, de nova activitat comercial, de noves també idees, de noves empreses. Es genera més demanda, més innovació, i hi ha una solució d'equilibri general que fomenta que hi hagi una dinamització de l'economia.

I és per aquests motius, és per aquesta teoria econòmica totalment contrastada i que és central en l'àmbit, doncs, de la ciència econòmica, la raó per la qual el Banc Central Europeu, *The Economist* i les institucions europees i internacionals mostren que un dels factors de creixement de l'economia catalana i espanyola és, precisament, l'arribada de persones migrants. Llavors... I no només per l'aspecte de la demanda, sinó també per l'efecte de la innovació. Un altre estudi mostra com als Estats Units les persones migrades generen el vint-i-tres per cent de les patents i podrien ser responsables d'un terç de la innovació total.

Lògicament, el fenomen de la migració, com bé reconeixia abans, és un repte. És un repte que també requereix, doncs, redimensionar l'estat del benestar, gestionar-lo, estar atent per veure si poden haver-hi dificultats, com, per exemple, la segregació en determinats barris o algunes qüestions. Però això es resol també reforçant l'estat del benestar amb més inversió i, doncs, amb més prosperitat compartida, que és justament el contrari que les vostres polítiques, les vostres propostes normalment apunten.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Mire, señora Martínez Bravo, usted habla de hipocresía, pero lo que es hipócrita es lo que usted ha dicho hoy. Los aragoneses, los valencianos y los andaluces no son extranjeros en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Tampoco somos nosotros, los catalanes, extranjeros ni en Andalucía, ni en Aragón, ni en Valencia. A ver si empezamos ya a decir las cosas por su nombre.

Seguimos. Ya no engañan a nadie. Es que no engañan a nadie. Decir... Usted misma ha dicho que no, que la inmigración no genera ningún coste –ningún coste. Esto

es insultante, y no para nosotros. Es insultante para los catalanes que tienen que sufrir la decadencia y la ruina de sus políticas.

Y, obviamente, que nos diga..., bueno, nos llame mentirosos –ha dicho que tergiversamos los datos–, pues, primero, nos da absolutamente igual. (*Remor de veus.*) Y, segundo, demuestra una cosa, y es que están muy nerviosos y están asustados, porque ven en VOX una alternativa real basada en la realidad de los barrios, y no en políticas creadas desde sus despachos. (*Alguns aplaudiments.*)

Tan asustados están que no nos cansaremos de repetir que hace dos semanas, en el debate de política general, cuando hablaba Ignacio Garriga, la *consellera* de Interior, hablando con su séquito de la *conselleria*, admitía que los datos que estábamos diciendo eran verdaderos, y, además, decía que estaban perdiendo el relato.

Pero es que en este tema ya es completamente tremendo. Usted no lo ha dicho directamente, pero en muchas ocasiones se puede interpretar que ustedes dicen que sí, que los inmigrantes vienen aquí a pagarnos las pensiones. Pues, señora *consellera*, esto, cuando un catalán lo escucha, sabe que no es verdad.

De hecho, yo creo que sería más normal y más habitual que piense que a lo mejor le quita la pensión cuando va al cajero, porque esa es la realidad y la actualidad en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Y sí, no se indigne.

El president

Senyora diputada... Una altra vegada, aquestes generalitzacions, aquesta imputació de fets delictius. Sigui capaç de discernir entre persones concretes i col·lectius amorfs. No deshumanitzi la ciutadania. Té la paraula.

Júlia Calvet Puig

Pues vayamos a discernir. Volvamos a los datos. Las simulaciones contables indican que un inmigrante, para que tenga una contribución neta positiva, debería tener un salario medio de al menos 45.000 euros anuales durante toda su vida laboral.

Para ponerles un ejemplo, el caso de un hombre africano que llega a España con dieciocho años, se pone a trabajar de forma inmediata y cobra el salario medio para un hombre africano en España, que son unos veinte mil euros al año. Poniendo el caso de este hombre, que ponemos que trabajara hasta los sesenta y seis años y que muriera a los noventa, con la pensión que cobraría, su saldo sería un aporte negativo de más de 150.000 euros. Y eso también se ha constatado en países como Dinamarca u Holanda.

Pero, mire, si niega estos datos aquí, tenga la valentía de hacerlo también, por ejemplo, en Igualada, donde el otro día yo hablaba con una señora que se llamaba Ana, y era una señora que nos explicaba cómo malvivía con una pensión y pagando el alquiler mientras veía cómo sus vecinos inmigrantes se beneficiaban de una vivienda social.

O, por ejemplo, el otro día, en Sabadell, cuando pude hablar con varios padres de familias que estaban muy preocupados porque sus hijos estaban estudiando en colegios donde la mayoría ya no son catalanes, y se estaban impartiendo clases de lengua árabe y cultura marroquí, clases que, por cierto, estaban llenas de inmigrantes que se iban por la mañana al cole, pero por la tarde van a tirar piedras a las reuniones vecinales de VOX. (*Alguns aplaudiments.*)

Esta es la realidad, señora Martínez Bravo, que ustedes se empeñan en esconder. Este es su sistema, el sistema que beneficia a unos pocos, pero que perjudica a la mayoría. Un sistema que les beneficia a ustedes, pero que perjudica a los catalanes. Un sistema, pues, en el que ustedes sí se sienten cómodos, porque ni lo padecen ni lo viven.

Porque, mire, ¿sabe por qué a usted ya le va bien este sistema? Porque no es usted quien lleva a sus hijos a colegios públicos saturados, no es usted quien tiene miedo de volver a casa por la noche, no es usted quien tiene que soportar un okupa en el

pisos de arriba, y no es usted quien tiene que esperar meses para una operación en la sanidad pública. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero ¿sabe quién sí lo padece todo esto? La señora Ana de Igualada, los padres y las familias de Sabadell y también casi el cincuenta por ciento de hogares catalanes que en 2024 acreditaron tener algún tipo de dificultad para llegar a final de mes.

Hombre, señora Martínez Bravo, que ya está bien, hombre. Que hay que decir las cosas por su nombre. Hay que tener rigor en los datos y decir lo que está pasando. (*Alguns aplaudiments.*) No lo que usted vive, sino lo que están sufriendo los catalanes, porque es de justicia social, porque es de respeto a nuestros mayores y de compromiso con el futuro de los que vendrán.

Hemos de actuar sin buenismos. Por eso, desde VOX vamos a plantear varias medidas en nuestra moción necesarias para volver a poner el interés de los catalanes en el centro. Porque claro que se puede poner a los catalanes los primeros de la lista de sanidad, los primeros de la lista de la vivienda, los primeros de la lista en educación. Solo es cuestión de voluntad política, señora *consellera*.

Primero hay que pensar en los catalanes. Eso es lo que hay que pensar, primero en los catalanes. Porque sí, porque en todo, ante todo y para todo, primero lo nuestro. Primer els de casa.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. A veure, senyora diputada, per on començo? Miri, té la seva gràcia, eh?, que em digui que jo no conec la realitat, que fem les polítiques des dels despatxos, que és sobre el que jo visc i no el que jo *padezco*.

M'agradaria que algun dia ens diguessin en quins barris han crescut vostès. (*Alguns aplaudiments.*) M'agradaria que algun dia ens ho diguessin, perquè jo he crescut a la Prosperitat, a l'extraradi, a Nou Barris. Jo soc filla dels altres catalans, que va dir Paco Candel, que aquest any, doncs, celebrem l'efemèride tan important. I ho dic amb molt d'orgull.

I ho veig dia a dia, i ho veig amb el meu entorn. I fem les polítiques públiques que aquest país necessita, i fem les polítiques públiques que ho fan entenent com funciona l'economia. I veig que, en els deu minuts anteriors, he fallat en el meu intent d'ensenyar-los com funciona l'economia.

Seguiré intentant-ho. Continuen en el paradigma de suma zero. Una persona que ve a treballar genera uns efectes multiplicadors a l'economia. No li està traient la feina a una altra. Però sí que és veritat... I aquí, potser, no ho sé, els hi recomano que hi pensin, a veure si redirigim una mica la narrativa cap a un lloc on puguem avançar cap a polítiques efectives. Sí que hi ha un repte, perquè la migració és positiva en el seu conjunt. En el seu conjunt genera un efecte molt multiplicatiu a l'economia, però hi ha un repte, que és que aquesta prosperitat sigui compartida, que aquesta prosperitat no vagi a mans d'uns pocs, sinó que reverteixi en millors serveis públics per a tots i per a totes.

I per això, precisament, per si no ho han entès després de que el president Illa ho ha explicat 4.000 milions de vegades, necessitem models de prosperitat compartida. Per això també necessitem que tots aquests guanys que genera la migració, la innovació en l'àmbit empresarial, reverteixin en unes millores a l'estat del benestar. No per a uns pocs que tenen vuit cognoms catalans o castellans, sinó per a totes les persones que viuen i treballen a Catalunya. Aquest és un model de cohesió i aquest és l'únic model, si m'ho permeten, que no té una òptica, al cap i a la fi, xenòfoba. Doncs, al cap i a la fi, aquesta és la realitat i és la situació.

Llavors, per acabar, doncs, aquí hi ha dos models: el model de criminalitzar les persones migrades versus el model de fomentar la cohesió social i defensar totes

les persones, tots els veïns i veïnes de Catalunya. Ho va dir el president Illa: «Català són totes les persones que venen a millorar Catalunya.»

Dos models. Retallar l'estat del benestar, que és el que fan vostès en els pocs mesos que governen –perquè, com els hi ha recordat el president Illa, quan poden governar, surten cames ajudeu-me, no fos cas que fessin alguna cosa útil–, versus el model que defensem des del Govern, que és reforçar l'estat del benestar, redimensionar-lo per a aquesta Catalunya de 8 o 10 milions, perquè totes aquestes persones novingudes estan generant molts recursos, molta dinamització de l'economia, i es pot generar un model que fomenti la cohesió i que generi més prosperitat per a tots.

El vostre model és de desinformació i l'ús tergiversat de les dades –avui n'hem tingut un magnífic exemple, jo els hi he explicat per què–, versus el model de la ciència i el coneixement. Al cap i a la fi, són dos models.

Catalunya està en un punt, o les societats avançades en el seu conjunt estan en un punt de confrontació de dos models, de polítiques que els portarien a l'aïllament i a una crisi majúscula, una crisi econòmica majúscula, si algun dia, remotament, es pogués fer efectiva la seva gran proposta d'expulsar 8 milions de persones d'Espanya. Crearia una crisi econòmica sense precedents. (*Veus de fons.*) Ho han dit o no ho han dit? (*Veus de fons.*) Ah, no ho han dit.

El president

Si us plau, no entrin en debat amb la consellera.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Jo creia que era la portaveu del seu partit. Però, no ho sé, potser em vaig equivocar. Bé, ja consultaré l'hemeroteca. Bé, aïllament i crisi econòmica majúscula o prosperitat compartida, una Catalunya rellevant al món, una Catalunya pròspera i una Catalunya que no discrimina entre els vuits, els set o els dos cognoms catalans o de la llengua que els hi plagui.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies

300-00194/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera, senyories... Em toca l'última interpellació d'aquest plenari. Però, bé, vull començar la meva intervenció amb una prèvia breu, lo més breu que pugui, perquè no vull deixar de destacar la importància de la matèria que avui debatrem, consellera, i que marcarà la interpellació. I que, de fet, és una prioritat per al Partit Popular de Catalunya, perquè creiem en la importància social de la família, en la necessitat de recolzar una institució bàsica per al present i futur de qualsevol societat occidental, la família com a transmissora de principis i valors, i és el primer nivell de desenvolupament de la solidaritat. Desplega la seva funció protectora davant èpoques de crisi o de canvis, i és el mecanisme més eficaç per a la integració, la cohesió social i la interrelació entre generacions.

Consellera, necessitem una veritable política de suport i ajut per tal d'incrementar la seva qualitat de vida; polítiques efectives a favor de les famílies nombroses. Reconeixem la seva contribució a la societat sense dogmatismes ni visions esbiaixades, amb una mirada de futur.

Li donaré una dada, per cert, del seu departament, del segon trimestre del 2025. A Catalunya viuen una mica més de 164.000 famílies nombroses. Per cert, moltes, monoparentals, i una dona és, en algunes d'elles, l'únic progenitor. Si aquestes famílies nombroses les multipliquem per cinc membres cada família, tirant per lo baix, d'acord? –pares més tres criatures–, parlem de 820.000 persones que formen part d'una família nombrosa. És obvi que són un motor importantíssim de la societat, i per aquest motiu són mereixedores d'una atenció especial.

Miri, les polítiques de suport a la família necessiten actuacions transversals –no li descobreixo res de nou. No són només polítiques socials; són polítiques fiscals, econòmiques, transport, educació, salut, seguretat, entre d'altres.

Fetes aquestes valoracions –que penso que moltes les podem compartir, i també la majoria dels catalans, perquè les dades del CEO reflecteixen que la família, tal com l'entendem a les democràcies occidentals, és la institució més valorada i més prestigiada pels propis catalans–, he de dir-li també que el Govern i els partits polítics, lamentablement, tenim una puntuació bastant més discreta. Però, clar, què passa? Que a l'hora de la veritat existeix un abisme entre, per una banda, la institució de la família i la valoració ciutadana i, per l'altra, la negligència política del Govern català respecte a la implementació de polítiques de suport a les famílies.

Vostès, el Govern Illa, que tant parlen de drets, de progressisme i de col·lectius a protegir, s'obliden de les famílies catalanes. Escolti'm, no existeix cap reconeixement institucional per part del Govern de la Generalitat d'aquesta realitat. I no parlo d'una conselleria de família, que potser podríem parlar-ne, però és que, escolti'm, no existeix ni una direcció general dedicada a la família, i això que el departament té nou direccions generals. Quan vostè entra en la pàgina web del seu departament, «Família i infància» –és l'apartat que surt– podríem dir que és de caire administratiu. Apareixen dos ajudes i un pla 2024-2028, que està carregat d'ideologia, però de pragmatisme i de concreció pressupostària no hi ha res. I, escolti'm, l'hi hem dit en moltes ocasions: la Generalitat té una estructura sobredimensionada –instituts, observatoris que no sabem què observen, consells de tot tipus–, però no existeix una direcció general que planifiqui l'estratègia respecte a les polítiques de suport a la família.

Per altra banda, la llei de família de l'any 2003. Va ser aprovada fa més de vint anys, i resulta que s'actualitzen lleis per a col·lectius específics i, en canvi, la llei de família porta més de dos dècades sense actualitzar-se. Bé, l'única actualització, de fet, és el buidatge de les prestacions per fill a càrrec, que des de la seva implantació va anar canviant, primer, l'import i el caràcter universal per ser una prestació assistencial, i, finalment, l'any 2017, va desaparèixer. I aquesta prestació protegia particularment, en el seu redactat original, les famílies nombroses i les monoparentals.

Si parlem de despesa pública de la Generalitat de Catalunya destinada a polítiques de suport a les famílies i a la infància, que és el programa 313, la davallada és brutal. El pressupost destinat al suport a les famílies ha caigut en un noranta-sis per cent en dos dècades. L'any 2006, més de 300 milions; l'any 2024, no arriba als 13 milions. Malauradament, consellera, els números parlen per si sols. Què ha passat? Què faran? Recuperaran aquests diners i tindrem més despesa per a aquest programa? I no negaré que existeixen ajudes concretes davant situacions extremes, però en la seva estructura de govern i en el seu discurs públic, les famílies no existeixen amb visió estratègica ni a llarg termini.

Miri, consellera, són invisibles en l'enfocament de les actuacions del Govern Illa. I parlen i parlen i parlen d'enfocaments sistemàtics, i obliden el primer sistema on viuen les persones: la família. Parlen d'atenció comunitària i obliden la primera comunitat: la família. Parlen d'ecologia i s'obliden del primer ecosistema: la família. Parlen d'una societat de cures i obliden el primer àmbit de la cura, que és la família. I és una pena que oblidin la realitat de les persones. I la primera comunitat –no

l'única, però sí la més important— on es despleguen la pròpia personalitat i el propi benestar són les famílies.

Jo no li estic parlant d'ajudes aïllades, consellera, sinó d'una estratègia que es tradueixi en un veritable programa de suport. Hem de passar del model assistencial fragmentat a una política integral, ambiciosa i orientada al futur.

Mesures a posar en marxa. Pivoten en tres eixos —no li descobriré res de nou—: recursos monetaris —ajudes directes o deduccions fiscals—, serveis destinats a provisió i atenció en la cura, i un tercer, que és el temps per a atenció —permisos, excedències i reduccions de jornada. Faves comptades, que es diu en català. No fa falta innovar ni inventar..., estilo ministra Belarra y su ley de familias..., que inventava setze tipus d'unitats familiars on les famílies nombroses han canviat de nom i ara són famílies amb majors necessitats de suport a la criança, cosa que és totalment certa, eh?, no li dic que no. Però la veritat és que lo que pretén és amagar-les. Tot és molt més senzill; lo que passa, que cal fer-ho. Jo li he posat tres eixos; podem debatre-ho després, però no abandoni les famílies catalanes.

Això (*l'oradora mostra un full a la cambra*) —que estic segura que sap què és— és el manual per fer la declaració de renda de l'any passat —són cinc-centes pàgines, jo només l'he tret—, on surten totes les deduccions de les comunitats autònomes en el tram autonòmic. Catalunya només té una petita deducció per naixement: cent cinquanta euros per progenitor, una quantitat que fa riure, que sembla una broma de mal gust. Altres comunitats autònomes espanyoles —per cert, governades pel Partit Popular— tenen deduccions anuals per fill nascut o adoptat, deducció del cinquanta per cent del tram autonòmic de l'IRPF per a famílies nombroses o una ajuda directa, com la de la Comunitat de Madrid, on les mares menors de trenta anys amb menys recursos tenen un suport de cinc-cents euros durant dos anys —això és una mesura de la Comunitat de Madrid. I en un moment on la natalitat està en caiguda lliure, consellera, i que Catalunya té una de les taxes més baixes d'Europa, doncs, hauria d'ocupar un lloc central en l'agenda política. I nosaltres estem a la cua de tot —s'ha de dir.

Educació, que és un exemple dels serveis de provisió per a les famílies. La situació no està gaire millor. La gratuïtat de l'educació de zero a tres anys, reclamada pel Partit Popular en aquest Parlament en moltes ocasions. I que, per exemple, ja es van presentar les dades de matriculació de la ciutat de Barcelona: un quaranta-tres per cent de famílies es van quedar sense plaça pública, 3.500 famílies a Barcelona no van obtenir plaça pública, i no tothom pot pagar una plaça privada. I què fem aquí? No fem res. Escolti'm, s'han de buscar solucions. Hi ha comunitats autònomes que donen xecs, que ajuden totes les famílies, no les de les escoles públiques. I, per tant, buscant solucions es poden aportar idees i ajudar.

Mesures per demanar excedències —Castilla y León en té una de molt interessant—, etcètera. Que fan falta pressupostos també ho sabem, però tampoc els han presentat. I també cal eliminar les despeses supèrflues, consellera, perquè tan important és el finançament com la gestió que es fa d'aquest finançament. Vaig acabant, perquè veig que m'he quedat sense temps. Però vostè sap que la inversió en política familiar és molt més que una inversió estratègica i és molt més que una despesa.

Algunes coses més. I acabo amb dos apunts i segurament després podrem seguir debatent. Hem de prestigiar la maternitat, consellera, i reivindicar el paper del pare com a valors que impregnen el desenvolupament de la nostra cultura i progrés des de fa centenars d'anys, trencant amb la vinculació «tenir un fill és un obstacle». I això només es pot aconseguir amb mesures de conciliació, ajudes fiscals o directes i amb una millor provisió de serveis, com l'educació zero-tres.

I dos, crec que és un error —perquè l'hi he escoltat a l'anterior interpellació— de fugir la realitat. I existeix una realitat —i el Govern no s'hi pot posar de perfil—, que són la immigració i les famílies immigrants. Miri, la irregularitat, consellera, no pot generar drets. No es pot premiar la irregularitat amb drets. Ja li avanço que a la mo-

ció subsegüent demanarem que a les polítiques a favor de les famílies es tinguin en compte l'arrelament i la residència legal. No pot ser que l'empadronament sigui un colador. *(Alguns aplaudiments.)* És un tema de justícia i d'equitat amb els que sí que venen a treballar i a aportar, i també amb la resta de catalans.

Nosaltres, consellera, en els sis segons que em queden, li demanarem valentia per prendre decisions, que tindran un efecte positiu en el present i també en el futur, perquè potser dintre de vint anys pagarem les conseqüències de no haver estat valents ara.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Avui parlem d'un tema que ens defineix la qualitat moral i política d'un país: com tracta les seves famílies. En aquest punt, estem d'acord amb la importància que tenen les famílies per a la nostra societat, però també les famílies enteses en la seva diversitat: famílies amb infants o famílies sense, monoparentals, monomarentals, LGTBI, acollidores, famílies amb persones dependents o amb discapacitat, perquè totes són part essencial del nostre projecte col·lectiu.

Tenir una família vol dir, en molts casos, tenir eines per combatre la soledat no volguda en persones grans, en infants; vol dir tenir un coixí econòmic davant dels riscos que puguin sorgir i un suport davant la malaltia o els problemes derivats de l'envelliment o la discapacitat. Un país que cuida les seves famílies és un país més just i cohesionat i preparat per al futur.

Catalunya ha de garantir que tothom pugui desenvolupar el seu projecte de vida amb dignitat, seguretat i esperança, garantint la igualtat d'oportunitats i sent molt conscients que no totes les famílies tenen el mateix punt de partida, ja que hi ha famílies que d'entrada tenen les coses més difícils.

El progrés d'un país no es mesura només amb el PIB, sinó amb la seva capacitat de garantir una veritable prosperitat compartida. Les bones notícies són que l'economia catalana funciona, genera prosperitat. El PIB de Catalunya va créixer un 3,6 per cent el 2024, multiplicant per quatre la mitjana europea de creixement, i el PIB català, en termes reals, també va créixer un 2,4 per cent respecte a l'any anterior. Tenim una de les taxes d'atur més baixes del context històric. Però som ben conscients que el creixement macroeconòmic no sempre es tradueix en millores perceptibles per a moltes famílies, i aquí és on tenim un repte. També, diputada, jo no defujo la realitat i soc molt conscient dels reptes de la societat. No voldria pas minimitzar els reptes que tenim per endavant, i jo diria que no ho he fet en la intervenció, tampoc, anterior.

Però, bé, molt sovint també hem de ser conscients que en èpoques de bonança econòmica també s'incrementa el cost de la vida. I aquí és on tenim també un repte important, un repte de mantenir el creixement econòmic, dissenyar polítiques públiques sobre la base d'un repartiment equitatiu dels fruits del progrés. I encara queda molt per fer. De fet, jo he dedicat bona part de la meva trajectòria professional a entendre com les polítiques públiques poden ser més justes i efectives.

I què diu l'evidència? Doncs que Catalunya i Espanya són un dels països de la Unió Europea on l'efecte de la política fiscal aconsegueix reduir menys la desigualtat i reduir menys les taxes de pobresa. I això és, en part, per la manca de progressivitat del sistema fiscal, però sobretot per les deficiències en l'àmbit de les prestacions monetàries, de les prestacions econòmiques. I per això aquest és un espai on el Govern de la Generalitat està fent avenços substancials per ser més efectius en tenir una veritable política monetària, una política de transferències.

Per això estem transformant el sistema de prestacions socials i construint un veritable sistema de garantia d'ingressos a Catalunya. Ho fem especialment impulsant la reforma de la renda garantida de ciutadania, que està en el seu curs parlamentari, i agilitzant el traspàs de l'ingrés mínim vital, que es farà efectiu el 2026. Són prestacions que han de ser més accessibles i que arribin a més persones. I, per això, un dels eixos de la reforma del sistema de prestacions és guanyar simplicitat i eficiència administrativa, amb una finestra única per demanar i gestionar la renda garantida i l'ingrés mínim vital, amb una tramitació digital automàtica i en base a dades.

El segon eix d'aquesta reforma és avançar cap a la compatibilitat de les prestacions amb la feina. La nova renda garantida volem que sigui compatible amb l'activitat laboral i també amb altres ajuts. Per què? Doncs, per una banda, perquè hi ha moltes persones en risc de pobresa que tenen activitat laboral i, per una altra, perquè les prestacions han de ser veritables plataformes d'impuls per incentivar que les persones puguin començar a treballar.

També estem plantejant una millor cobertura i suficiència, especialment en les llars nombroses i amb fills a càrrec. De fet, la proposta de la renda garantida del Grup Socialistes i Units per Avançar comporta un canvi en l'escala, que es diu «l'escala d'equivalències», que el que fa és augmentar els llindars d'ingressos sobretot per a les famílies més nombroses, amb més fills a càrrec, perquè són les que estan més lluny de..., el llindar de la renda garantida és el que està més lluny del llindar de pobresa. El que vol dir és que aquestes famílies han de tenir, doncs, més recursos per realment sortir d'aquesta situació de risc de pobresa.

I estem també treballant intensament per desplegar tot el potencial de l'ingrés mínim vital; molt en concret, el complement a la infància. El complement a la infància transforma totalment la naturalesa de la prestació de l'ingrés mínim vital, perquè l'ingrés mínim vital inicialment era concebut com una prestació adreçada als problemes de pobresa i de risc de pobresa, però el complement a la infància és molt més ampli. És un complement a la infància que podria arribar al quaranta per cent de les famílies amb fills a càrrec a Catalunya. Perquè ens en fem una idea, el llindar d'ingressos per poder accedir a aquest complement per a una família de dos adults i dos menors són 3.700 euros d'ingressos mensuals. Això vol dir que les famílies de classe mitjana, si aconseguim que accedeixin a aquest complement, tindrien un suport, un suport que és modest, des de cent quinze euros al mes per als fills més petits fins a cinquanta-set, però que és un complement necessari i que des del Govern de la Generalitat, en funció de la disponibilitat pressupostària, voldríem complementar, i així ho hem proposat amb aquesta proposta de la renda garantida.

Aquest és el model, fer que les prestacions arribin a més persones. Ara mateix, aquest complement a la infància a Catalunya el reben 82.000 famílies, però hi ha estimacions que indiquen que podria arribar a 350.000 famílies. Aquest és el model de donar aquests suports econòmics a aquestes persones.

Vostè també, diputada, ha apuntat cap a la possibilitat de desgravacions fiscals. És un altre model que també es pot explorar. Quin és el problema de centrar tota la política de prestacions a famílies en l'àmbit fiscal? Doncs que les famílies que menys recursos tenen, moltes d'elles, no fan la declaració de la renda. Tenim un sistema que tenia, fins a l'arribada de la renda garantida i l'ingrés mínim vital, un forat molt important, perquè les famílies de classes mitjanes-altes rebien unes ajudes per tenir fills en base a bonificacions fiscals que no rebien les persones més humils. Això com s'arregla? Doncs, o bé amb prestacions econòmiques ben dissenyades i que arribin al més aviat possible, com és el model que tenim sobre la taula i que l'únic que hem de fer és perfeccionar-lo, o bé amb crèdits reemborsables, que és una política pública que es fomenta en altres països, que també és per explorar, però requeriria un abordatge d'una reforma substancial de l'impost de l'IRPF. El nostre plantejament és pragmàtic: aprofitem les prestacions que tenim ara sobre la taula, fem-les més efectives, més àgils i fem que arribin a moltes més persones.

L'altre gran bloc de la política de famílies del Govern és l'accés a l'habitatge. Totes les enquestes diuen que la principal preocupació de la població, però molt en concret de les famílies, són les dificultats d'accés a l'habitatge. I per això aquest Govern ha fet de la política d'habitatge un eix transversal i central de tota l'acció del Govern, desplegant el pla «50.000 habitatges», destinant 168 milions d'euros a ajuts de lloguer. Hem posat en marxa el programa de préstecs d'emancipació juvenil per ajudar la gent jove a adquirir la seva primera «vivenda». I, també en l'àmbit de les prestacions, el grup d'experts de drets socials, el CETIS, va recomanar que l'accés a les prestacions socials havia de tenir en compte el cost de l'habitatge. El risc de pobresa no és el mateix per a persones que tenen una «vivenda» en propietat que per a aquells que han de pagar una hipoteca o un lloguer.

I una altra de les accions que també impulsem de manera transversal a tot el Govern és l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, que hem reformulat, hem ampliat i hem vinculat a un pla d'acció efectiu que ja estem desplegant.

El Departament de Drets Socials també recolza les famílies en molts altres àmbits, com, per exemple, en serveis d'orientació i acompanyament a famílies, els SOAF, uns serveis preventius, universals i gratuïts que ofereixen orientació i acompanyament familiar amb l'objectiu de potenciar les capacitats parentals, i que ho fem amb la col·laboració dels ens locals, cosa que ens retrotrau al debat d'aquest matí, de la importància de crear estructures de cogovernança amb el món local per generar i per consolidar tot aquest sistema de drets socials. Ho fem també amb serveis especialitzats, suports a la discapacitat. Jo mateixa he pogut visitar fundacions com la Fundació Nexe, referents en l'atenció a la pluridiscapacitat. I el departament està compromès amb continuar ampliant tots aquells serveis d'atenció a la discapacitat en la infància, com en molts altres àmbits que les famílies necessiten. El compromís amb les famílies, com veu, és ple per part d'aquest Govern, i continuarem avançant en adreçar totes les seves necessitats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora consellera. Miri, he de dir-li que el discurs d'investidura del president Illa –president de la Generalitat; en aquell moment, candidat– ha marcat les polítiques del seu departament en el tema de família, ha sigut la tònica. L'hi dic perquè en tot aquell discurs –de trenta pàgines, per cert; *tampoco es un Aranzadi, ¿no?*– va esmentar només una vegada la idea de família, de famílies o de polítiques familiars. I sap per parlar de què, consellera? De la seva família i agrair el que havia rebut. Escolti'm, està molt bé, eh? Tots estimem i vivim per la nostra família. Es lo que se dice en castellano: «Es de bien nacido el ser agradecido.» Però, quan això es trasllada a les polítiques públiques, la família segueix sent la gran oblidada. Això ha marcat la tònica de les seves polítiques.

I, miri, la veritat és que no existeix una política pública de suport real a la primera comunitat, que són les famílies, i que és part essencial de la vida de cadascú de nosaltres. Jo li he parlat d'un model, d'un projecte integral de família. Vostè ens planteja un model assistencial, un model assistencial de prestacions, on, per exemple, l'ingrés mínim vital o el de la renda garantida acaba sent una prestació assistencial. I vostès celebren una ajuda que hauria de ser-ho en casos excepcionals. O sigui, la norma acaba sent una cosa general. Vostès se n'alegren, de que hi hagin molts perceptors, quan hauria de ser tot lo contrari, consellera. Qualsevol govern que posi al centre de les actuacions les persones sentiria com a mínim vergonya d'aquestes ajudes, perquè vol dir que cada dia, cada dia que passa a Espanya i a Catalunya, hi han més pobres. No podem permetre això.

Les polítiques de família abasten molt més que una prestació assistencial, abasten ajudes. Jo li he parlat de la fiscalitat. Ja sabem que moltes famílies no fan la declaració de la renda. Per això existeixen les ajudes directes. Poden ser perfectament compatibles, política fiscal i ajudes directes. Però no celebren la desgràcia d'aquestes persones dient: «Cada vegada donem més rendes garantides, més impostos mínims vitals.» És que no, no; és que hauria de ser tot lo contrari. I, a més a més, hauria d'estar vinculat a la formació i a la recerca activa de feina.

Molts catalans, consellera, no poden formar una família perquè les circumstàncies econòmiques, polítiques i fins i tot socials els ho impedeixen. I el període formatiu cada cop és més llarg. La precarietat laboral dels joves, les seves expectatives de creixement professional, una emancipació cada dia més tardana i, a més, un escàs suport a la criança –això és el més important– generen una forta incertesa sobre el seu futur.

Miri, posin en marxa un model de veritat, un model de suport a les famílies. El primer punt ja l'hi he dit. Jo li he plantejat recursos monetaris, política fiscal, ajudes directes... Però resulta que Catalunya és la comunitat autònoma més castigada fiscalment d'Espanya. Lidera els impostos autonòmics, però penalitza l'estalvi i té només una deducció específica per fill equiparable a altres comunitats, que en tenen moltes altres.

I, pel tema de les prestacions assistencials, l'informe de la Sindicatura de Comptes, consellera, lo que diu és que la mitat de les famílies es queden sense poder accedir a aquestes prestacions, i resulta que als que hi accedeixen i les reben de manera indeguda en alguns casos no se'ls reclama. Això és una incoherència total, consellera. O sigui, posi en marxa, de veritat, una política familiar de veritat.

Després, un altre aspecte. Jo he parlat de famílies monoparentals i famílies nombroses, però també hi ha moltes famílies que tenen a càrrec persones grans, persones dependents, persones amb discapacitat, que també mereixen el seu recolzament. I també les famílies que acullen menors, als que cuiden i als que els hi donen una llar. Ja sap que el Partit Popular ha presentat una proposta d'una proposició de llei que ara ja està en tràmit parlamentari, on es destaca i on defensem aquest model d'acolliment.

Per tant, consellera, li demano una altra vegada que sigui valenta i que posi en marxa aquestes polítiques, perquè potser dintre de vint anys ens penedirem de no haver-ho fet.

Gràcies, senyor president.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada... Miri, jo en cap moment he parlat de l'ingrés mínim vital com una prestació assistencialista. És que jo crec que aquesta és la concepció, des del meu punt de vista errònia, que té vostè. L'ingrés mínim vital no és una prestació assistencialista, no és una ajuda. De fet, a mi no m'agrada la paraula «ajuda»; jo sempre parlo de prestacions, prestacions econòmiques. Perquè realment, i també quan mirem com funciona en l'àmbit de les prestacions monetàries als països europeus i les millors pràctiques a nivell internacional, veiem que la política de prestacions socials és una política transversal i ferma, i no una qüestió com puntual d'ajudar algú en alguna situació de crisi o de màxima necessitat. No, és una política ferma, central i basada en aquest fet de reconèixer que no només tenim l'àmbit fiscal, que té els seus avantatges, però també les seves limitacions, i que en ocasions necessitem donar suport per ajudar les famílies o les persones a sufragar el cost de la vida, amb prestacions d'habitatge, amb prestacions per fill a càrrec, etcètera. Llastors, la connotació assistencialista no hi és en cap cas.

I, en aquest sentit, quan traiem aquesta prestació assistencialista, doncs, sí, és necessari que arribi a les persones que hi tenen dret. Per això celebrem que arribi a més persones, perquè fem una foto de les persones que hi tenen dret i veiem que no arriba a tothom. Llavors, és el conegut com que no en té cap, que en el cas del complement a la infància, de l'IMV, a Catalunya és del setanta-nou per cent. Aquesta és la realitat que podem canviar. I ho fem des de la visió de pragmàtica, de posar més calés a la butxaca de la gent.

Com li deia, diputada, el Govern i l'acció de Drets Socials, doncs, recolzen les famílies des de molts àmbits diferents. És tan ric, diguéssim, l'abordatge –com bé també apuntava vostè mateixa, diputada–, que és difícil tenir-ho tot present. Però també hi ha el model de cures, les residències de gent gran, el model Respir de suport a les persones cuidadores... Totes aquestes qüestions que fem són fonamentals per a moltíssimes famílies. I el que volem ser és més efectius, consolidant tota aquesta xarxa, com bé deia, construint organitzacions com aquesta agència de serveis socials, que ens puguin consolidar i fer ser més efectius en totes aquestes qüestions.

Altres polítiques públiques que ha posat sobre la taula, per exemple, els permisos. Doncs el Govern de progrés, el Govern d'Espanya, ha impulsat algunes de les millors més substancials en els permisos de natalitat i de conciliació i de responsabilitat, que mai abans s'havien vist a Espanya i que notablement estan afectant i millorant la vida de moltes famílies al nostre país, a Catalunya. Llavors, tant des del Govern... Des del Govern de la Generalitat, estem, com li deia, totalment compromesos amb fer aquest abordatge global amb totes les famílies amb la seva diversitat i reconeixent la seva importància per al nostre país i per al nostre model de cohesió, i abordant tots els àmbits que puguin necessitar per recolzar i per impulsar totes les famílies, amb especial atenció a aquelles que, d'entrada, ho tenen més difícil, com les famílies de baixos ingressos, les famílies que no tenen una «vivenda» en propietat i també les famílies que tenen situacions de discapacitat o dependència. Continuarem en aquest model, i és el nostre compromís i determinació de reforçar l'estat del benestar a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les set del vespre i dotze minuts.